JOHN GRISHAM

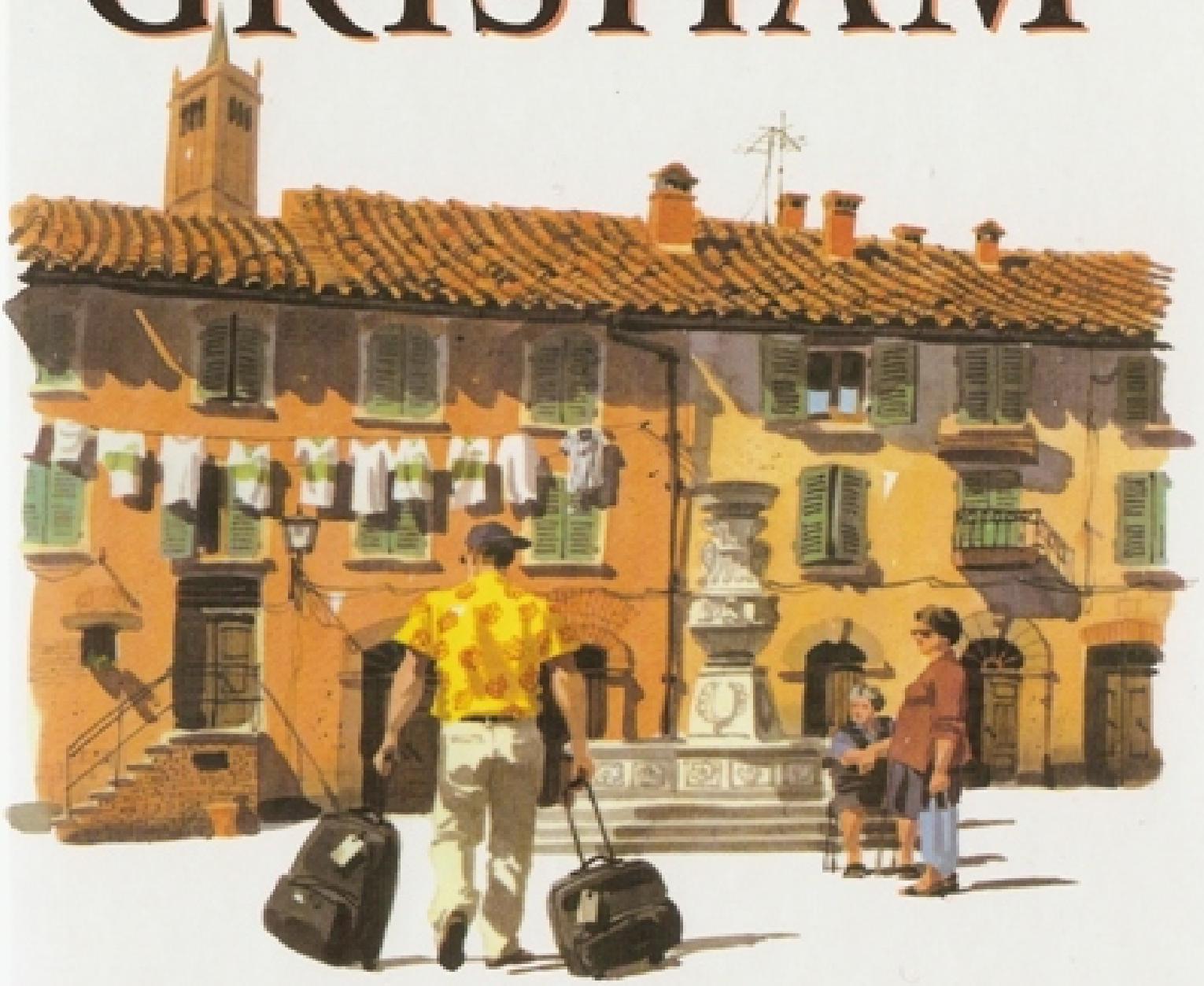

Fotbal și pizza

Absolut încântătoare!

PEOPLE

Grisham marchează din nou...
Această poveste atipică demonstrează perfect
capacitatea de povestitor a lui Grisham.

USA TODAY

O poveste minunată despre fotbal,
mâncăruri delicioase și dragoste.

RICHMOND TIMES-DISPATCH

Fotbal în Italia? Cine-ar fi crezut? Grisham
și-a propus să se distreze scriind acest roman
despre un quarterback căzut în dizgrație.
Și a reușit să ne amuze totodată și pe noi.

DAILY NEWS (New York)

Teribil de amuzantă... și scrisă fără îndoială
de un cunoscător al Italiei...
sau măcar al mâncărurilor ei.

THE BOSTON GLOBE

Când, în urmă cu trei ani, m-am dus la Bologna
să mă documentez pentru Mediatorul,
am descoperit fotbalul american. Unul dintre
ghizii mei din zonă juca de zece ani fotbal
american pentru Bologna Warriors.
Nu mi-a venit să cred că sportul acesta chiar
exista pe bătrânul continent, dar cu cât auzeam
mai multe, cu atât deveneam mai intrigat.
Și sămânța dorinței de a scrie această carte
a fost sădită atunci.

JOHN GRISHAM

JOHN GRISHAM

FOTBAL ŞI PIZZA

Traducere din limba engleză GABRIEL STOIAN
Titlul original: *Playing for Pizza,* 2007

Această carte este dedicată editorului meu, Stephen Rubin, un mare iubitor al tuturor celor italieneşti – operă, mâncare, vin, modă, limbă şi cultură. Poate că nu şi fotbal.

Capitolul 1

Un pat de spital, măcar de atâta lucru putea fi sigur, dar şi certitudinea asta ba apărea, ba dispărea. Îngust şi tare, având de o parte şi de alta nişte bare metalice drepte, ca nişte santinele, parcă pentru a descuraja orice dorinţă de evadare. Cearşafurile erau simple şi orbitor de albe. Conform standardelor igienice. Încăperea era cufundată în beznă, însă câteva raze de soare încercau să se strecoare printre lamele storurilor ce acopereau fereastra.

A închis ochii la loc, dar până şi un simplu gest ca acela îi dădea dureri. Apoi i-a deschis şi, vreme de un minut, într-o tăcere ce părea să nu se mai termine, a reuşit să-şi ţină pleoapele întredeschise şi să se concentreze asupra acelei lumi mărunte şi aburoase. Zăcea întins pe spate, ţintuit de cearşafurile cu care fusese înfăşurat ferm. A observat un tub ce cobora dinspre stânga lui şi dispărând undeva în spate. A auzit o voce îndepărtată, răsunând pe hol. Apoi a făcut greşeala de a încerca să se mişte, doar o tentativă de a-şi aranja capul mai bine, şi nu a reuşit. Săgeţile arzătoare ale durerii l-au izbit în ţeastă şi în gât, silindu-l să scoată un geamăt puternic.

— Rick. Te-ai dezmeticit?

Glasul îi era cunoscut şi imediat îi faţa ochilor a apărut faţa celui care îi vorbise. Arnie era atât de aproape, încât îi simţea respiraţia.

— Arnie? a făcut el, cu o voce firavă, scârţâită.

După care a trebuit să-şi înghită nodul din gât.

— Eu sunt, Rick, slavă Cerului că te-ai trezit!

Arnie, impresarul, mereu alături de el în momente importante.

— Arnie, unde sunt?

— În spital, Rick.

— Asta am priceput. Dar de ce?

— Când ţi-ai revenit? a întrebat Arnie şi a găsit comutatorul, aprinzând o lampă aflată alături de pat.

— Nu ştiu. Acum câteva minute.

— Şi cum te simţi?

— Parcă mi-a zdrobit cineva ţeasta.

— Cam aşa ceva. Treci tu şi de asta, ai încredere-n mine.

„Ai încredere, ai încredere-n mine.” De câte ori nu-l auzise pe Arnie cerându-i exact asta… Adevărul era că niciodată nu avusese încredere deplină în nimeni, şi nici nu găsea vreo justificare plauzibilă să înceapă tocmai acum. Ce ştia Arnie despre traumatisme cerebrale ori despre rana mortală pe care, probabil, i-o pricinuise careva?

Rick a închis din nou ochii şi a respirat adânc.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el moale.

Trecându-şi palma peste capul lipsit de păr, Arnie a ezitat. A aruncat o privire spre ceas, a văzut că era 4 după-amiază; aşadar, clientul lui zăcuse fără cunoştinţă aproape douăzeci şi patru de ore. „Nu tocmai suficient”, s-a gândit el, întristat.

— Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? l-a întrebat Arnie, în vreme ce, atent, şi-a lăsat ambele coate pe bara orizontală a grilajului ce înconjura patul şi s-a aplecat în faţă.

După o pauză, Rick a reuşit să spună:

— Mi-aduc aminte cum venea Bannister spre mine.

Arnie a pocnit din buze şi l-a corectat:

— Nu, Rick, asta a fost cea de-a doua comoţie, petrecută acum doi ani la Dallas, când jucai la Cowboys.

Derularea acelei întâmplări l-a făcut pe Rick să scape un geamăt, şi asta nu i-a priit nici lui Arnie, deoarece şi-a adus aminte cum clientul lui fusese prins ghemuit aproape de linia de tuşă, holbându-se la o majoretă când jocul se mutase pe partea lui, ajungând să fie strivit, pierzându-şi şi casca de protecţie în învălmăşeala creată de ghemul acela de trupuri ce trebuie să fi cântărit vreo tonă. Două săptămâni mai târziu, cei de la Dallas l-au pus pe liber şi au găsit o altă rezervă de quarterback[11].

— Rick, la Seattle ai fost anul trecut, iar acum te afli la Cleveland, în echipa Browns, sau ai uitat?

Rick şi-a adus aminte şi a gemut ceva mai tare.

— În ce zi suntem? a întrebat el, acum reuşind să-şi ţină ochii deschişi.

— Luni. Meciul a fost ieri. Mai ţii minte ceva din el? „Cu puţin noroc, sper să fi uitat totul”, ar fi vrut el să spună. O să chem o asistentă. Aşteptau să-ţi revii.

— Mai stai, Arnie. Vorbeşte cu mine. Ce s-a petrecut?

— Ai dat o pasă, după care te-au făcut sendviş. Purcell a venit lansat şi te-a luat pe sus, cât pe ce să-ţi rupă capul. Nici n-ai apucat să-l vezi venind.

— Dar ce căutam eu în joc?

A, asta era o întrebare grozav de potrivită, care dădea apă la moară tuturor comentatorilor sportivi de la posturile de radio din Cleveland şi din partea de nord a Vestului Mijlociu. Ce căuta EL în acel joc? De ce fusese introdus EL? De unde dracu’ apăruse şi EL?

— Eu zic să vorbim altă dată despre asta, a propus Arnie, iar Rick a acceptat, pentru că se simţea prea slăbit să se ia la harţă.

Cu mare greutate, creierul lui zdruncinat se frământa încetişor, desprinzându-se din ceţurile comei şi încercând să se trezească deplin. Browns, deci. Stadionul Browns, într-o duminică după-amiază foarte rece, în faţa unui public venit în număr record. Meci de calificare, ba nu, mai mult de atât – meciul pentru titlul în AFC[2].

Terenul era îngheţat, tare ca betonul, şi la fel de rece.

În salon a sosit o asistentă, iar Arnie tocmai o anunţa:

— Cred că a ieşit din starea aceea.

— Grozav, a spus femeia, nu tocmai entuziasmată. Mă duc să caut un doctor.

(Asta cu şi mai puţin entuziasm.)

Rick a urmărit-o plecând, făcând efortul să nu-şi mişte capul. Arnie îşi pocnea degetele şi se pregătea să o şteargă la ale lui.

— Ascultă, Rick, trebuie s-o iau din loc.

— Sigur, Arnie. Îţi mulţumesc.

— Nicio problemă. Ascultă, nu-mi vine uşor să-ţi spun asta, aşa că o să fiu direct. Cei de la Browns mi-au telefonat azi-dimineaţă… Wacker, mai precis… Te-au pus pe liber.

Acea anulare a contractului devenise deja un ritual ce se petrecea la încheierea fiecărui sezon.

— Îmi pare rău, a zis Arnie, dar asta numai pentru că se vedea silit s-o spună.

— Vorbeşte cu celelalte echipe, a zis Rick, cuvinte pe care nu le rostea pentru prima oară.

— Nu va fi nevoie, bineînţeles. M-au sunat ele deja.

— Grozav!

— Nu tocmai. M-au sunat să mă prevină că nu te vor. Regret, băiete, dar s-ar părea că aici se cam încheie cariera ta.

Nu încăpea nicio îndoială că se pusese definitiv punct carierei lui Rick, dar pe Arnie nu-l lăsa inima să fie chiar atât de sincer. Poate mâine. Rick trecuse pe la opt echipe în şase ani. Doar cei de la Toronto Argonauts avuseseră curajul să încheie un contract cu el şi pentru al doilea sezon. Orice echipă avea nevoie de o rezervă pentru quarterback, iar Rick se potrivea perfect acelui rol. Problemele începeau însă când el era introdus în teren.

— Trebuie să fug, a spus Arnie, aruncând din nou o privire la ceas. Şi, ascultă-mă, dacă ţii la tine, nu deschide televizorul. Sunt ca nişte fiare de răi, mai ales pe ESPN.

S-a plesnit cu palma pe genunchi şi a ieşit ca fulgerul din cameră. În faţa uşii se aflau doi bodyguarzi, care stăteau pe scaune pliante şi se străduiau să rămână treji.

Arnie s-a oprit la camera asistentelor şi a schimbat câteva cuvinte cu doctorul, care, în cele din urmă, a pornit pe hol, a trecut de paznici şi a

intrat în rezerva lui Rick. L-a consultat pe acesta cu destulă răceală – efectuând un control de rutină, fără să aibă chef de conversaţie. Avea să urmeze controlul neurologic. Încă o comoţie foarte sănătoasă, nu cumva asta este a treia?

— Aşa mi se pare, a răspuns Rick.

— Nu te-ai gândit să-ţi găseşti altă slujbă? l-a întrebat medicul.

— Nu.

„Poate c-ar fi cazul, a gândit medicul, şi asta nu doar din cauza creierului tău zdruncinat. Trebuie să interpretezi cele trei pase ce ţi-au fost interceptate în unsprezece minute drept un semn că nu mai ai nicio chemare pentru fotbal."

Apoi, în tăcere, au apărut două asistente care l-au ajutat pe medic la analize şi la treburile de hârţogărie. Niciuna nu i-a adresat vreo vorbă pacientului, deşi acesta era un atlet profesionist, necăsătorit, deosebit de atrăgător şi cu un corp de invidiat. Şi tocmai în acele momente, când el avea nevoie de o privire încurajatoare mai mult ca niciodată, lor nici nu le păsa de el.

Imediat ce a rămas din nou singur, Rick a început să caute din ochi telecomanda. Într-un colţ al rezervei, pe perete era suspendat un televizor cu ecran mare. Avea de gând să intre direct pe canalul ESPN şi să se lămurească o dată pentru totdeauna. Îl dureau toate, clipă de clipă, nu doar capul şi gâtul. Ceva ce semăna a rană deschisă, făcută de un şiş, îi dădea dureri în şale. Iar cotul stâng îl durea intermitent.

Făcut sendviş? El avea senzaţia că fusese prins sub roţile unei basculante.

Una din asistente revenise, aducând o tăviţă cu nişte pastile.

— Unde este telecomanda? a întrebat-o Rick.

— A, televizoru-i stricat.

— L-a scos Arnie din priză, nu?

— Ce-a scos?

— Televizorul.

— Cine-i Arnie? a întrebat ea, în timp ce pregătea seringa în care pusese un ac destul de mare.

— Ce e aia? a vrut să ştie Rick, uitând o clipă de Arnie.

— Vicodin. Te va ajuta să dormi.

— M-am săturat de somn.

— Aşa a decis doctorul, înţelegi? Ai nevoie de odihnă, cât mai multă.

A golit conţinutul seringii în punga de perfuzii şi, vreme de câteva clipe, a privit lichidul limpede.

— Eşti susţinătoare a echipei Browns? a întrebat-o Rick.

— Eu, nu, soţul meu.

— Şi a mers la meciul de ieri?

— Da.

— Cât de rău a fost?

— Mai bine să nu ştii.

Când s-a trezit, Arnie era din nou lângă el, stând pe un scaun alături de pat şi citind ziarul *Cleveland Post.* În josul primei pagini, Rick a reuşit să distingă titlul: „Fanii au luat spitalul cu asalt”.

— Cum?! a exclamat Rick tare cât l-a ţinut glasul.

Arnie a lăsat brusc ziarul în jos şi a sărit în picioare.

— Ai păţit ceva, băiete?

— Mă simt minunat, Arnie. Ce zi e?

— Marţi, marţi dimineaţa de tot. Cum te mai simţi, puştiule?

— Dă-mi şi mie ziarul ăla.

— Ce vrei să afli?

— Arnie, ce se petrece?

— Ce anume vrei să ştii?

— Totul.

— Te-ai uitat la televizor?

— Nu. Pentru că l-ai scos din priză. Stai de vorbă cu mine, Arnie!

Arnie şi-a pocnit degetele, apoi s-a îndreptat alene către fereastră, unde a dat puţin storurile

deoparte. S-a uitat prin ele de parcă de afară ar fi pândit cineva pus pe rele.

— Ieri au venit nişte huligani care au făcut scandal. Poliţia a rezolvat situaţia, arestând vreo zece, doisprezece. Nişte brute. Fani de-ai lui Browns.

— Câţi?

— Ziarele spun că vreo douăzeci. Nişte beţivi.

— Dar de ce-au venit aici, Arnie? Rămâne între noi – între impresar şi jucător. Uşa e închisă. Te rog să mă luminezi şi pe mine.

— Au prins de veste că te afli aici. Sunt mulţi cei care ar dori să-ţi spună câte ceva de dulce în zilele astea. Ai primit o sută de ameninţări cu moartea. Lumea e pornită rău pe tine. M-au ameninţat până şi pe mine. Arnie s-a rezemat de perete, având pe faţă o expresie de uşoară satisfacţie, generată de ideea că acum viaţa lui merita să fie pusă în pericol. Tot nu ţi-ai amintit? l-a întrebat el.

— Nu.

— Browns îi conduceau pe cei de la Broncos cu şaptesprezece la zero, şi mai erau unsprezece minute de jucat. Iar acel zero nici nu putea descrie cât de tare o luau ăia pe cocoaşă. După trei sferturi din meci, ofensiva celor de la Broncos abia dacă reuşise să câştige în total optzeci şi unu de yarzi, şi izbutiseră trei, bagă de seamă, trei prime down-uri[3]… Îţi sună familiar?

— Nu.

— Pe post de quarterback a fost introdus Ben Marroon, pentru că Nagle s-a ales cu o întindere a tendonului popliteu în primul sfert de oră al meciului.

— De asta-mi aduc aminte.

— Când mai erau unsprezece minute de joc, Marroon a fost placat urât de tot când a întârziat o pasă. De aceea, l-au scos de pe teren cu targa. Nimeni nu şi-a făcut griji, pentru că Browns are o apărare care ar putea opri şi tancurile generalului Patton. Şi atunci, ai intrat tu în locul lui, fiind la al

treilea down şi având de recuperat doisprezece yarzi, şi ai aruncat o pasă nemaipomenit de frumoasă către Sweeney, numai că el joacă la Broncos, bineînţeles, şi după ce omul a alergat patruzeci de yarzi, a pătruns nestingherit în terenul de ţintă. Touchdown[4]. Mai ţii minte ceva din astea?

Rick a închis ochii încet şi a zis:

— Nu.

— Nici nu te omorî prea tare. Ambele echipe temporizau, jucând la punt[5], chinuindu-se să menţină posesia, după care cineva de la Broncos a scăpat mingea. Când mai erau şase minute de joc, la un al treilea down pentru a cuceri opt yarzi, ai prins mingea lângă tuşă şi ai vrut să i-o pasezi lui Bryce printr-un hook[6], dar pasa a fost prea înaltă, şi a fost prinsă de cineva în tricou alb, adică de un adversar, nu mai ţin minte cum îl cheamă, dar omul ştie să alerge, aşa că a reuşit să pătrundă în terenul vostru de ţintă. Şaptesprezece la paisprezece. Lumea s-a încins, şi-ţi dai seama, erau peste optzeci de mii de spectatori. Cu câteva minute mai devreme, oamenii sărbătoreau deja victoria. Prima finală de Super Bowl din istoria echipei, chestii dintr-astea. Broncos au degajat balonul, cei de la Browns au repus mingea de trei ori în joc fără să înainteze deloc, deoarece Cooley nu era în stare să facă jocul de pase, aşa că Browns recurg la o lovitură de picior ca să îndepărteze pericolul. Sau, mai curând, încearcă. Snap[7]-ul de la centru pleacă prost şi mingea este scăpată, un jucător de la Broncos prinde mingea pe linia de treizeci şi patru de yarzi a lui Browns, ceea ce n-ar fi fost o problemă, pentru că în trei atacuri, apărarea lui Browns, care era deja sictirită, i-a împins înapoi cincisprezece yarzi, scoţându-i pe Broncos din zona periculoasă. Cei de la Broncos au dat o lovitură de picior, voi aţi prins-o la şase yarzi de terenul vostru de ţintă şi, în următoarele patru minute, aţi reuşit să împingeţi şi să menţineţi mingea în mijlocul liniei defensive. Drive-ul[8] lâncezeşte pe la mijlocul terenului, mai

aveţi un down pentru zece yarzi de câştigat, şi au mai rămas patruzeci de secunde de joc. Cei de la Browns se temeau să paseze, dar se temeau şi mai tare să încerce o lovitură de picior. Nu-mi aduc aminte ce a făcut Cooley, dar tu ai cerut din nou mingea şi ai lansat o pasă către tuşa dreaptă, pentru Bryce, care era liber în apropiere de tuşă. Exact pe direcţia lui.

Rick a încercat să se ridice în capul oaselor şi, pentru moment, a uitat de suferinţa lui.

— Tot nu-mi aduc aminte.

— Exact în direcţia lui Bryce, dar mult prea tare. Balonul l-a izbit pe bietul om în piept, a sărit şi a fost prins de Goodson, care a plecat în galop şi a ajuns tocmai în tărâmul făgăduinţei. Şi uite-aşa, Browns a pierdut cu douăzeci şi unu la şaptesprezece. Tu erai la pământ, aproape rupt în două. Te-au pus pe o targă şi, în timp ce te scoteau afară de pe teren, jumătate din public huiduia, iar cealaltă jumătate ovaţiona nebuneşte. O hărmălaie cum n-am mai auzit vreodată. Vreo doi beţivi au sărit din tribune şi s-au năpustit spre targă – te-ar fi ucis, să ştii – dar forţele de securitate au intervenit imediat. A urmat o încăierare pe cinste, care, şi asta, a făcut deliciul tuturor talk-show-urilor.

Rick a rămas prăbuşit, făcându-se mic în pat, cât mai mic cu putinţă. Ţinea ochii închişi, respirând destul de chinuit. Îi reveniseră durerile de cap, împreună cu cele de gât şi de coloană. Unde erau medicamentele alea?

— Îmi pare rău, puştiule, a zis Arnie.

Rezerva părea mai plăcută pe întuneric, motiv pentru care Arnie a tras storurile şi şi-a reluat locul pe scaun, cu ziarul în mâini. Clientul lui părea să-şi fi dat ultima suflare.

Doctorii se pregăteau să-l externeze, dar Arnie susţinuse cu tărie că mai avea nevoie de câteva zile de odihnă şi de protecţie. Cei de la Browns plăteau bodyguarzii, şi asta nu prea le surâdea. Tot echipa plătea costurile medicale, şi în curând aveau să-şi arate nemulţumirea.

Şi Arnie se săturase. Cariera lui Rick, dacă mai putea fi numită astfel, era terminată. Arnie primea 5%, iar acest procentaj din salariul lui Rick nu ajungea nici măcar pentru acoperirea cheltuielilor.

— Rick, mai eşti treaz?

— Da, a zis el, continuând să ţină ochii închişi.

— Fii atent aici, m-auzi?

— Te-ascult.

— Partea cea mai neplăcută a slujbei mele este să-i spun vreunui jucător că a sosit vremea să se lase de sport. Ai jucat toată viaţa, e tot ce ştii să faci, doar asta visezi… Nimeni nu este dispus să renunţe. Cu toate astea, Rick, prietene, a venit vremea să ieşi din scenă. Nu ai de ales.

— Arnie, dar am doar douăzeci şi opt de ani, a zis Rick, ţinând ochii deschişi. Nişte ochi foarte trişti. Ce-mi sugerezi să fac?

— Mulţi dintre voi se apucă de antrenat. Şi de afaceri imobiliare. Tu ai fost isteţ – ai obţinut şi o diplomă.

— Diploma mea e de profesor de educaţie fizică. Asta înseamnă că pot antrena vreo echipă de volei alcătuită din puşti de clasa a şasea pentru un salariu de patruzeci de mii pe an. Încă nu-s pregătit pentru aşa ceva.

Arnie s-a ridicat şi a dat ocol patului, lăsând impresia că este cufundat în gânduri.

— Ce-ar fi să te duci acasă? Puţină odihnă, şi ai şi timp să te mai gândeşti.

— Acasă? Ce-nseamnă acasă pentru mine? Am locuit în prea multe locuri, care mai de care.

— Acasă înseamnă Iowa, Rick. Acolo eşti încă iubit.

„Şi cei din Denver chiar te iubesc”, a gândit Arnie, dar, cu înţelepciune, a păstrat asta pentru sine.

Ideea de a fi văzut pe străzile din Davenport, Iowa, l-a îngrozit pe Rick, astfel că i-a scăpat un geamăt discret. Oraşul se simţea probabil umilit de jocul fiului său. Aoleu! S-a gândit la sărmanii lui părinţi şi a închis ochii.

Arnie a furişat un ochi spre ceasul de la mână, apoi, fără niciun motiv, a băgat de seamă că în rezervă nu existau nici flori, nici bileţele prin care bolnavului i se ura însănătoşire grabnică. Asistentele îi spuseseră că bolnavul nu fusese vizitat de prieteni, dar nici de membrii familiei, nici de colegi de echipă, şi nici măcar de cineva care să aibă vreo legătură oarecare cu Cleveland Browns.

— Trebuie să fug undeva, puştiule. Mai trec pe-aici mâine.

În drum spre uşă, a aruncat cu un gest nonşalant ziarul pe patul lui Rick. Imediat ce uşa s-a închis în urma lui, Rick l-a şi înhăţat, dar curând i-a părut rău că o făcuse. Poliţia aprecia că la demonstraţia care se terminase cu încăierări, organizată în faţa spitalului, participaseră vreo cincizeci de persoane. Lucrurile căpătaseră o turnură urâtă când o echipă a unui canal de televiziune se înfiinţase la faţa locului, apucându-se de filmare. Cineva spărsese o fereastră, iar câţiva suporteri, ceva mai beţi, luaseră cu asalt camera de gardă de la urgenţe, căutându-l pe Rick Dockery. Opt dintre demonstranţi fuseseră reţinuţi. O fotografie mare – plasată pe pagina întâi, în a doua jumătate – surprindea mulţimea înainte ca poliţia să facă arestările. Se puteau citi două pancarte scrise în pripă: „Daţi-i papucii, acum!” şi „Legalizaţi eutanasia!”

Dar chinul lui nu se încheia aici. Ziarul *Post* avea un redactor sportiv bine-cunoscut, pe nume Charley Cray, un tip deosebit de agasant, care se specializase în articole demolatoare. Suficient de inteligent cât să fie credibil, Cray se documenta foarte bine, pentru că găsea un deliciu să fie la curent cu gafele şi cu slăbiciunile sportivilor profesionişti care câştigau milioane, dar nu erau nici pe departe perfecţi. El era expert în toate şi nu-i scăpa niciodată şansa de a face pe cineva praf fără prea mari eforturi. Rubrica lui de marţi – chiar pe prima pagină sportivă – începea cu titlul: „Ar putea Dockery să urce în fruntea listei cu cei mai mari gafeuri din toate timpurile?”

Cunoscându-l pe Cray, nu încăpea nicio îndoială că Rick Dockery avea să fie pus în capul listei.

Articolul, bine documentat şi scris fără nicio milă, era structurat în jurul părerilor lui Cray despre cele mai mari gafe, greşeli şi eşecuri din istoria sportului. Nu uitase de jucătorul de baseball Bill Buckner, care, fiind la prindere, scăpase mingea printre picioare la meciul pierdut de echipa lui în World Series. Dar şi gafa lui Jackie Smith, care a scăpat din mână o pasă de touchdown, în Super Bowl XIII[9], şi aşa mai departe.

Dar, aşa cum susţinea Cray sus şi tare, acelea fuseseră greşeli unice.

Domnul Dockery, pe de altă parte, reuşise să comită trei greşeli – să le numărăm! – trei pase cumplite în doar unsprezece minute.

Era, aşadar, evident că Rick Dockery rămânea în mod neîndoielnic Cel-mai-Mare-Ţap-Ispăşitor-şi-Gafeur din istoria sportului profesionist. Verdictul nu putea fi contestat, iar Cray provoca pe oricine să-i dovedească faptul că nu avea dreptate.

Rick a zvârlit ziarul în perete şi a cerut încă o pastilă. Pe întuneric, singur şi cu uşa închisă, a aşteptat ca medicamentul să-şi facă efectul fermecat, pentru a-l scufunda într-un somn adânc, din care să nu se mai trezească nicicând.

S-a întins în pat, şi-a tras cearşaful peste cap şi a început să plângă tăcut.

Capitolul 2

Ningea, iar Arnie se săturase de Cleveland. Acum se găsea la aeroport, aşteptând să plece spre Las Vegas, căminul lui, şi, dintr-un impuls pe care curând l-a regretat, a dat un telefon unui vicepreşedinte mai mărunt de la Arizona Cardinals.

Pe moment, fără să-l mai socotească şi pe Rick Dockery, Arnie reprezenta şapte jucători din NFL şi patru în campionatul canadian. Dacă l-ar fi silit cineva să se caracterizeze, ar fi recunoscut că era un impresar de talie medie, ale cărui ambiţii mergeau mult mai sus, bineînţeles. Dar dacă ar fi sunat pe cineva pentru a-i găsi vreun nou contract lui Rick Dockery, credibilitatea lui ar fi avut de suferit. Lucru aproape sigur, Rick era jucătorul despre care se vorbea cel mai mult în acele momente nefericite, însă nu de asemenea comentarii avea el nevoie. Vicepreşedintele s-a arătat politicos, dar zgârcit la vorbă, abia aşteptând să încheie acea convorbire cu el.

Arnie s-a dus la un bar din aeroport, a comandat ceva de băut şi a reuşit să găsească un scaun foarte departe de televizor, pentru că singurul reportaj ce făcea vâlvă în Cleveland era cel care prezenta cele trei intercepţii făcute cadou de un quarterback despre care unii nici nu ştiuseră că era component al echipei. Cei de la Browns trecuseră ca tancul prin campionatul din acel sezon, având un atac nu tocmai constant, dar o apărare de temut, una care doborâse record după record prin faptul că cedase puţin teren şi cedase foarte puţine puncte. Pierduseră doar un meci şi, după fiecare victorie, oraşul, ce ducea dorul unei calificări în Super Bowl, începuse să fie tot mai fascinat de jucătorii care până nu demult fuseseră bătuţi de aproape orice echipă. Ca peste noapte, într-un singur sezon incendiar, jucătorii de la Browns deveniseră călăii tuturor.

Dacă duminica precedentă ar fi câştigat, adversara lor din Super Bowl ar fi fost Minnesota Vikings, o echipă pe care Browns o bătuseră fără drept de apel în noiembrie trecut.

Întregul oraş părea să simtă dulceaţa unei victorii şi câştigarea Trofeului Vince Lombardi.

Şi totul se năruise în unsprezece minute de groază.

Arnie şi-a comandat încă un pahar. La masa alăturată, doi agenţi de vânzări se îmbătau încet, dar sigur, şi savurau prăbuşirea celor de la Browns. Oamenii erau din Detroit.

Cea mai tare fază a zilei fusese concedierea managerului general al echipei Browns, Clyder Wacker, un om care fusese aclamat drept geniu nu mai departe de duminica trecută, dar care devenise acum ţapul ispăşitor pentru toate relele. Mai trebuia dat afară cineva, nu doar Rick Dockery. După ce se stabilise fără niciun dubiu că în octombrie Wacker aprobase stingerea unor obligaţii de contract ale lui Dockery, patronul clubului îl punea pe liber. Execuţia s-a desfăşurat în văzul lumii – cu o conferinţă de presă în toată regula, cu multe expresii încruntate şi promisiuni ca pe viitor să se impună o disciplină mai strictă et cetera. Echipa Browns avea să revină acolo unde-i era locul!

Arnie îl cunoscuse pe Rick când acesta din urmă era în ultimul an de colegiu la Iowa, la capătul unui sezon care începuse foarte promiţător, dar apoi se stinsese treptat, ajungând să fie rezerva a treia pentru diverse posturi. În ultimele două sezoane, Rick începuse pe post de quarterback, şi părea omul potrivit pentru a organiza o ofensivă cu un stil deschis şi combativ deschis, lucru foarte rar întâlnit la echipele din Big Ten Conference[10]. Uneori era de-a dreptul sclipitor – dovedind intuiţie în ceea ce priveşte jocul de apărare al adversarilor, reuşind placaje în margine sau aruncând balonul cu o viteză incredibilă. Avea un braţ uimitor, fără îndoială, fiind cel mai bun între jucătorii generaţiei lui. Putea

efectua aruncări lungi şi puternice, cu o viteză de fulger. Însă dovedea prea multă inconstanţă ca să fie demn de încredere, iar când cei de la Buffalo renunţaseră la el în ultima clipă, acesta trebuia să fie un semn clar că Rick ar fi făcut mai bine să-şi ia masteratul sau să obţină licenţă de agent de bursă.

În schimb, el s-a dus să joace la Toronto vreme de două sezoane nefericite, după care a trecut pe la mai multe echipe din NFL. Având o forţă deosebită în braţ la transmiterea de pase, Rick era bun cât să fie trecut pe foaia de joc. Orice echipă are nevoie de a treia rezervă pentru postul de quarterback. În testele şi probele date pentru transferuri, care fuseseră multe la număr, Rick îi uimise pe antrenori cu forţa pe care o avea în braţul drept. Într-o zi, în Kansas City, Arnie văzuse cum Rick aruncase mingea cale de optzeci de yarzi, iar câteva minute mai apoi lansase o pasă care zburase cu viteză şi cu precizie de rachetă, atingând peste 140 de kilometri pe oră.

Dar Arnie intuise dintru început ceea ce mai toţi antrenorii abia acum bănuiau. Ca jucător de fotbal, Rick se temea de contactele fizice. Nu de cele accidentale, şi nici de placajele rapide şi inofensive din partea quarterback-ului advers. Pe bună dreptate, Rick se temea de placajele făcute din plin fuleu şi de linebacker-ii[11] care declanşau atacuri cu mare viteză şi forţă.

În fiecare meci există un moment sau două când un quarterback poate găsi liber un receiver[12] pentru a-i transmite o pasă, o fracţiune de secundă în care să arunce balonul, şi în care există un om de linie masiv, care să pornească la atac fără să fie blocat. Quarterback-ul are de ales. Poate strânge din dinţi, sacrificându-şi integritatea fizică, îşi poate pune echipa pe primul plan, poate să arunce balonul, să facă jocul, şi să se trezească strivit, ori poate lua balonul şi să pornească în alergare, rugându-se Cerului să scape cu viaţă ca să mai apuce şi următorul meci. Atât cât îl urmărise jucând, Arnie

nu-l văzuse niciodată pe Rick punând echipa pe prim-plan, dar nici măcar o dată. La prima sugestie că urma să fie atacat sau placat, Rick se crispa şi alerga bezmetic spre tuşă.

Şi ţinând seama de tendinţa lui de a se alege mereu cu câte o comoţie, Arnie nici nu-l putea acuza pentru faptul că juca temător.

A telefonat unui nepot al patronului echipei Rams, care i-a răspuns la telefon cu un glacial:

— Sper că nu vrei să-mi vorbeşti despre Dockery.

— Ba da, chiar despre el voiam să vorbim, a reuşit Arnie să spună.

— Răspunsul meu e nu şi nu.

Începând cu ziua de duminică, Arnie vorbise cu aproape jumătate dintre echipele din NFL. Răspunsul celui de la Rams se înscria în nota generală. Rick nu avea habar că scurta şi trista lui carieră de jucător se încheiase fără drept de apel.

Uitându-se la un monitor plasat pe perete, Arnie a văzut că zborul lui avea întârziere. Un ultim telefon, şi-a jurat el. Încă un efort să-i găsească o slujbă lui Rick, după care avea să se ocupe de ceilalţi jucători pe care îi reprezenta.

Clienţii erau din Portland şi, deşi numele de familie le era Webb, iar soţia avea tenul palid ca o suedeză, amândoi soţii susţineau că le curgea prin vine sânge italian şi abia aşteptau să viziteze bătrâna ţară unde-şi aveau obârşia. Fiecare ştia cel mult câte şase cuvinte în italiană, dar şi acelea pronunţate stricat. Sam bănuia că soţilor Webb le picase în mână vreun ghid turistic la aeroport şi memoraseră câteva dintre cuvintele de bază cât traversaseră Atlanticul. În cursul călătoriei precedente făcute de ei în Italia, şoferul/ ghidul lor fusese un localnic, care vorbea o engleză „înfiorătoare”, astfel că de astă dată insistaseră să aibă ca ghid un american, un yankeu de treabă, care să le organizeze mesele şi să le găsească bilete la

spectacole. După două zile petrecute cu ei, Sam era dispus să îi expedieze înapoi la Portland.

Sam nu era nici şofer, nici ghid. Era însă american sută la sută, dar, cum nu avea o slujbă prea bine plătită, îşi mai rotunjea veniturile ocazional, când concetăţeni de-ai săi treceau prin oraş şi aveau nevoie de cineva să-i ducă de mânuţă peste tot.

A aşteptat în maşină cât timp clienţii lui au stat îndelung la masă în restaurantul Lazzaro, o trattorie din centrul oraşului. Era frig şi ningea slab, iar în vreme ce sorbea dintr-o cafea tare, gândurile lui s-au îndreptat spre modul de alcătuire al echipei, aşa cum i se întâmpla destul de des. De aceea, sunetul telefonului său mobil l-a luat prin surprindere. Apelul venea din Statele Unite. A răspuns.

— Cu Sam Russo, te rog, a auzit el un glas decis.

— La telefon.

— Antrenorul Russo?

— Da, eu sunt.

Apelantul s-a prezentat drept Arnie nu-ştiu-cum, precizând că era impresar de nu ştiu ce fel, afirmând apoi că fusese manager al echipei de fotbal Bucknell în 1988, la câţiva ani după ce Sam jucase acolo. Cum amândoi studiaseră la Bucknell, au găsit curând subiecte comune, iar după ce au comentat vreme de două minute despre diferite persoane cunoscute acolo, s-au împrietenit. Sam era încântat să schimbe impresii cu cineva care frecventase aceeaşi şcoală, chiar dacă omul îi era complet necunoscut.

Şi i se întâmpla rar de tot să primească telefoane de la agenţi ai unor fotbalişti.

Într-un târziu, Arnie a trecut la subiectul care-l frământa.

— Sigur c-am urmărit jocurile din play-off, a răspuns Sam.

— Păi, eu îl reprezint şi pe Rick Dockery, şi, cum să spun, cei de la Browns l-au pus pe liber, a precizat Arnie.

Asta nu reprezenta vreo surpriză, a gândit Sam, dar a continuat să asculte.

— Şi caută o echipă, îşi analizează şansele. Am auzit un zvon, cum că ţi-ar trebui un quarterback.

Sam a fost cât pe ce să scape telefonul din mână. Un quarterback de meserie, din NFL, să joace la Parma?

— Nu e doar un zvon, a spus el. Fostul meu quarterback a plecat săptămâna trecută, pentru că a primit o ofertă de antrenor undeva în nordul statului New York. Am dori să-l primim pe Dockery. E bine? Din punct de vedere fizic, adică?

— E puţin zdruncinat, dar dispus să o ia de la capăt.

— Şi vrea să joace în Italia?

— Poate că da. Încă n-am discutat asta cu el, înţelegi, pentru că încă e în spital, dar analizăm toate posibilităţile. Sincer să fiu, i-ar prinde bine o schimbare de peisaj.

— Ştii cum se joacă aici, da? l-a întrebat Sam, oarecum agitat. Avem meciuri frumoase, dar nu seamănă nici pe departe cu ceea ce se joacă în NFL sau în Big Ten. Vreau să spun că jucătorii de aici nu sunt profesionişti în adevăratul sens al cuvântului.

— Cam la ce nivel e jocul?

— Nu-mi dau seama. E greu de spus. Ai auzit de o şcoală care se numeşte Washington and Lee, din Virginia? E o şcoală bună, fotbal curat, Divizia a III-a.

— A, sigur!

— Echipa lor a venit aici anul trecut, în perioada vacanţei de primăvară, şi am făcut cu ei câteva meciuri de pregătire. Suntem cam de aceeaşi valoare.

— Deci, Divizia a III-a, zici? a făcut Arnie, mai pierzând ceva din entuziasm.

Asta era, dar Rick oricum avea nevoie de meciuri ceva mai blânde. Încă o comoţie şi putea suferi vreo leziune cerebrală în legătură cu care doar glumise până în acel moment. Până la urmă, lui Arnie nu-i

mai păsa. Încă un telefon, două, după care Rick Dockery putea deveni ceva de domeniul trecutului.

— Ascultă, Arnie, a început Sam cu vioiciune. Sosise momentul adevărului. Aici este sport de club ori poate ceva mai mult de atât. Fiecare echipă din Serie A are dreptul să folosească trei jucători americani, iar aceştia primesc bani de masă şi poate pentru chirie. Pe post de quarterback sunt angajaţi de obicei americani, fiind plătiţi cu un salariu modest. În rest, echipa e alcătuită din italieni căliţi şi trecuţi prin multe, care joacă pentru că le place fotbalul. Dacă au noroc şi-l prind pe patron în toane bune, după meciuri se aleg cu pizza şi bere. Avem un campionat cu opt jocuri, calificări, apoi urmează finala, Super Bowl-ul italian. Avem un teren vechi, dar curăţel, bine întreţinut, cu trei mii de locuri, şi când avem câte-un meci important, stadionul se umple. Avem sponsorizări din partea unor companii, echipament decent, dar fără contracte de televizare, aşadar, nu prea există bani, sincer. Trăim în mijlocul unei lumi unde fotbalul celălalt e la mare preţ, aşa că versiunea americană se bucură mai mult de atenţia câtorva care fac din el un cult.

— Şi cum ai ajuns acolo?

— Ţin mult la Italia. Bunicii mei au emigrat din zona asta, s-au stabilit la Baltimore, unde-am crescut şi eu. Dar am o mulţime de veri pe-aici. Iar soţia mea este italiancă, aşa că înţelegi, nu? Viaţa e o încântare prin aceste locuri. Nu mă îmbogăţesc antrenând o echipă de fotbal american, dar ne simţim bine.

— Deci, antrenorii sunt plătiţi?

— Da, să zicem.

— Mai sunt şi alţii care au plecat cu coada între picioare din NFL?

— Mai apare câte unul, vreun suflet pierdut, care încă visează la Super Bowl. Dar americanii sunt de obicei jucători de la colegii mărunte, cărora le place jocul şi au simţul aventurii.

— Şi cât i-aţi putea plăti omului meu?

— Să stau de vorbă cu patronul.

— Chiar te rog, iar eu o să discut cu clientul meu.

Au închis după ce au depănat încă o amintire de la Bucknell, iar Sam şi-a adus aminte de cafeaua neterminată. Un mijlocaş din NFL care să joace în Italia? Greu de închipuit aşa ceva, deşi nu era ceva nemaiîntâlnit. Bologna Warriors jucaseră în urmă cu doi ani în Super Bowl având drept quarterback un american care jucase cândva pentru scurtă vreme la Oakland. Plecase după două sezoane, primind o ofertă din Canada.

Sam a redus căldura din maşină cu o gradaţie şi a reluat în minte ultimele minute ale meciului dintre Browns şi Broncos. Nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată un jucător care să fie responsabil în aşa măsură de înfrângerea unei echipe ce se considerase câştigătoare de necontestat până în acea clipă. Până şi el aproape că ovaţionase când îl văzuse pe Dockery scos cu targa de pe teren.

Cu toate acestea, ideea de a-l antrena la Parma îl intriga.

Capitolul 3

Deşi împachetarea lucrurilor şi predarea apartamentului semănau deja cu un ritual, plecarea din Cleveland s-a dovedit ceva mai stresantă decât de obicei. Cineva aflase că el luase cu chirie un apartament la etajul şapte al unei clădiri din apropierea lacului, iar când trecuse încet în automobilul Chevrolet Tahoe de culoare neagră prin dreptul cabinei portarului, văzuse că prin preajmă dădeau târcoale doi reporteri pletoşi, având camere de filmat. A parcat la subsolul blocului şi a urcat imediat cu liftul. Când a descuiat uşa, telefonul din bucătărie suna. Tocmai lăsase un mesaj nimeni altul decât Charley Cray, cu o voce numai lapte şi miere.

Trei ore mai târziu, automobilul cu tracţiune integrală era încărcat cu haine, cu crose de golf şi un sistem audio. Făcuse treisprezece drumuri – le numărase – cu liftul, pentru a duce totul la maşină, şi-i venea să moară de dureri de gât şi de umeri. Capul părea să-i plesnească, iar analgezicele nu-l ajutau mai deloc. I se recomandase să nu conducă sub influenţa lor, dar nu respectase sfatul medicului.

Pleca, fugea cât mai departe de apartamentul închiriat şi de mobila de împrumut de acolo, de echipa Browns şi de suporterii ei respingători, dorind să-şi caute scăpare altundeva. Nu ştia clar unde ar fi fost locul cel mai potrivit.

Din fericire, închiriase apartamentul acela doar pentru şase luni. De la absolvirea colegiului, îşi dusese viaţa în apartamente de închiriat pe perioade scurte şi avusese numai mobilier ales de alţii, astfel că se învăţase să nu acumuleze multe obiecte.

A ieşit cu greu din traficul aglomerat al centrului comercial şi a reuşit să arunce o privire în oglinda retrovizoare ca să vadă pentru ultima dată peisajul citadin al Clevelandului. Adio şi n-am cuvinte. Se simţea entuziasmat că pleca. A jurat să nu mai calce vreodată în acel oraş, decât dacă ar juca împotriva echipei Browns, dar apoi şi-a promis că nu se va

mai gândi la viitor. Asta, vreme de cel puţin o săptămână.

În timp ce gonea prin suburbii, a recunoscut în sinea lui că oamenii din Cleveland erau neîndoielnic mai fericiţi decât el de acea plecare.

Pornise spre vest, cumva spre Iowa, nu tocmai cu entuziasm, pentru că nu-l prea încânta ideea de a merge spre casă. Le telefonase părinţilor din spital. Mama îl întrebase dacă mai avea dureri de cap şi-l rugase să se lase de sport. Tatăl lui voise să ştie unde dracu' îi fusese mintea când aruncase ultima pasă.

— Cum e situaţia în Davenport? îl întrebase Rick pe tatăl său, într-un târziu.

Amândoi ştiau clar la ce se referea întrebarea. Doar nu-l interesa mersul economiei locale.

— Nu prea grozav, i-a răspuns tatăl său.

Buletinul meteo i-a reţinut atenţia. Ninsori masive în vest, viscol în Iowa, astfel că, aproape fericit, a virat stânga şi a pornit spre sud.

O oră mai târziu, i-a sunat telefonul. Era Arnie, aflat în Las Vegas, care părea mult mai bine dispus.

— Puştiule, unde eşti?

— Am ieşit din Cleveland.

— Slavă Cerului! Te duci spre casă?

— Nu, doar şofez, merg spre sud. Poate ajung în Florida şi fac o partidă de golf undeva.

— Grozavă idee! Cum ţi-e capul?

— Bine.

— Ceva leziuni cerebrale suplimentare? l-a întrebat Arnie, râzând mânzeşte.

Era o poantă a unei glume pe care Rick o auzise de cel puţin o sută de ori.

— Leziuni grave, a zis el.

— Ascultă, puştiule, ţi-am găsit ceva, un loc într-o echipă, pe post de titular. Şi nişte majorete superbe. Vrei să afli mai multe despre asta?

Rick a repetat rar în gând, convins că înţelesese anapoda amănuntele. Vicodinul îi luase în stăpânire câteva porţiuni din creierul lui gingaş.

— Bine, a zis el în cele din urmă.

— Am vorbit cu antrenorul principal de la Panthers şi oamenii vor să încheie contractul imediat, pe loc, fără să pună nicio întrebare. Nu capeţi un salariu mare, dar e o slujbă. Şi rămâi quarterback, în teren încă de la începutul meciului! Eu spun că-i o afacere. Acum, totul depinde de tine.

— Panthers?

— Ai auzit bine. Parma Panthers.

A urmat o pauză lungă, timp în care Rick s-a chinuit să-şi aducă aminte sau măcar să-şi imagineze poziţia geografică a acelui oraş. Evident, trebuia să fie vreo echipă dintr-o ligă minoră, una independentă, atât de îndepărtată de NFL, încât putea fi o glumă. Echipa aceea sigur nu avea stadion. Arnie voia să scape de el, neîndoielnic.

Cu toate astea, nu reuşea să-şi dea seama unde era acea Parma.

— Arnie, ai spus cumva Carolina Panthers?

— Fii atent la ce spun, Rick. Parma Panthers.

Exista o Parma în suburbiile Clevelandului. Dar asta îl deruta cumplit.

— Bine, Arnie, scuză-mi leziunile cerebrale, dar ce-ar fi să-mi spui unde este Parma asta?

— În nordul Italiei, cam la o oră distanţă de Milano.

— Şi Milano unde e?

— Şi ăsta-i tot în nordul Italiei. O să-ţi cumpăr un atlas. În orice caz…

— Bine, dar fotbalul se joacă altfel acolo. Ai greşit sportul.

— Ascultă. În Europa există câteva ligi de fotbal american bine organizate. Sunt chiar mari, în Germania, Austria, Italia. Ar putea fi interesant. Unde ţi-e spiritul de aventură?

Pe Rick l-au apucat din nou durerile de cap şi a simţit nevoia să mai ia o tabletă. Numai că era deja cât se poate de ameţit, şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să fie reţinut pentru conducere sub influenţa drogurilor. Ar fi fost de ajuns ca poliţistul să arunce o privire la permisul lui de conducere

pentru ca apoi să-i pună cătuşele sau să-l ia la bastoane.

— Nu cred, a zis el.

— Ba ar trebui să faci asta, Rick. Îţi iei liber un an, joci în Europa, laşi lucrurile să se liniştească aici… Puştiule, cum să-ţi spun, nu mi-e greu să dau telefoane, dar momentul e prost, foarte prost.

— Nu vreau să mai aud nimic, Arnie. Uite ce e, să discutăm mai târziu. Îmi crapă capul de durere.

— Bine, băiatule. Mai gândeşte-te, dar trebuie să dăm răspunsul cât mai curând. Echipa din Parma caută un quarterback. La ei, campionatul începe curând, şi sunt disperaţi. Cum să zic, nu-s disperaţi să semneze cu oricine, dar…

— Am priceput, Arnie. Mai vorbim.

— Ai auzit de brânza parmezan?

— Sigur.

— Acolo se face. La Parma. Ai priceput?

— Dacă m-ar interesa caşcavalul, m-aş duce la Green Bay[13], a spus Rick, socotindu-se isteţ, în ciuda efectului analgezicelor înghiţite.

— Le-am telefonat celor de la Packers, dar nu mi-au dat răspuns.

— Nici nu vreau să aud de ei.

Ajuns lângă Mansfield, s-a aşezat într-un separeu din restaurantul aflat într-o parcare pentru camioane, plin ochi, şi a comandat cartofi prăjiţi şi o cola. A văzut cuvintele de pe meniu uşor în ceaţă; cu toate astea, a mai înghiţit o pastilă, pentru că-l chinuia o durere de coloană, în regiunea cervicală. În spital, după ce pusese televizorul în funcţiune, făcuse greşeala de a urmări reportajul prezentat pe ESPN. Se crispase şi simţise dureri doar văzându-şi trupul izbit cu o violenţă extremă şi prăbuşindu-se grămadă la pământ.

Doi camionagii de la o masă apropiată au început să-l măsoare din priviri. Exact ce-i lipsea. De ce nu-i venise în minte să-şi pună vreo căciuliţă ori ochelari de soare?

Cei doi au şuşotit şi au arătat spre el, şi, curând după aceea, s-au apucat şi alţii să arunce ocheade în direcţia lui, ba chiar să se holbeze. A vrut să plece, dar Vicodinul îi spunea să rămână, să se mai liniştească puţin. A comandat încă o farfurie de cartofi prăjiţi şi a încercat să-şi sune părinţii. Aceştia ori erau plecaţi de acasă, ori n-au vrut să-i răspundă. Apoi a telefonat unui fost coleg de colegiu, stabilit în Boca, pentru a fi sigur că are unde sta vreme de câteva zile.

Camionagiii râdeau în legătură cu ceva. A încercat să nu-i ia în seamă.

Folosind un şerveţel curat, s-a apucat să facă socoteli. Cei de la Browns îi datorau 50.000 de dolari pentru jocurile din play-off. (Echipa sigur avea să-i dea banii.) Mai avea aproximativ 40.000 într-o bancă din Davenport. Din cauza vieţii de nomad pe care o dusese până atunci, nu-şi cumpărase nicăieri o casă. Iar automobilul SUV era închiriat – 700 de dolari pe lună. Alte valori nu deţinea. Examinând cifrele, fu de părere că putea scăpa din toată aventura aceea cu vreo 80.000 de dolari.

Nu era chiar atât de rău, mai ales că, după trei comoţii, rămăsese totuşi cu 80.000. În general, fundaşii ofensivi care jucau în NFL rezistau cam trei ani, după care se retrăgeau suferind tot felul de accidentări la picioare, ba unii chiar rămâneau datori cu 500.000 de dolari.

Problemele financiare ale lui Rick erau rezultatul investiţiilor dezastruoase pe care le făcuse. Împreună cu un coleg de echipă din Iowa, încercase să acapareze toată piaţa spălătoriilor de maşini din Des Moines. Urmaseră tot soiul de procese, iar pe numele lui încă figurau o serie de împrumuturi bancare. Avea în proprietate o treime dintr-un restaurant mexican din Fort Worth, iar ceilalţi doi parteneri, foşti prieteni de-ai lui, ţipau după capital. Ultima oară când mâncase nişte burrito acolo, era să verse de greaţă.

Cu ajutorul lui Arnie, reuşise să evite falimentul – articolele din ziare ar fi fost neiertătoare – dar datoriile se acumulaseră.

Un şofer de camion, cu o burtă imensă, s-a apropiat de el, s-a oprit, apoi i-a rânjit. Arăta tipic ca un camionagiu – perciuni groşi, şapcă, o scobitoare care îi stătea lipită de buza de jos.

— Eşti Dockery, adevărat?

Vreme de o fracţiune de secundă, Rick s-a gândit să nege, apoi a decis să nu-l bage în seamă.

— Eşti un gunoi, ştiai? a zis camionagiul cu glas tare, ca să-l audă şi ceilalţi. Ai făcut nişte jocuri de rahat pe când erai la Iowa, şi acum ai jucat la fel.

Din fundal s-au auzit hohotele groase de râs ale celorlalţi, care l-au acompaniat pe camionagiu.

Un singur pumn din scurt în burdihan, şi jigodia aceea s-ar fi prăbuşit schelălăind la podea, dar până şi faptul că se gândise la aşa ceva l-a întristat pe Rick. Iar titlurile din ziare – de ce îl preocupau atât de mult titlurile? – ar fi sunat măreţ. „Dockery se încaieră cu şoferii de camioane.” Şi, desigur, toată lumea care ar citi articolul ar trece de partea camionagiilor. Şi Charley Cray ar jubila încă o dată.

Rick a zâmbit către şerveţel şi şi-a muşcat limba.

— De ce nu te transferi la Denver? Cei de acolo te iubesc, pun pariu.

Au urmat alte hohote de râs.

Rick a mai adunat nişte cifre irelevante la socoteala aceea şi s-a prefăcut că nu aude nimic. În cele din urmă, camionagiul s-a retras, dar cu o legănare fudulă. Doar nu ţi se oferă în fiecare zi şansa de a te răsti la un individ care joacă în NFL.

A pornit pe I-71 în sud, spre Columbus, căminul echipei Buckeyes. Acolo, cu câţiva ani în urmă, în faţa a 100.000 de suporteri, într-o după-amiază minunată de toamnă, dăduse patru pase de touchdown şi făcuse apărarea adversarilor zdrenţe, de parcă ar fi lucrat cu bisturiul. Fusese inclus în primii zece jucători ai săptămânii. Sigur trebuiau să

urmeze şi alţi lauri. Viitorul era atât de luminos, încât îl orbise.

Trei ore mai târziu, s-a oprit să alimenteze şi a văzut un motel nou în apropiere. Condusese îndeajuns. S-a prăbuşit în pat şi şi-a pus în minte să doarmă câteva zile, dar a trebuit să răspundă întâi la telefon.

— Unde te afli acum? l-a întrebat Arnie.

— Habar n-am. Parcă la Londra.

— Poftim? Unde?

— Londra, Kentucky, Arnie.

— Hai să discutăm despre Parma, a propus Arnie, sec şi cu seriozitatea omului de afaceri.

Asta însemna că se întâmpla ceva.

— Parcă ne înţeleseserăm să o lăsăm pe mai târziu.

Rick s-a scărpinat în nas şi, încet, şi-a întins picioarele.

— Acum e acel „mai târziu”. Oamenii vor să ştie clar.

— Bine. S-aud detaliile.

— Eşti plătit cu trei mii de euro pe lună vreme de cinci luni, plus un apartament şi maşină.

— Ce-i acela euro?

— Moneda din Europa. Alo! Acum, valorează cu vreo treime mai mult decât dolarul.

— Deci, cam cât, Arnie? Care-i oferta?

— Cam patru mii de dolari pe lună.

A reţinut imediat cifra, pentru că era simplă şi mică.

— Un quarterback de acolo primeşte doar douăzeci de mii pe sezon? Şi-atunci cât ia un jucător de linie?

— Ce-ţi pasă? Doar nu eşti om de linie.

— Eram curios, bine? De ce te aprinzi atât?

— Pentru că pierd prea mult timp cu treaba asta, Rick. Mai am şi alte contracte de negociat. Doar ştii ce balamuc se încinge în perioada dintre sezoane.

— Vrei să te debarasezi de mine, Arnie?

— Sigur că nu. Numai că, serios, ar trebui să pleci în străinătate o vreme, să-ţi încarci bateriile,

cum se spune, să te limpezeşti la minte şi aşa mai departe. Lasă-mi şi mie vreme să evaluez problemele apărute aici în ce te priveşte.

Probleme. Rick a încercat să se ridice într-o rână, dar muşchii nu l-au ascultat. Simţea că oasele şi muşchii de la brâu în sus erau cu probleme. În situaţia în care Collins n-ar fi ratat blocajul, el n-ar fi fost strivit. Aşa erau jucătorii de linie, când îţi venea să-i strângi în braţe, când să-i omori. Avea nevoie de jucători de linie buni!

— Totuşi, cât ia un jucător de linie?

— Niciun sfanţ. Cei de linie sunt italieni, şi ei joacă pentru că iubesc fotbalul.

Însemna că impresarii mureau de foame acolo, a gândit Rick în sinea lui. A inspirat adânc şi s-a străduit să-şi aducă aminte care fusese ultimul jucător întâlnit, dispus să joace doar de plăcere.

— Douăzeci de mii… a bombănit Rick.

— Ceea ce reprezintă cu douăzeci de mii mai mult decât câştigi în prezent, a ţinut să-i reamintească Arnie, cam brutal.

— Mulţumesc, Arnie. Ştiam eu că mă pot bizui pe tine.

— Ascultă aici, puştiule, ia-ţi o pauză de un an. Du-te şi vizitează Europa. Lasă timpul să rezolve lucrurile.

— Cât de bine se joacă acolo?

— Ce te doare? Tu o să fii vedeta echipei. Toţi care joacă pe post de quarterback acolo sunt americani, dar mai toţi sunt absolvenţi de colegiu, care nici măcar nu au intrat în vederile selecţionerilor de la echipe mari. Cei de la Panthers sunt măguliţi şi pentru simplul motiv că te gândeşti la oferta lor.

Auzi, cineva era măgulit să-l primească-n echipă. Ce plăcut să audă aşa ceva… Dar ce le va spune părinţilor şi prietenilor?

Care prieteni? În ultima săptămână stătuse de vorbă cu doi dintre ei, nici mai mult, nici mai puţin.

După o pauză, Arnie şi-a dres glasul şi a zis:

— Ar mai fi ceva.

Tonul lui nu prevestea nimic bun.

— Te ascult.

— La ce oră ai plecat azi din spital?

— Nu-mi aduc aminte. Poate-n jur de nouă.

— Înseamnă că ai trecut pe lângă el în holul de la intrare.

— Pe lângă cine?

— Un investigator. Rick, şi-a făcut apariţia prietena ta, majoreta, şi e gravidă, de aceea a angajat nişte avocaţi, nişte jagardele dezgustătoare, care ţin să facă mare tapaj, să-şi vadă şi ei mutrele în ziare. Au apărut cu tot felul de pretenţii.

— Despre care majoretă e vorba? a întrebat Rick, în timp ce valuri proaspete de durere îi săgetau umerii şi gâtul.

— Tiffany nu-ştiu-cum.

— Fugi de-aici, Arnie! Asta s-a culcat cu jumătate din echipa Browns. De ce se dă acum la mine?

— Păi, te-ai culcat cu ea?

— Sigur, dar îmi venise şi mie rândul. Dacă vrea să aibă un bebe de milioane, de ce mă acuză pe mine?

Excelentă întrebare din partea celui mai prost plătit jucător din echipă. Arnie ridicase aceeaşi chestiune când vorbise cu avocaţii lui Tiffany.

— Ar fi posibil ca tu să fii tăticul?

— Sigur nu. M-am protejat. Trebuia, nu?

— Bun, ea nu poate face scandal în presă decât după ce-ţi pune hârtiile în braţe, iar dacă nu dă de tine, atunci nu are ce să-ţi facă.

Rick ştia toate astea. Mai trecuse printr-o situaţie similară.

— Stau ascuns în Florida o vreme. N-au cum să mă găsească aici.

— Nu băga mâna-n foc pentru asta. Avocaţii ăştia sunt tare agresivi. Vor să-şi facă puţină publicitate. Şi există destule modalităţi de a depista persoane. Arnie a făcut o pauză, apoi i-a servit argumentul suprem. Dar în Italia, oamenii nu-ţi pot prezenta acuzaţiile.

— N-am călcat niciodată în Italia.
— Atunci ar fi vremea s-o faci.
— Lasă-mă să mă mai gândesc puţin.
— Sigur.

Rick a aţipit repede şi a dormit greu vreo zece minute, după care un coşmar l-a făcut să se trezească tresărind. Folosirea cărţilor de credit poate fi depistată. Benzinăriile, motelurile, popasurile pentru camionagii – toate locurile acelea erau conectate la o reţea uriaşă de informaţii electronice care traversau lumea într-o frântură de secundă şi vreun isteţ cu un computer performant sigur ar putea accesa pe ici, pe colo şi, pentru un onorariu frumuşel, i-ar prinde urma, după care i-ar trimite pe copoi după el ca să-i înmâneze un exemplar al chemării în judecată pentru paternitate. După aceea, alte articole cu titluri de-o şchioapă. Alte necazuri cu legea.

Şi-a înhăţat bagajul, pe care nici nu apucase să-l desfacă, şi a părăsit motelul valvârtej. A mai condus o oră, fiind sub influenţa analgezicelor, apoi a găsit o bombă cu camere ieftine, cu ora sau cu noaptea, unde se accepta şi plata în numerar. A căzut lat pe patul prăfuit şi curând a adormit buştean, sforăind tare şi visând turnuri înclinate şi ruine romane.

Capitolul 4

Aşteptând răbdător pe un scaun tare din plastic în interiorul gării din Parma, antrenorul Russo citea *Gazzetta di Parma.* N-ar fi vrut s-o recunoască, dar era puţin agitat. Discutase la telefon cu noul quarterback când acesta din urmă se găsea undeva, pe un teren de golf din Florida, iar conversaţia cam lăsase de dorit. Dockery nu prea avea chef să joace la Parma, deşi ideea de a trăi în străinătate vreme de câteva luni îl atrăgea, desigur. Lui Dockery părea să-i fi pierit pofta de a juca undeva. Faima de „Cel mai mare ţap ispăşitor" se răspândise, astfel că încă era ţinta multor glume. Ca sportiv profesionist, trebuia să joace, însă nu era sigur că ar fi vrut să cunoască altă mentalitate, alt mod de a înţelege jocul.

Dockery spusese că nu ştia nicio boabă de italiană, dar studiase spaniola în clasa a zecea. „Grozav, a gândit Russo. Nicio problemă."

Sam nu antrenase până atunci niciun quarterback profesionist. Ultimul pe care-l avusese în echipă jucase când şi când la Universitatea Delaware. Cum avea să se adapteze Dockery? Jucătorii din echipă abia aşteptau să aibă alături un asemenea talent, dar îl vor accepta oare? Nu cumva atitudinea lui va învenina atmosfera din vestiar? Se va lăsa antrenat?

Trenul Eurostar de la Milano a intrat în staţie, la timp, ca de obicei. Uşile s-au deschis cu un uşor şuierat, iar pasagerii au început să se reverse din vagoane. Era mijlocul lunii martie, şi majoritatea pasagerilor erau îmbrăcaţi cu haine groase, încă înfofoliţi după iarnă şi aşteptând o vreme mai caldă. Apoi a apărut şi Dockery, proaspăt debarcat din Florida, arătând oarecum ridicol aşa, bronzat, şi îmbrăcat ca pentru un păhărel servit la un club din afara oraşului – sacou sport de culoare crem, cămaşă galben-deschis, cu un motiv tropical, pantaloni albi care, prin scurtimea crăcilor, lăsau să se vadă gleznele bronzate şi lipsa şosetelor, pantofi

fini din piele, mai curând maro-roşcaţi decât cafenii. Se zbătea cu două valize identice, monstruos de mari, pe rotile, şi chinul îi era amplificat de faptul că pe un umăr îi stătea atârnată o geantă masivă, plină cu crose de golf. Aşadar, sosise şi quarterback-ul echipei.

Sam i-a urmărit chinurile şi şi-a dat seama imediat că Dockery nu mai călătorise niciodată cu trenul. Într-un târziu, s-a apropiat de el şi i-a zis:

— Rick, sunt Sam Russo.

Un zâmbet abia schiţat, însoţit de o smucire a celor două valize, după care Rick a reuşit să-şi petreacă mai bine bareta genţii peste umăr.

— Bună, domnule antrenor, a zis el.

— Bun venit la Parma. Dă-mi voie să te ajut.

Sam a apuca mânerul unei valize, după care amândoi au pornit prin gară în zuruit de rotile.

— Mulţumesc. E cam frig pe-aici.

— Mai răcoare decât în Florida. Cum a fost zborul?

— Fără probleme.

— Joci golf, adevărat?

— Sigur. Când se încălzeşte aici?

— Peste vreo lună.

— Găsesc terenuri de golf?

— Nu, n-am auzit de aşa ceva.

Ieşiţi din gară, s-au oprit lângă micuţa şi pătrăţoasa Hondă a lui Sam.

— Asta e? a întrebat Rick, şi s-a uitat în jur, remarcând că mai toate maşinile din zonă erau foarte mici.

— Pune restul pe bancheta din spate, i-a zis Sam.

Apoi a deschis portbagajul şi a reuşit să pună o valiză în spaţiul strâmt. Cealaltă nu încăpea acolo. Au aşezat-o pe banchetă, deasupra genţii cu crose.

— Bine că nu mi-am adus mai multe lucruri, a mormăit Rick. Apoi au urcat amândoi în maşină. La un metru optzeci şi cinci, Rick se lovea cu genunchii de bord. A descoperit că nu putea da scaunul mai în spate din cauza croselor.

— Cam mici maşinile de aici, nu? a remarcat el.

— Aşa e. Benzina costă un dolar şi douăzeci litrul.

— Şi un galon cât costă?

— Aici nu se măsoare în galoane. Numai litri, a zis Sam şi, după ce a băgat în viteză, s-au îndepărtat de gară.

— Bun, dar cât costă totuşi un galon? nu s-a lăsat Rick.

— Păi, un litru are cam un sfert de galon.

Rick a făcut calculul în minte şi a privit pe geam cu un aer absent spre clădirile de pe strada Garibaldi.

— Bine. Dar câte sferturi intră într-un galon?

— Ce colegiu ai absolvit?

— Dar tu?

— Bucknell.

— N-am auzit de el. Acolo se juca fotbal?

— Da, dar modest de tot. Nici nu semăna cu ce se juca în Big Ten. Patru sferturi fac un galon, aşa că un galon costă aici cinci dolari.

— Clădirile astea sunt chiar vechi, a zis Rick.

— Doar nu degeaba i se spune bătrânul continent. Care au fost obiectele de interes maxim ale tale în colegiu?

— Educaţia fizică. Şi majoretele.

— Ai studiat ceva istorie?

— Am urât obiectul ăsta. De ce?

— Parma are o vechime de două mii de ani şi are o istorie interesantă.

— Parma, a zis Rick cu un oftat şi a reuşit să se lase în scaun câţiva centimetri, ca şi cum şi menţionarea acelui nume îi suna a înfrângere. S-a scotocit prin buzunare şi şi-a găsit mobilul, dar nu l-a deschis. Ce dracu' caut eu în Parma, Italia? a întrebat el, deşi vorbele sunau mai curând a afirmaţie.

Sam a socotit că era preferabil să nu-i răspundă, motiv pentru care a hotărât să devină ghid.

— Ne aflăm în centrul oraşului, porţiunea cea mai veche. Eşti pentru prima oară în Italia?

— Da. Aici ce e?

— Se cheamă Pallazzo della Pilotta, început în urmă cu patru sute de ani, rămas neterminat, apoi bombardat şi făcut terci de Aliaţi în 1944.

— Noi am bombardat Parma?

— Am bombardat tot ce ne-a ieşit în cale, până şi Roma, dar am ocolit Vaticanul. Italienii, poate-ţi aduci aminte, au avut un conducător pe nume Mussolini, care a încheiat un pact cu Hitler. N-a fost o decizie înţeleaptă, deşi pe italieni nu i-a încântat mai niciodată ideea de război. Se pricep mai bine la mâncăruri, vinuri, maşini sport, modă, sex.

— S-ar putea să-mi placă aici.

— Asta cu siguranţă. Şi iubesc opera. În dreapta se vede Teatro Regio, renumita clădire a operei. Ai văzut vreun asemenea spectacol?

— Da, bineînţeles, la Iowa mâncam operă pe pâine. Mai toată copilăria mi-am petrecut-o la operă. Glumeşti? Ce să caut eu la operă?

— Uite, acolo e *duomo,* a schimbat Sam subiectul.

— Ce anume?

— *Duomo,* catedrala. Gândeşte-te la dom, înţelegi, ca la Superdome sau la Cartier Dome[14].

Rick nu i-a răspuns, rămânând tăcut câteva momente, ca şi cum amintirea imenselor stadioane şi a meciurilor jucate în ele îl făceau să se simtă stânjenit. Se găseau în centrul Parmei, unde pietonii se plimbau, iar maşinile mergeau bară la bară.

Într-un târziu, Sam a reluat:

— Majoritatea oraşelor italiene sunt în general configurate în jurul unei pieţe centrale, ce se cheamă *piazza.* Aici este Piazza Garibaldi, cu numeroase magazine şi cafenele, şi cu trafic pietonal. Italienii îşi petrec mult timp stând în cafenele cu mesele pe trotuar ca să bea espresso şi să citească. Nu-i deloc un obicei prost.

— Nu beau cafea.

— Ar fi momentul să te apuci.

— Ce părere au italienii despre americani?

— Ne plac, aşa cred, dar nu prea vorbesc despre asta. Dacă se gândesc mai bine, pesemne că le displac conducătorii noştri politici, dar, în general, nu prea se sinchisesc de ei. Sunt morţi însă după cultura noastră.

— Chiar şi după fotbalul american?

— Într-o oarecare măsură. A, uite, acolo e un bar mic, dar grozav. Nu vrei să bei ceva?

— Nu, e prea devreme.

— Nu mă refeream la alcool. Aici, barurile seamănă cu nişte bodegi sau cafenele, mai mult locuri de întâlnire.

— Astăzi, nu.

— În orice caz, în centrul oraşului se petrec lucrurile de interes. Apartamentul tău este la câteva străzi mai încolo.

— Abia aştept. Te superi dacă dau un telefon?

— *Prego.*

— Poftim?

— *Prego.* Asta înseamnă „chiar te rog”.

Rick a format numărul, în timp ce Sam a continuat să conducă prin traficul aglomerat al după-amiezii. Profitând de faptul că Rick a aruncat o privire pe geam, Sam a apăsat iute pe butonul de deschidere al aparatului de radio şi, din difuzoarele aflate în spate, s-a auzit muzică de operă la un volum scăzut. Persoana cu care Rick voia să discute nu era disponibilă; el nu a lăsat un mesaj vocal, ci a închis telefonul şi l-a vârât înapoi în buzunar.

Probabil voia cu impresarul. Sau cu amica.

— Ai o prietenă? l-a întrebat Sam.

— Nu tocmai. O mulţime de admiratoare care însoţesc echipa, dar acelea sunt bâtă de proaste. Dar tu?

— Eu sunt căsătorit de unsprezece ani, dar n-am copii.

Au traversat un pod numit Ponte Verdi.

— Ăsta e râul Parma. Împarte oraşul în două.

— Drăguţ.

— În faţă avem Parco Ducale, cel mai mare parc din oraş. E foarte frumos. Italienii se pricep grozav

la parcuri, peisagistică şi alte chestii din astea.

— E frumos.

— Mă bucur că-ţi place. E un loc nemaipomenit pentru plimbare, pentru întâlnirea cu vreo fată, ca să citeşti sau să stai la soare.

— Nu prea îmi petrec vremea în parcuri.

De parcă asta ar fi fost o surpriză.

Au dat un ocol, au traversat râul înapoi, după care au gonit pe străduţe înguste, cu sens unic.

— Ai văzut o bună parte din zona centrală a Parmei, a precizat Sam.

— Plăcut.

La câteva străzi la sud de parc, au pătruns pe o stradă sinuoasă, Via Linati.

— Uite, acolo, a spus Sam, arătând către un şir lung de clădiri de patru etaje, fiecare zugrăvită în altă culoare. Cel de-al doilea, acela auriu, apartamentul e la etajul trei. E o zonă bună a oraşului. *Signor* Bruncardo, patronul echipei, deţine şi câteva clădiri de aici. De aceea o să locuieşti în centru. Aici e mai scump.

— Şi ceilalţi băieţi chiar joacă pe degeaba? a întrebat Rick, pentru că rămăsese nelămurit asupra acestui amănunt reţinut dintr-o conversaţie anterioară.

— Doar americanii sunt plătiţi – tu şi încă alţi doi – anul ăsta, doar trei jucători. Nimeni nu va câştiga cât tine. Da, italienii joacă de plăcere. Şi pentru pizza de după meciuri. A făcut o pauză, apoi a adăugat: O să-ţi placă mult băieţii ăştia.

Acela era primul efort făcut pentru a da naştere spiritului pozitiv de echipă. Dacă nu era fericit quarterback-ul, atunci aveau să apară şi problemele.

A reuşit, Rick nu şi-a dat seama cum, să vâre Honda într-un spaţiu ce părea să fie cât jumătate din dimensiunile ei, apoi au descărcat valizele şi crosele de golf. Nu exista lift, dar casa scărilor era mai lată decât în mod obişnuit. Apartamentul avea trei camere, toate mobilate: dormitor, cameră de zi şi o bucătărie de mici dimensiuni. Pentru că noul lui mijlocaş venea din NFL, *signor* Bruncardo ceruse

ca apartamentul să fie proaspăt zugrăvit şi să aibă covoare, perdele şi mobilier, toate noi. Pe pereţi fuseseră atârnate până şi câteva lucrări de artă contemporană.

— Nu-i rău deloc, a spus Rick, iar Russo s-a simţit uşurat.

Cunoştea realităţile din lumea imobiliară în Italia – majoritatea apartamentelor erau mici, vechi şi ieftine. Dacă noua achiziţie a echipei din Parma s-ar fi arătat dezamăgită, *signor* Bruncardo ar fi trăit acelaşi sentiment. Şi lucrurile s-ar fi complicat.

— Pe piaţa liberă, chiria pentru un asemenea apartament merge până la două mii de euro pe lună, a spus Sam, încercând să-l impresioneze pe Rick.

Grijuliu, acesta îşi aşeza crosele de golf pe canapea.

— E frumos, a zis el.

Nici nu mai ştia numărul apartamentelor prin care trecuse în ultimii şase ani. Mutările frecvente, deseori făcute în grabă, îi diminuaseră cu totul capacitatea de a mai aprecia suprafeţele, decorul sau mobilierul.

— Ce-ar fi să te schimbi, după care ne vedem jos, a propus Sam.

Rick şi-a privit pantalonii albi şi gleznele dezgolite, şi era cât pe ce să spună: „A, merge şi aşa”. A priceput apoi aluzia şi a zis:

— Sigur, în cinci minute.

— La două străzi mai departe există o cafenea, pe dreapta, a spus Sam. Te aştept acolo cu o cafea, la o masă de afară.

— De acord, şefu’.

Ajuns la cafenea, Sam a comandat cafea şi a deschis din nou ziarul pe care-l avea la el. Era umezeală în aer, iar soarele coborâse deja dincolo de clădiri. Americanii traversau întotdeauna o scurtă perioadă de şoc cultural. Limba, maşinile, străzile înguste, locuinţele de dimensiuni mai reduse, oraşele mai îngrămădite. Era o senzaţie copleşitoare, îndeosebi pentru oamenii din clasa de mijloc sau de jos, care călătoresc mai rar. În cei

cinci ani de când era antrenor la Parma Panthers, Sam cunoscuse doar un jucător american care să fi vizitat Italia înainte de a face parte din echipă.

De obicei, îi atrăgeau două dintre comorile naţionale ale Italiei – mâncarea şi femeile. Pe antrenorul Russo nu-l interesa cel de-al doilea subiect, dar cunoştea bine atracţiile bucătăriei italieneşti. Iar domnul Dockery avea să participe la o cină cu durata de patru ore, şi habar n-avea ce îl aştepta.

A sosit şi el după zece minute, cu telefonul în mână, fireşte, dar arătând mult mai bine. Blazer bleumarin, blugi bleu-deschis, şosete de culoare închisă şi pantofi.

— Cafea? l-a întrebat Sam.

— Doar o cola.

Sam a dat comanda.

— Deci, vorbeşti limba, da? a zis Rick, vârându-şi telefonul în buzunar.

— Locuiesc aici de cinci ani. Soţia mea e italiancă. Doar ţi-am spus asta.

— Şi ceilalţi yankei au prins ceva din limbă?

— Câteva cuvinte, mai ales feluri de mâncare.

— Eram curios cum o să anunţ schemele de joc pe teren, în timpul meciului.

— O facem în engleză. Uneori, italienii înţeleg schemele; alteori, nu.

— Exact ca în colegiu, a spus Rick şi au râs amândoi. A luat câteva înghiţituri de cola, după care a continuat: Eu nu-mi frământ mintea cu învăţarea limbilor străine. E prea mare durerea de cap. Când am jucat în Canada, se vorbea peste tot franceză. Dar asta nu ne-a deranjat. Toată lumea vorbea şi engleza.

— Aici nu toată lumea ştie engleză, te asigur.

— Da, dar toţi ştiu de American Express şi de dolari.

— Tot ce se poate. Dar nu ţi-ar strica să înveţi şi puţină italiană. Asta ţi-ar face viaţa mai uşoară, iar colegii de echipă te-ar iubi.

— Iubire? Ai spus că m-ar iubi? N-am mai iubit vreun coleg de echipă din vremea colegiului.

— Asta e o echipă ca de colegiu, o frăţie mare, cu tipi cărora le place să îmbrace echipamentul, să se încaiere câteva ore, după care să meargă la o bere. Dacă te acceptă, şi sunt convins că aşa se va-ntâmpla, atunci vor fi în stare să şi ucidă pentru tine.

— Sunt la curent cu… nu ştiu cum să spun, cu ultimul meu meci?

— Nu i-am întrebat, dar sunt sigur că ştiu. Le place sportul ăsta şi se uită la o mulţime de meciuri. Dar să nu-ţi faci griji, Rick! Sunt încântaţi că eşti aici. Oamenii n-au câştigat niciodată Super Bowl-ul italian, şi sunt convinşi că acum e momentul.

Prin dreptul lor au trecut trei fete care le-au atras atenţia. După ce acestea s-au îndepărtat, Rick a privit în lungul străzii şi a rămas ca pierdut în altă lume. Sam îl plăcea şi îi părea rău de el. Răbdase o avalanşă de critici şi fusese supus ridiculizării publice, lucru pe care nu-l mai păţise de când juca fotbal ca profesionist, iar acum se afla în Parma, singur şi derutat. Se simţea izgonit. Parma era locul ce-i oferea adăpost, cel puţin pentru moment.

— Nu vrei să vezi terenul? l-a întrebat Sam.

— Ba da, şefu'.

În timp ce mergeau, Sam i-a făcut semn către o altă stradă.

— Acolo e un magazin cu îmbrăcăminte pentru bărbaţi, clasa întâi. Ar trebui să treci pe acolo.

— Mi-am adus o groază.

— Cum îţi spuneam, n-ar fi rău să faci o vizită acolo. Italienii ţin la modă şi te vor studia cu atenţie, atât femeile, cât şi bărbaţii. Aici niciodată nu poţi fi îndeajuns de elegant.

— Aşadar, limbă, haine; ar mai fi ceva?

— Da, încă un mic sfat. Fă toate eforturile să te simţi bine. E o minune de oraş, vechi şi tot ce vrei, şi te afli aici doar un scurt răstimp.

— Am înţeles, domnule antrenor.

Capitolul 5

Stadio Lanfranchi se află în colţul de nord-vest al oraşului, încă în oraşul propriu-zis, dar departe de clădirile istorice şi de străzile înguste. E un teren de rugbi, care găzduieşte două echipe profesioniste şi este închiriat celor de la Panthers pentru fotbal american. Are copertine la tribunele întâi şi a doua, fotolii pentru presă şi o suprafaţă de joc din iarbă naturală care este bine întreţinută, în ciuda numeroaselor jocuri şi antrenamente care se desfăşoară pe el.

Fotbalul tradiţional european se joacă pe Stadio Tardini, mult mai mare, situat la aproape doi kilometri depărtare, în sectorul de sud-est al oraşului, iar acolo se strânge un public foarte numeros pentru a sărbători raţiunea de a exista a Italiei moderne. Însă fanii nu prea au motive să ovaţioneze. Echipa Parma face eforturi mari să-şi păstreze un loc neretrogradabil în prestigiosul campionat italian de fotbal, numit şi Serie A. Echipa are numeroşi susţinători credincioşi – în jur de treizeci de mii – care suferă alături de jucători şi vin an după an, la fiecare joc, cu un devotament ieşit din comun.

Asta înseamnă cu douăzeci şi nouă de mii mai mulţi fani decât cei care asistă la meciurile pe care echipa Panthers le dispută pe Stadio Lanfranchi. Acesta are trei mii de locuri, dar rareori se întâmplă să vândă toate biletele. În realitate, nu se vinde niciun bilet. Intrarea este liberă.

Rick Dockery s-a plimbat pe mijlocul terenului pe măsură ce acesta era acoperit de umbra unei copertine, ţinându-şi mâinile vârâte adânc în buzunarele blugilor, călcând fără ţintă, un om aflat în altă lume. Când şi când, se oprea şi apăsa puternic cu talpa ca să verifice consistenţa gazonului. Din ziua acelui ultim meci jucat la Cleveland nu mai călcase pe vreun stadion sau arenă, sau cum naiba i se mai spunea.

Sam s-a aşezat pe un scaun de pe rândul al cincilea, înspre marginea unui teren de ţintă, şi l-a urmărit pe quarterback-ul său, întrebându-se în acest timp ce gânduri îi treceau acestuia prin minte.

Rick se gândea la un cantonament în care fusese într-o vară, nu cu multă vreme în urmă, un calvar de scurtă durată, dar brutal, cu una dintre echipele profesioniste, acum nu-şi mai aducea aminte cum se numea. Cantonamentul din acea vară se desfăşurase la un mic colegiu cu un teren similar celui pe care îl examina acum. O şcoală cu echipa în Divizia a III-a, un colegiu cu dormitoarele rustice şi cu sala de mese obligatorii, şi cu un vestiar îngrămădit, de felul celor pe care unele echipe din NFL le aleg pentru a face perioada de pregătire cât se poate de dură şi de austeră.

Şi se mai gândea la perioada liceului. La Davenport South jucase fiecare partidă cu mai mulţi spectatori, fie acasă, fie în deplasare, decât acum. Când era în primul an de liceu, pierduse finala campionatului statal în faţa a unsprezece mii de spectatori, un număr mic potrivit standardelor din Texas, însă un public al naibii de numeros pentru un meci de fotbal la nivel de liceu din Iowa.

Pe moment totuşi, Davenport South era departe, la fel ca şi multe alte lucruri ce i se păruseră vreodată importante. S-a oprit în zona de ţintă şi a studiat porţile, care arătau ciudat. Doi stâlpi înalţi, vopsiţi în albastru şi galben, bine înfipţi în pământ şi înfăşuraţi cu material protector de culoare verde, care reprezenta de fapt o reclamă la berea Heineken. Aşadar, buturile de rugbi.

A urcat treptele şi s-a aşezat alături de antrenor, care l-a întrebat:

— Ce părere ai?

— Bun teren, dar e mai scurt cu câţiva yarzi.

— Cu zece, mai precis. Buturile sunt la 110 yarzi depărtare unul de celălalt, dar aveam nevoie de 20 pentru cele două zone de ţintă. De aceea, jucăm pe spaţiul rămas, adică 90 de yarzi. Majoritatea

terenurilor pe care jucăm sunt destinate rugbiului, aşa că trebuie să ne adaptăm.

Rick şi-a dres glasul şi a zâmbit.

— În fine.

— Nu seamănă nici pe departe cu Browns Stadium din Cleveland, a zis Sam.

— Slavă Cerului că-i aşa! Nu mi-a plăcut niciodată Clevelandul, nici oraşul, nici suporterii, nici echipa, şi am urât stadionul acela. Chiar lângă Lacul Erie, cu vânturi amarnice şi cu un teren tare ca betonul.

— Care a fost escala cea mai plăcută?

Lui Rick i-a scăpat un hohot de râs şi a zis:

— Escală. Potrivit cuvânt. Am făcut escală ici şi colo, dar niciodată nu mi-am găsit locul. Probabil că Dallas. Prefer zonele mai calde.

Soarele aproape asfinţise, iar aerul se răcise. Rick şi-a îndesat mâinile în buzunarele blugilor strâmţi şi a spus:

— Povesteşte-mi despre fotbalul ce se joacă în Italia. Cum de s-au apucat de sportul ăsta?

— Primele echipe au apărut acum vreo douăzeci de ani şi s-au înmulţit nebuneşte, mai ales aici, în nord. La Super Bowl-ul din 1990 au asistat douăzeci de mii de spectatori, record de asistenţă la acea vreme. Apoi, nu ştiu de ce, şi-a pierdut din interes; acum e din nou în creştere. În prima divizie sunt nouă echipe, douăzeci şi ceva în a doua divizie, şi un campionat[15] pentru copii.

A urmat altă pauză, cât Rick şi-a aranjat mai bine mâinile în buzunare. Cele două luni petrecute în Florida îl făcuseră să se bronzeze intens, dar îi subţiaseră pielea. Iar bronzul începuse deja să se şteargă.

— Câţi susţinători are echipa?

— Depinde. Nu vindem bilete, aşa că nu stă nimeni să-i numere. Poate vreo mie. Când vin cei de la Bergamo, stadionul se umple.

— Bergamo?

— Bergamo Lions, eternii campioni.

Lui Rick, numele i s-au părut amuzante.

— Lions şi Panthers[16]. Toate echipele de aici au împrumutat nume din NFL?

— Nu. Mai avem Bologna Warriors, Rome Gladiators, Naples Bandits, Milan Rhinos, Lazio Marines, după cum există şi Ancona Dolphins şi Bolzano Giants[17].

Rick a chicotit auzind asemenea nume.

— Ce ţi se pare caraghios? l-a întrebat Sam.

— Nimic. Mă-ntrebam unde mă aflu.

— E firesc. Cu toate astea, şocul trece repede. După ce îmbraci echipamentul şi începi lupta, o să te simţi ca acasă.

„Eu nu lupt”, a vrut să spună Rick, dar s-a răzgândit.

— Deci, Bergamo este echipa ce trebuie învinsă?

— A, da. Au câştigat campionatul de opt ori la rând şi au şaizeci şi unu de meciuri fără înfrângere.

— Super Bowl-ul italian. Nu-mi vine a crede că n-am auzit niciodată de asta.

— Nu eşti singurul. În paginile revistelor de sport, fotbalul american ocupă ultimul loc, după înot şi motociclism. Totuşi, Super Bowl-ul se televizează. Pe unul dintre canalele mai puţin importante.

Pentru că încă îl îngrozea gândul că prietenii lui ar putea afla că el joacă acum ceva ce seamănă cu fotbalul undeva în Italia, perspectiva unor meciuri desfăşurate fără presă şi fără televiziune i s-a părut chiar ispititoare. Rick nu căuta gloria la Parma, ci doar nişte bani, cât timp el şi Arnie aşteptau ca acasă să se petreacă vreun miracol. Nici nu voia ca vreun cunoscut să ştie unde se afla.

— De câte ori pe săptămână avem antrenament?

— Avem acces pe teren luni, miercuri şi vineri, de la ora opt seara. Băieţii din echipă au slujbe.

— Ce fel de slujbe?

— Tot ce vrei. Pilot de avion, inginer, câţiva şoferi de camion, un agent imobiliar, contractori, unul dintre ei ţine un magazin de brânzeturi, un

altul, un bar; avem şi un dentist, iar alţi doi sau trei au săli de fitness. Doi zidari, doi mecanici auto…

Asta l-a făcut pe Rick să rămână pe gânduri câteva clipe. Gândea cam lent, dar uimirea se risipea încetul cu încetul.

— Ce fel de ofensivă se practică?

— Rămânem la lucrurile de bază. Scheme clasice, multă mişcare şi starturi înşelătoare. Quarterback-ul pe care l-am avut anul trecut nu arunca mingea prea bine, aşa că asta a limitat oarecum variantele noastre de atac.

— Nu putea da pase?

— Ei, putea, dar nu foarte bine.

— Runnerback[18] avem?

— Da. Slidell Turner. Un puşti negru, foarte călit, din statul Colorado, selecţionat târziu de Colts acum patru ani, dar a fost refuzat după aceea, pe motiv că era prea scund.

— Cât de scund e?

— Un metru şaizeci şi cinci. Prea scund pentru NFL, dar perfect pentru Panthers. Aici au probleme dacă vor să-l prindă.

— Păi, ce naiba caută un puşti negru din Colorado tocmai în Parma, Italia?

— Joacă fotbal, şi aşteaptă un telefon. La fel ca tine.

— Dar receiver am?

— Da, pe Fabrizio, unul dintre italieni. Are o priză extraordinară, aleargă bine, dar şi un orgoliu pe măsură. Se crede cel mai mare fotbalist italian al tuturor timpurilor. Pretenţii cam mari, dar nu-i băiat rău.

— Poate să prindă pasele mele?

— Mă-ndoiesc. Îi vor trebui multe antrenamente. Să nu-l ucizi chiar din prima zi.

Rick a sărit în picioare şi a zis:

— Mi s-a făcut frig. Hai să ne mişcăm puţin.

— Vrei să vezi şi vestiarul echipei?

— Sigur, de ce nu?

Dincolo de terenul de ţintă din partea de nord a terenului exista o clădire şi, în timp ce se îndreptau spre ea, un tren a trecut cu un zgomot asurzitor, la cel mult o azvârlitură de băţ. Înăuntru, clădirea lungă şi îngustă era împodobită cu zeci de afişe ce făceau reclamă companiilor care jucau rolul de sponsori. Rugbiul se bucura de cea mai mare finanţare, dar şi Panthers aveau o încăpere mică plină cu dulapuri şi echipament.

— Ce părere ai? l-a întrebat Sam.

— Un vestiar ca oricare altul, a zis Rick.

S-a străduit să nu apeleze la comparaţii, dar în acele momente i-a fost imposibil să nu-şi aducă aminte vestiarele extrem de elegante din noile stadioane ale NFL. Mochetă, dulapuri de haine lambrisate suficient de mari cât să bagi şi-o maşină înăuntru, şezlonguri din piele făcute pentru oamenii de linie, cabine separate în săli de duş mai spaţioase decât încăperea aceea în care se aflau. Ei şi? Şi-a spus că putea îndura orice vreme de cinci luni.

— Dulapul ăsta e al tău, a zis Sam, arătând cu degetul.

Rick s-a apropiat de el, o cutie metalică, goală, cu excepţia unei căşti albe inscripţionate cu numele echipei, care atârna într-un cui. Ceruse numărul 8 şi acesta fusese deja inscripţionat pe spatele căştii. Măsura 60. Dulapul lui Slidell Turner se afla în dreapta, iar numele celui care avea dulapul în stânga era Trey Colby.

— El cine e? a întrebat Rick.

— Colby joacă free safety[19]. A mai fost la Ole Miss. Locuieşte împreună cu Slidell, pentru că sunt singurii jucători de culoare din echipă. Anul ăsta avem doar trei jucători americani. Anul trecut aveam dreptul la cinci, dar s-a schimbat din nou regulamentul.

Pe o masă din centrul încăperii se găseau teancuri ordonate de tricouri şi de pantaloni. Rick le-a examinat atent.

— De calitate, a conchis el.

— Mă bucur că apreciezi asta.

— Spuneai ceva de cină. Nu-mi dau seama ce fel de cină vrea organismul meu, dar ar fi bună orice mâncare.

— Ştiu şi locul potrivit. E o veche trattorie unde-s proprietari doi fraţi. Carlo se ocupă de bucătărie şi de gătit. Nino se ocupă de clienţi şi are grijă să-i mulţumească pe toţi. Nino este centrul tău, şi să nu te arăţi mirat când o să-l întâlneşti. Probabil că centrul tău din liceu era mai masiv, însă Nino se ţine tare pe teren şi, pentru el, cea mai bună distracţie este să-i tăvălească pe unii şi pe alţii vreme de două ore pe săptămână. Tot el slujeşte şi de traducător pentru băieţii din ofensivă. Tu anunţi schemele în engleză, iar Nino face imediat o versiune în italiană. Când te pregăteşti să primeşti mingea, să te rogi ca Nino să fi tradus corect. Mai toţi italienii din ofensivă înţeleg chestiile de esenţă în engleză, şi se grăbesc să acţioneze conform primului impuls venit. Se-ntâmplă de multe ori să nu mai aştepte traducerea lui Nino. La unele atacuri, jucătorii pornesc în toate direcţiile la blocaj şi nici nu-ţi închipui ce urmează.

— Şi-atunci, ce fac?

— O iei la sănătoasa cu mingea.

— Mda, o să fie distractiv.

— Tot ce se poate. Dar oamenii iau totul în serios, îndeosebi în toiul bătăliei. Le place să se încaiere, atât înainte de fluierul arbitrului, cât şi după. Se îmbrâncesc şi se bat, iar după aceea se strâng în braţe şi merg la o băută împreună. S-ar putea ca la cină să apară şi un jucător pe care-l cheamă Paolo. Vorbeşte foarte bine engleză. Şi s-ar putea să mai vină unul sau doi. Sunt curioşi să te cunoască. Nino se va îngriji de mâncare şi de vin, aşa că nu trebuie să-ţi faci probleme în privinţa meniului. Va fi delicios, crede-mă.

Capitolul 6

Au mers cu maşina până în apropierea universităţii şi au parcat pe una dintre nenumăratele străduţe înguste. Se întunecase deja, şi pe lângă ei treceau grupuri de studenţi care discutau gălăgios. Rick a rămas relativ tăcut, astfel că Sam a continuat să întreţină discuţia.

— Prin definiţie, o trattorie este un local fără pretenţii de lux, deţinut de o familie, unde se servesc mâncăruri şi vinuri tradiţionale, iar porţiile sunt generoase şi nu foarte scumpe. M-asculţi?

— Da.

Păşeau grăbiţi pe trotuar.

— Ai de gând să-mi oferi ceva de mâncare sau să-mi vorbeşti până mă satur?

— Încerc să te introduc treptat în cultura italiană.

— Mai bine găseşte-mi o pizza pe undeva.

— Unde rămăsesem?

— La trattorie.

— Da, la comparaţia cu un restaurant care, de regulă, este mai elegant şi mai scump. Apoi avem *osteria,* care, în mod tradiţional, era sala de mese dintr-un han, dar acum poate însemna orice. Şi barul, pe care l-ai văzut cum arată. A, mai avem *enoteca* – de obicei şi magazin de vinuri, şi care oferă gustări şi feluri simple de mâncare. Cred că asta-i cam tot.

— Deci, în Italia nimeni nu rămâne flămând.

— Cred că glumeşti!

Deasupra uşii se afla o firmă mică, pe care scria Café Montana. Pe vitrina de la stradă se puteau vedea o sală lungă şi mese neocupate, toate acoperite cu feţe de masă albe, scrobite şi bine călcate, şi împodobite cu farfurii albastre, şervete şi pahare mari de vin.

— Am ajuns cam devreme, a spus Sam. Localul se umple pe la opt. Dar nu-i nimic, Nino ne aşteaptă.

— Montana? a făcut Rick.

— Da, după numele lui Joe. Celebrul quarterback.

— Nu se poate!

— Ba cât se poate de serios. Oamenii ăştia iubesc fotbalul. Şi Carlo a jucat cu ani în urmă, dar a avut un accident serios la genunchi. Acum se mulţumeşte să gătească. Se spune că deţine tot felul de recorduri privind numărul de faulturi comise.

Au trecut pragul localului şi mirosul mâncării gătite de Carlo în bucătărie parcă i-a izbit în piept. Aroma de usturoi şi de sosuri de carne, dar şi de friptură de porc plutea ca un fum prin sala de mese, iar Rick a simţit imediat că-l împunge foamea. Pe la jumătatea încăperii, se vedea un foc arzând într-o vatră de lângă perete.

Ieşind pe o uşă laterală, Nino a năvălit în cameră şi a început să-l sărute pe Sam. O îmbrăţişare zdrobitoare, apoi un sărut bărbătesc, zgomotos, undeva pe obrazul drept, apoi acelaşi lucru pe cel stâng, după care a prins braţul drept al lui Rick cu ambele mâini şi i-a zis:

— Rick, bun venit la Parma!

Rick i-a strâns mâna cu fermitate, dar s-a pregătit să facă un pas înapoi dacă Nino ar fi încercat schema cu sărutul. Nu s-a întâmplat asta.

În ciuda accentului pronunţat, cuvintele erau articulate cu claritate. Iar numele lui aducea mai mult a Riiik.

— Încântat, a zis Rick.

— Eu joc centru, l-a anunţat Nino cu mândrie în glas. Dar să ai grijă ce faci cu mâinile. Soţia mea e tare geloasă.

La care Nino şi Sam s-au încovoiat de râs în hohote zgomotoase, iar Rick, destul de stângaci, i-a imitat imediat.

Nino avea sub un metru optzeci, era masiv şi bine clădit, cântărind probabil în jur de o sută de kilograme. Un centru de un metru şaptezeci şi cinci?

Nici nu mai era un tinerel. Nino avea părul negru şi ondulat, cu primele fire albe apărute pe tâmple.

Părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani. Dar Rick a observat la el bărbia puternică şi o forţă gata să se dezlănţuie, amănunte care trădau un bărbat pregătit să se încaiere în joc.

„Va trebui să-mi păzesc singur fundul pe teren”, a gândit Rick.

Purtând un şorţ şi o bonetă de bucătar, amândouă albe şi scrobite, Carlo a ieşit valvârtej din bucătărie. „A, uite şi centrul. Un metru optzeci şi cinci, cel puţin 115 kilograme, umeri laţi. Dar şchioapătă uşor.” Acesta l-a salutat cu căldură pe Rick, doar o îmbrăţişare scurtă, fără sărutări. Cunoştinţele lui de engleză erau mult sub cele ale lui Nino, iar după câteva cuvinte a abandonat orice pretenţie şi a trecut pe italiană, lăsându-l pe Rick să ghicească oarecum ce spunea.

Sam s-a grăbit să intervină pentru a salva situaţia.

— Spune că eşti bine-venit la Parma şi la restaurantul lor. N-au mai avut niciodată ocazia să vadă un adevărat erou de Super Bowl american jucând pentru Panthers şi e foarte emoţionat. Şi speră să mănânci şi să bei de multe ori la micuţa lor cafenea.

— Mulţumesc, i-a spus Rick lui Carlo.

Rămăseseră cu mâinile înlănţuite într-o strângere. Carlo şi-a reluat cuvântarea, şi Sam a continuat să facă pe interpretul:

— Spune că patronul echipei e prieten cu el şi că mănâncă deseori la Café Montana. Şi că toată Parma este impresionată că marele Rick Dockery va îmbrăca tricoul negru cu argintiu.

Pauză.

Rick a mulţumit din nou, a zâmbit cât de călduros s-a priceput şi a repetat în minte cuvintele „Super Bowl”. Într-un sfârşit, Carlo i-a eliberat mâna şi s-a apucat să răcnească ordine către bucătărie.

În timp ce Nino îi conducea către masa lor, Rick a reuşit să-i şoptească lui Sam:

— Super Bowl. De unde a mai apărut şi ideea asta?

— Nu ştiu. Poate n-am tradus eu corect.

— Bravo. Ai zis că vorbeşti cursiv.

— Mai tot timpul.

— Toată Parma? Marele Rick Dockery? Ce le-ai povestit acestor oameni?

— Italienii exagerează mereu.

Masa lor era lângă foc. Nino şi Carlo au tras scaune pentru oaspeţi, iar Rick nici n-a apucat să se aşeze bine pe scaun, că au şi apărut trei chelneri îmbrăcaţi impecabil în alb, pregătiţi să-i servească. Unul aducea un platou mare cu aperitive. Altul avea o sticlă de mari dimensiuni cu vin spumant. Iar al treilea aducea un coşuleţ cu pâine şi două sticle – ulei de măsline şi oţet. Nino a pocnit din degete şi a făcut un semn, iar Carlo s-a răstit la unul dintre cei care serveau, acesta i-a răspuns la fel de repezit, apoi toţi trei chelnerii au plecat spre bucătărie, discutând aprins pe drum.

Rick a privit lung la platou. În centru se găsea o bucată mare de caşcaval de culoarea spicelor coapte de grâu şi, în jurul acesteia, alcătuind bucle precise, se vedeau felii de carne. Carne afumată şi sărată, condimentată din belşug, lucruri ce nu semănau cu nimic din ce mai mâncase Rick vreodată. În vreme ce Sam şi Nino sporovăiau în italiană, un chelner s-a grăbit să scoată dopul sticlei de vin şi le-a umplut paharele. După aceea, a rămas în poziţie de drepţi, cu şervetul pe braţ.

Nino a împărţit paharele, apoi l-a ridicat pe al lui.

— Un toast pentru marele Riik Dockery şi pentru câştigarea Super Bowlului de către Parma Panthers!

Sam şi Rick au luat câte o gură din vin, dar Nino a golit paharul pe jumătate.

— Ăsta e Malvasia Secco, a anunţat el. De la un producător de vinuri din apropiere. În seara asta, totul e din Emilia. Uleiul de măsline, oţetul aromat, vinul şi mâncarea, tot de aici, a zis el cu mândrie, lovindu-se cu pumnul masiv în piept. Cea mai bună mâncare din lume.

Sam s-a apropiat şi i-a dat explicaţii:

— E vorba despre regiunea Emilia-Romana, din care face parte provincia Parma.

Rick a dat din cap în semn că a înţeles şi a sorbit apoi din pahar. În timpul călătoriei cu avionul spre Italia, frunzărise un ghid turistic şi aflase, în mare, unde se găsea Parma. În Italia există douăzeci de regiuni şi, potrivit celor citite acolo, toate susţineau că au mâncarea şi vinul cele mai bune din ţară.

Urma să afle cum era mâncarea.

Nino a mai luat o gură de vin, apoi s-a aplecat peste masă, împreunându-şi degetele, ca un profesor pregătit să ţină o prelegere pe care o ştie pe de rost, pentru că nu o rosteşte pentru prima oară. Cu un gest dezinvolt către bucata de caşcaval, a zis:

— Bineînţeles că ai auzit care este cel mai grozav caşcaval. Parmigiano-Reggiano. Voi îi spuneţi parmezan. Regele sortimentelor de caşcaval, şi se face chiar aici. Din orăşelul nostru provine parmezanul adevărat. Acesta de faţă este preparat de unchiul meu, la patru kilometri depărtare de aici. Cel mai bun.

Şi-a sărutat buricele degetelor, după care, cu eleganţă, a tăiat câteva feliuţe extrem de subţiri, lăsându-le pe platou. Prelegerea sa continuă.

— Apoi, a zis el, arătând spre primul rând de felii de carne, acesta este renumitul prosciutto. Voi îi spuneţi şuncă de Parma. Se produce doar aici, din carne de porci hrăniţi doar cu orz şi ovăz, şi cu laptele şi zerul rămase de la fabricarea parmezanului. La noi, prosciutto nu se afumă şi nu se pregăteşte în alt fel, a zis el cu gravitate, făcând un semn dezaprobator cu arătătorul. Este conservat cu sare, lăsat la aer şi pregătit cu multă dragoste. Stă la macerat vreme de optsprezece luni.

A luat cu delicateţe o felie mică de pâine, a înmuiat-o în ulei de măsline, după care a aşezat pe ea o felie de prosciutto şi o alta de parmezan. Când a socotit că a obţinut îmbucătura perfectă, i-a întins-o lui Rick zicând:

— Un mic sendviş.

Rick a băgat totul în gură, a mestecat puţin şi apoi a închis ochii, savurând gustul.

Pentru cineva care încă aprecia mâncarea de la McDonald's, aromele acelea erau uimitoare. Savoarea i-a atins fiecare papilă gustativă şi l-a făcut să mestece cât mai încet cu putinţă. Sam s-a apucat să-şi taie singur feliuţe de parmezan, iar Nino a turnat vin în pahare.

— Bun? l-a întrebat Nino pe Rick.

— A, da.

Nino i-a mai întins un sendviş, după care a continuat, făcând semn către un alt sortiment de pe platou.

— Mai avem *culatello,* din pulpă de porc, scoasă de pe os, doar bucăţile cele mai bune, care se pun cu sare, vin alb, usturoi, tot felul de ierburi şi se amestecă manual timp de câteva ore, după care se îndeasă într-o băşică de porc şi se ţine la macerat vreme de paisprezece luni. Vara, aerul cald îl usucă, iar cel umed de iarnă îl frăgezeşte. În timp ce spunea acestea, mâinile nu i-au stat nemişcate nicio clipă – făcând semne, ducând paharul la gură, tăind feliuţe de caşcaval, amestecând cu atenţie oţetul aromat în vasul cu ulei de măsline. Porcii din care se face *culatello* sunt cei mai buni, a zis el şi s-a încruntat din nou. Sunt mici şi negri, cu câteva pete roşcate, selecţionaţi atent, şi primesc doar hrană naturală. Nu stau niciodată în cocină, nu. Porcii ăştia umblă liberi şi mănâncă ghindă şi nuci.

Se referea la respectivele creaturi cu un asemenea respect, încât era greu de crezut că tocmai se pregătea să se înfrupte din carnea unuia.

Rick abia aştepta să ia o gură din acel *culatello,* un preparat din care nu mai gustase niciodată. În cele din urmă, făcând o pauză în prezentare, Nino i-a întins încă o feliuţă de pâine, pe care pusese una de *culatello,* peste care a aşezat parmezan.

— E bun? l-a întrebat el pe Rick, în timp ce acesta mesteca de zor şi întindea mâna să i se mai dea o felie.

Paharele le-au fost din nou umplute cu vin.

— Uleiul de măsline vine de la o fermă apropiată, tocmai spunea Nino. Iar oţetul aromat e

de la Modena, la patruzeci de kilometri spre est. De acolo e Pavarotti, înţelegi? Cel mai bun oţet aromat se face la Modena. Dar la noi, în Parma, mâncarea e mai bună.

Ultima redută de preparate, chiar pe marginea platoului, era alcătuită din felii de salam Felino. Produs în casă, păstrat timp de douăsprezece luni, şi fără îndoială, cel mai bun salam din Italia. După ce le-a servit câte o felie lui Sam şi lui Rick, Nino s-a repezit pe neaşteptate către intrare, pentru că soseau alţi clienţi. Scăpat de Nino, Rick a luat un cuţit şi s-a apucat să taie bucăţi mari de parmezan. Şi-a umplut farfuria cu felii de carne, caşcaval şi pâine, şi a început să mănânce ca un hămesit.

— Ai face bine să nu te repezi aşa, l-a prevenit Sam. Asta e doar aperitivul, încălzirea.

— A naibii de bună încălzire!

— Te simţi în formă?

— Mai mult sau mai puţin. Am în jur de 102 kilograme. Cam cu 5 mai mult decât ar trebui. Dar le dau eu jos.

— Astă-seară, în niciun caz.

Curând li s-au alăturat doi tineri corpolenţi, Paolo şi Giorgio. Nino i-a prezentat viitorului lor lider de echipă, insultându-i în acelaşi timp în italiană, iar după ce au terminat cu îmbrăţişările şi cu saluturile zgomotoase cei doi s-au aşezat la masă şi au privit lung la aperitive. Sam i-a explicat că aceştia doi erau jucători de linie care, la nevoie, puteau juca pe ambele extreme. Lui Rick îi mai veni inima la loc văzând că amândoi aveau până în treizeci de ani, erau înalţi de peste un metru şi optzeci, cu busturi masive, părând capabili să ţină bine la tăvăleală.

Paharele le-au fost umplute din nou, după care, plini de entuziasm, au atacat cu toţii feliile de prosciutto.

— Când ai sosit? l-a întrebat Paolo, dovedind doar o idee de accent italian.

— Azi după-amiază.

— Ţi se pare interesant?

Rick a reuşit să spună: „Sigur”, destul de convingător. Era mai curând interesat de următorul fel de mâncare, dar şi mai interesat să cunoască o majoretă italiancă.

Sam i-a explicat că Paolo absolvise Universitatea Texas A&M şi lucra la compania familiei sale, care producea tractoare de mici dimensiuni şi utilaje pentru ferme.

— Deci, eşti un Aggie[20]? l-a întrebat Rick.

— Da, a spus Paolo cu mândrie. Iubesc Texasul. Acolo am descoperit fotbalul.

Giorgio s-a mulţumit să zâmbească în timp ce mânca, ascultând discuţia. Sam a spus că şi el învăţa engleză, şoptind apoi că aspectul putea fi înşelător, deoarece Giorgio nu era în stare să blocheze nicio uşă. Grozavă veste!

Carlo revenise, dând indicaţii chelnerilor şi rearanjând masa. Nino a adus încă o sticlă de vin care, lucru surprinzător, provenea de la un magazin de după colţ. Era un Lambrusco, roşu, iar Nino îl cunoştea pe producător. Existau multe vinuri de Lambrusco în Emilia-Romagna, a explicat el, dar acela era cel mai bun. Şi se potrivea cel mai bine cu *tortellini in brodo,* fel pe care fratele lui tocmai îl aducea la masă. Nino a făcut un pas înapoi, iar Carlo a început să turuie ceva în italiană.

Sam i-a tradus încet, dar cu repeziciune.

— Acestea sunt tortellini în zeamă de carne, un fel renumit aici. Chifteluţele din paste sunt umplute cu carne de vită, fiartă înăbuşit, cu prosciutto şi cu parmezan; umplutura variază de la un oraş la altul, dar bineînţeles că Parma foloseşte cea mai bună reţetă. Pastele au fost făcute chiar în după-amiaza asta de Carlo, cu mâna lui. Se spune că tipul care a inventat tortellini s-a inspirat de la buricul unei femei frumoase. Circulă pe aici tot felul de legende despre mâncare, vin şi sex. În zeama de carne de vită s-au pus usturoi, unt şi alte câteva chestii.

Rick stătea cu nasul la câţiva centimetri de bolul lui, inspirând aroma delicioasă.

Carlo a făcut o plecăciune, apoi a adăugat ceva cu fereală. Sam a zis:

— Spune că acestea sunt porţii mici, pentru că mai are multe de servit la felul întâi.

Imediat după ce a gustat din tortellini, lui Rick mai că îi dădură lacrimile. Pastele ce pluteau în sos şi umplutura acestora i-au şocat simţul gustului, făcându-l să exclame:

— N-am mâncat niciodată ceva atât de bun!

Carlo a zâmbit şi s-a retras spre bucătărie.

Rick şi-a clătit prima înghiţitură de tortellini cu o gură de vin de Lambrusco, după care a atacat celelalte chifteluţe care pluteau în bolul adânc. Porţii mici? Paolo şi Giorgio rămăseseră tăcuţi şi mâncau de zor tortellini. Doar Sam se cam codea.

Nino s-a ocupat de o pereche, pe care a condus-o la o masă apropiată, apoi s-a repezit să aducă următoarea sticlă de vin, un roşu sec nemaipomenit de bun, numit Sangiovese, provenit de la o podgorie din apropiere de Bologna, pe care o vizita personal o dată pe lună ca să verifice modul de creştere a strugurilor.

— Următorul fel este ceva mai greu, a zis el. De aceea şi vinul trebuie să fie mai tare. A scos chiar el dopul cu gesturi elegante, a adulmecat gâtul sticlei, şi-a dat ochii peste cap în semn de aprobare, după care s-a apucat să toarne în pahare. Ne aşteaptă ceva grozav, a spus el şi a umplut paharele, punând o porţie ceva mai darnică pentru sine. A urmat un alt toast, mai curând un blestem aruncat celor de la Bergamo Lions, după care au gustat vinul.

Rick era învăţat mai mult cu berea. Saltul acela cu capul înainte în lumea vinurilor italiene îl derutase, dar îi educa în acelaşi timp gusturile.

Un chelner a strâns holurile de tortellini, în vreme ce un altul aşeza pe masă farfurii curate. Carlo a apărut din bucătărie, având doi chelneri pe urmele sale.

— Acest fel este preferatul meu, a început Carlo în engleză, apoi a trecut pe limba care-i era ceva mai prietenă. Rulouri umplute, tocmai spunea Sam,

în timp ce toţi căscau gura la delicateţile din faţa lor. Umplutura e din carne de viţel, porc, ficat de pui, cârnaţi, caşcaval ricotta, spanac şi paste proaspete.

În afară de Rick, toată lumea a zis: *„Grazie”,* iar Carlo a mai făcut o plecăciune şi a dispărut. Restaurantul era aproape plin şi devenise deja gălăgios. Deşi nu-i scăpa nicio îmbucătură, Rick se uita curios şi la oamenii de la alte mese. Păreau a fi localnici, care luau o cină obişnuită la cafeneaua din cartier. Acasă, asemenea feluri de mâncare ar fi dat naştere unei îmbulzeli de nedescris. Aici, lumea trata totul ca pe ceva firesc.

— Aveţi mulţi turişti aici? a întrebat el.

— Nu prea, a spus Sam. Toţi americanii se duc la Florenţa, la Veneţia sau la Roma. Vin totuşi unii în cursul verii. Mai mult din Europa decât din alte părţi.

— Păi, ce e de văzut în Parma? a întrebat Rick, deoarece secţiunea de ghid pe care o citise el fusese cam zgârcită în privinţa Parmei.

— Panterele, nu? a spus Paolo şi a izbucnit în râs.

A râs şi Sam, apoi a sorbit din pahar şi s-a gândit o clipă.

— Acesta e un oraş agreabil, cu o sută cincizeci de mii de locuitori. Grozav, când e vorba despre mâncare şi vin, cu oameni deosebiţi, care muncesc din greu şi trăiesc bine. Dar nu prea atrage atenţia asupra lui. Şi ăsta e un lucru bun. Eşti de acord cu mine, Paolo?

— Da. Nu vrem ca Parma să se schimbe.

Rick a început să mestece mâncarea şi a încercat să identifice viţelul, dar i-a fost imposibil. Carnea, caşcavalul şi spanacul se topiseră laolaltă într-un gust delicios. Sigur nu-i mai era foame, însă nu se săturase. Se afla acolo de o oră şi jumătate, ceea ce era echivalentul unei cine prelungite, potrivit vechilor lui obiceiuri, însă în Parma, asta însemna doar încălzirea. Luând exemplul celorlalţi, a început să mestece încet, foarte încet. Italienii din jurul lui mai mult stăteau de vorbă decât mâncau, şi întreaga

trattorie era învăluită într-o rumoare stăpânită. Cina însemna mâncare bună, dar constituia în acelaşi timp şi un eveniment social.

Nino apărea la masă la fiecare câteva minute, cu întrebarea scurtă: „E bun?”, adresată lui Rick. „Grozav, minunat, delicios, incredibil.”

Pentru al doilea fel de mâncare, Carlo a renunţat la paste. Farfuriile erau pline ochi – deşi asta însemna tot porţii mici – cu *cotolette alla parmigiana,* un alt fel renumit în Parma şi unul dintre preferatele bucătarului-şef.

— Cotlet de viţel în stil Parma, i-a tradus Sam. Cotletele de viţel sunt bătute cu un ciocan de lemn, apoi înmuiate în ouă bătute, prăjite într-o tigaie, apoi băgate la cuptor cu un amestec de parmezan şi zeamă de carne până când se topeşte caşcavalul. Unchiul soţiei lui Carlo a crescut viţelul din care e carnea şi a trimis-o chiar în această după-amiază.

În vreme ce Carlo povestea, iar Sam se ocupa cu traducerea, Nino îşi făcea de lucru cu următoarea sticlă de vin, un roşu sec, originar din regiunea Parma. Le-au fost aduse alte pahare, şi mai mari decât cele dinainte, iar Nino s-a răsucit cu sticla, a adulmecat şi apoi a luat o gură. Cu ochii daţi peste cap încă o dată, într-o expresie de satisfacţie vecină cu orgasmul, vinul a fost declarat senzaţional. Vinul acela fusese produs de un prieten, probabil cel mai apropiat dintre toţi amicii lui Nino.

— Parma e renumită pentru mâncare, nu pentru vinuri, i-a şoptit Sam.

Rick a sorbit din pahar şi a zâmbit către viţel, apoi şi-a jurat că în restul mesei va mânca mai încet decât italienii. Sam s-a uitat atent la el, convins că şocul cultural dispărea treptat sub valuri de vin şi de mâncare.

— Mâncaţi des în halul ăsta? a întrebat Rick.

— Nu în fiecare zi, dar aşa o masă nu e ieşită din comun, i-a răspuns Sam cu nonşalanţă. Iar asta e mâncarea obişnuită în Parma.

Paolo şi Giorgio tăiau carnea de viţel în felii, iar Rick, cu încetineală, s-a apucat să mănânce. Le-a

trebuit jumătate de oră ca să termine cu cotletele, iar după ce au rămas curate, farfuriile au fost luate de la masă în mod demonstrativ. A urmat o pauză mai lungă, cât timp Nino şi chelnerii s-au ocupat şi de alţi clienţi.

Desertul nu trebuia ales, deoarece Carlo pregătise specialitatea casei, *torta nera,* sau plăcintă neagră, şi Nino alesese un vin special pentru acea ocazie, un alb sec provenit de la o podgorie din provincie. Tocmai spunea că plăcinta neagră, creată la Parma, era din ciocolată cu migdale şi cafea, şi, cum era abia scoasă din cuptor, Carlo îi adăugase o idee de îngheţată de vanilie. Nino şi-a găsit câteva minute libere, astfel că şi-a tras un scaun şi s-a alăturat colegilor de echipă şi antrenorului pentru ultimul fel, asta dacă nu doreau apoi nişte caşcaval sau un digestiv.

Nu mai voiau. Restaurantul era încă pe jumătate plin când Sam şi Rick au început să adreseze mulţumiri, încercând să-şi ia rămas-bun. Îmbrăţişări, bătăi pe spate, strângeri zdrobitoare de mână, promisiunea de a reveni, alte cuvinte de laudă pentru Parma, numeroase cuvinte de recunoştinţă pentru o cină de neuitat – ritualul acela a ţinut o veşnicie.

— Eu nu conduc după atâta vin, l-a anunţat Sam. Putem merge pe jos. Apartamentul tău nu e departe, iar eu o să iau un taxi de acolo.

— Am pus cinci kilograme pe mine, a spus Rick, împingându-şi burta înainte şi rămânând cu un pas în urma antrenorului său.

— Bun venit la Parma!

Capitolul 7

Soneria scotea un scheunat ascuţit şi supărător, amintind de un scuter de două parale căruia îi lipsea toba de eşapament. Vuia în valuri şi, cum Rick nu-i auzise sunetul până atunci, la început nu a înţeles ce reprezenta, şi nici nu şi-a dat seama din ce direcţie venea. Toate lucrurile din jur erau oricum înceţoşate. După maratonul de la Montana, din motive ce nu-i fuseseră clare nici atunci, şi nici în aceste momente, el şi Sam se opriseră la o bodegă şi băuseră câte două sticle de bere. Rick îşi amintea ca prin vis că revenise în apartament pe la miezul nopţii, dar după aceea nu mai ştia ce se întâmplase.

S-a trezit întins pe canapea, care era prea scurtă pentru ca unul de statura lui să poată dormi confortabil pe ea şi, în timp ce asculta bâzâitul misterios, a încercat să-mi aducă aminte de ce preferase să se culce în camera de zi, în loc să se ducă în dormitor. Nu a putut evoca un motiv plauzibil.

— Am auzit! a strigat el, când cel care sunase a început să bată în uşă. Vin acum.

Era desculţ, dar rămăsese în blugi şi în tricou. Şi-a contemplat îndelung degetele de la picioare, bronzate, apoi a constatat că-l durea capul. A urmat încă un ţârâit al soneriei. Nesigur pe picioare, s-a dus până la uşă şi a deschis-o larg.

A fost întâmpinat cu un *„Buongiorno”* amabil din partea unui bărbat scund şi solid, cu o mustaţă uriaşă, presărată cu fire albe, şi cu un trenci cafeniu, cam mototolit. Alături de el se afla un tânăr poliţist într-o uniformă curată şi bine călcată, care l-a salutat cu un gest din cap, dar nu a spus nimic.

— Bună dimineaţa, a spus Rick cu tot respectul de care era în stare la acea oră.

— *Signor* Dockery?

— Da.

— Sunt de la poliţie.

Din ascunzişurile trenciului, omul a scos ceva ce semăna a document de identificare, l-a fluturat pe sub nasul lui Rick, apoi l-a strecurat înapoi cu un gest atât de dezinvolt, încât mesajul părea să sune: „Fără întrebări”. Documentul în chestiune putea fi şi o amendă pentru parcare neregulamentară sau o chitanţă de la vreo spălătorie, orice.

— *Signor* Romo, poliţia din Parma, a zis omul pe sub mustaţă, apendice care abia dacă s-a clintit.

Rick s-a uitat la Romo, apoi la poliţistul în uniformă, după care, iarăşi la Romo.

— Am înţeles, a reuşit el să îngaime.

— Avem reclamaţii. Trebuie să mergeţi cu noi.

Rick s-a strâmbat şi a încercat să spună ceva, dar a simţit în stomac un val de greaţă crescând şi s-a gândit să dea o fugă să verse. I-a trecut însă imediat. Avea palmele transpirate uşor şi genunchii moi.

— Reclamaţii? a repetat el cu uimire în glas.

— Da, i-a răspuns Romo cu gravitate, de parcă ar fi luat deja hotărârea, iar Rick se făcea vinovat de ceva mult mai grav decât plângerea, oricare ar fi fost aceasta. Trebuie să veniţi cu noi.

— Hm, unde?

— Mergeţi cu noi. Imediat.

Reclamaţii? Bodega în care intraseră seara trecută fusese aproape goală, iar el şi Sam nu discutaseră, din câte-şi mai aducea aminte, decât între ei şi cu barmanul. Cât băuseră berile, vorbiseră despre fotbal şi nimic altceva. Avuseseră o conversaţie plăcută, fără înjurături sau certuri cu vreo altă persoană din bar. Iar deplasarea prin zona veche a oraşului se desfăşurase fără niciun incident. Poate cantitatea prea mare de mâncare şi de vin îl făcuse să sforăie prea tare, dar asta nu constituia o infracţiune, nu?

— Păi, cine m-a reclamat? l-a întrebat Rick.

— O să vă explice judecătorul. Trebuie să mergem. Vă rog, puneţi-vă pantofii.

— Mă arestaţi?

— Nu, poate mai târziu. Poftiţi. Judecătorul ne aşteaptă.

Ca să fie mai convingător, Romo s-a răsucit şi i-a vorbit cu asprime în italiană tânărului poliţist, pe faţa căruia a apărut o căutătură mai încruntată, după care a clătinat din cap, semn că nici nu se putea ca lucrurile să capete o întorsătură mai urâtă.

Era evident că nu aveau de gând să plece de acolo fără *signor* Dockery. Pantofii aflaţi la îndemână erau cei maro-roşcat, pe care i-a găsit în bucătărie şi, în timp ce i-a încălţat şi a căutat din ochi o jachetă, şi-a spus că trebuia să fie vorba despre o neînţelegere. S-a spălat repede pe dinţi, încercând să facă şi o gargară, pentru a alunga mirosul stătut de usturoi şi de vin. O simplă privire în oglinda de mici dimensiuni a fost de ajuns; sigur arăta ca şi cum s-ar fi făcut vinovat de ceva. Ochi înroşiţi şi pleoape umflate, barba nerasă de trei zile, părul neţesălat. Şi l-a pieptănat, fără niciun folos, apoi şi-a luat portofelul, banii americani, cheia de la apartament şi telefonul mobil. Poate că era bine să-l sune pe Sam.

Romo şi ajutorul lui au aşteptat răbdători în hol, fiecare fumând câte o ţigaretă, fără ca vreunul din ei să ţină în mâini cătuşe. Totodată, cei doi păreau a nu avea nicio dorinţă de a prinde răufăcători. Romo văzuse prea multe filme poliţiste, iar fiece mişcare a lui trăda plictisul, lăsând impresia de repetiţie. A făcut un semn din cap spre hol şi a zis:

— Eu vin din urmă.

A stins ţigareta în scrumiera de pe hol, apoi şi-a înfipt mâinile adânc în buzunarele trenciului. Poliţistul în uniformă l-a condus pe răufăcător, iar Romo a păşit protector în urma lor. Au coborât cele trei etaje, ajungând pe trotuar. Era aproape nouă dimineaţa, iar ziua era primăvăratică, senină.

Un alt poliţist aştepta alături de un Fiat bine echipat, care avea şi girofaruri, plus cuvântul *Polizia* scris cu litere oranj pe barele de protecţie. Cel de-al doilea poliţist trăgea cu sete dintr-o ţigaretă şi privea din spate, cu insistenţă chiar, două tinere care tocmai trecuseră. L-a învrednicit pe Rick

cu o privire de o nepăsare deplină, după care a mai tras un fum.

— Să mergem pe jos, a propus Romo. Nu e departe. Şi aveţi nevoie de aer, aşa cred.

„Chiar că am nevoie de aer”, a gândit Rick. Era hotărât să coopereze, pentru a-i impresiona plăcut pe acei indivizi, după care să-i ajute să stabilească adevărul, oricare ar fi fost acesta. Romo a făcut semn din cap spre stradă şi a pornit alături de Rick, fiind urmăriţi îndeaproape de primul dintre poliţişti.

— Pot da un telefon? a întrebat Rick.

— Bineînţeles. Unui avocat?

— Nu.

Telefonul lui Sam a intrat direct pe mesaj vocal. Rick s-a gândit să-l apeleze pe Arnie, dar acesta nu l-ar fi putut ajuta câtuşi de puţin. Arnie devenise din ce în ce mai greu de găsit.

Drept urmare, au continuat să meargă pe jos de-a lungul străzii Farini, prin dreptul unor mici magazine care aveau uşile şi ferestrele deschise, prin faţa câtorva cafenele, unde oamenii stăteau aproape neclintiţi, cu ziarele deschise în faţă şi având alături ceşcuţele cu espresso. Treptat, gândurile i se limpeziseră, iar stomacul se liniştise. Nu i-ar fi stricat o cafea mică şi tare.

Romo şi-a mai aprins o ţigaretă, a scos un norişor de fum, apoi a spus:

— Vă place Parma?

— Nu prea mult.

— Serios?

— Da. Sunt doar de o zi aici, şi mă trezesc arestat pentru nu ştiu de vină. Cum să-ţi placă un asemenea loc…

— Dar nu e vorba despre o arestare, a spus Romo, păşind greoi, ba într-o parte, ba în cealaltă a lui Rick, ca şi cum ar fi simţit că-l lasă genunchii.

La fiecare al patrulea pas, umărul lui atingea braţul drept al lui Rick.

— Atunci cum să numim treaba asta? a întrebat Rick.

— Sistemul nostru funcţionează altfel. Fără arestări.

„Aha, asta explică totul.” Rick şi-a muşcat limba şi a lăsat de la el. Nu realiza nimic dacă se lua la ceartă. Nu făptuise nimic rău şi, după stabilirea adevărului, lucrurile aveau să se lămurească, fără doar şi poate. La o adică, nu se afla într-o ţară dictatorială din Lumea a Treia, unde oamenii erau arestaţi la întâmplare pentru a fi torturaţi vreme de câteva luni. Se afla în Italia, parte a Europei, leagănul civilizaţiei occidentale. Opera, Vaticanul, Renaşterea, da Vinci, Armani, Lamborghini. Totul suna bine în ghidul acela turistic.

Rick trecuse şi prin situaţii mai grele. Se mai trezise arestat pe vremea când se afla la colegiu, în primăvara când fusese boboc şi făcuse parte dintr-un grup de tineri beţi care hotărâseră să participe la o petrecere a unei fraternităţi din afara campusului. Avusese loc o bătaie, în urma căreia se înregistraseră câteva oase rupte; venită la faţa locului, poliţia acţionase în forţă. Câţiva dintre huligani fuseseră aduşi cu botul pe labe, încătuşaţi, puşi la respect de poliţişti şi, într-un târziu, aruncaţi într-o dubă fără geamuri, unde au fost înghiontiţi de câteva ori cu bastoanele, ca să se înveţe minte. În arest, dormiseră direct pe podeaua de beton din secţia rezervată beţivilor. Patru dintre cei arestaţi făcuseră parte din echipa de fotbal Hawkeye, iar aventurile lor prin hăţişurile sistemului judiciar fuseseră date drept ştiri de senzaţie în câteva dintre ziarele locale.

În afara umilinţelor la care fusese supus, Rick se alesese cu treizeci de zile suspendare, o amendă de patru sute de dolari, un perdaf pe cinste din partea tatălui său şi ameninţarea din partea antrenorului că orice altă infracţiune, indiferent cât de măruntă, îl va costa bursa şi trimiterea la închisoare sau la echipa a doua a colegiului.

În următorii cinci ani, Rick reuşise să se poarte în aşa fel încât nu primise nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei legale.

Au mers pe câteva străduţe, după care au cotit brusc pe o alee tăcută, pavată cu piatră de râu. În dreptul unei porţi fără niciun însemn oficial, unde stătea de pază un militar purtând o altă uniformă decât cea de poliţist, însoţitorii lui Rick şi cel de la intrare au schimbat câteva replici precipitate, după care Rick a fost condus pe o uşă, a urcat un şir de trepte din marmură decolorată de vreme până la etajul întâi, ajungând într-un hol care părea să găzduiască o serie de birouri guvernamentale. Decorul era sărăcăcios; pereţii ar fi trebuit zugrăviţi; atârnate pe pereţi, portretele unor funcţionari de mult uitaţi stârneau sentimente de tristeţe. Romo i-a arătat o banchetă din lemn, fără perne, şi i-a zis cu asprime:

— Vă rog să luaţi loc!

Rick i-a dat ascultare şi a mai format o dată numărul lui Sam. I-a răspuns acelaşi serviciu de mesagerie vocală.

Romo s-a făcut nevăzut într-unul dintre birouri. Pe uşă nu se vedea nicio tăbliţă cu vreun nume, niciun indiciu cu privire la locul în care se afla acuzatul ori la persoana oficială cu care urma să stea de vorbă. Se vedea limpede că nu exista niciun tribunal în apropiere, pentru că nu exista nici agitaţia ori hărmălaia obişnuită a avocaţilor, a familiilor îngrijorate şi nici a poliţiştilor care-şi aruncau glume unul altuia. Se auzeau totuşi telefoanele şi vocile celor aflaţi la birouri, ca şi ţăcănitul îndepărtat al unei maşini de scris.

Poliţistul în uniformă s-a îndepărtat şi s-a apucat să discute cu o tânără doamnă aflată la un birou situat pe hol, la vreo zece, doisprezece metri depărtare. A uitat curând de Rick, acesta rămânând singur şi nesupravegheat; ar fi putut prea bine să o şteargă de acolo. Dar de ce să-şi facă de lucru?

Au trecut zece minute, iar poliţistul în uniformă a plecat în cele din urmă, fără să spună o vorbă. Între timp, dispăruse şi Romo.

Uşa s-a deschis, iar o femeie cu aspect plăcut i-a zâmbit şi i s-a adresat:

— Domnul Dockery? Da? Vă rog.

Îl poftea să intre în birou. Rick a păşit pragul. Anticamera era aglomerată: două birouri şi, bineînţeles, două secretare, ambele zâmbind spre american cu aerul că ştiau ceva de care el nu avea habar. Una din ele i s-a părut mai atrăgătoare şi a încercat instinctiv să găsească cuvintele potrivite pentru a-i vorbi. Dar dacă ea nu vorbea englezeşte?

— Un moment, vă rog, i-a zis prima doamnă, iar Rick a rămas în aşteptare cu un aer stângaci, în vreme ce secretarele s-au prefăcut că revin la treburile lor.

Pesemne că Romo ieşise pe vreo uşă laterală şi se dusese neîndoielnic în stradă, gata să mai terorizeze pe cineva.

Rick s-a întors şi a remarcat uşile duble, de culoare închisă, alături de care se găsea o placă impresionantă de bronz care anunţa pe Eminenţa Sa Giuseppe Lazzarino, *Giudice.* Rick s-a apropiat, apoi a mai făcut un pas către ea, după care a arătat cu degetul spre cuvântul *Giudice,* întrebând:

— Ce înseamnă?

— Judecător, i-a răspuns prima doamnă.

Ambele uşi s-au deschis brusc, iar Rick s-a trezit faţă-n faţă cu judecătorul.

— Riik Dockery! a strigat acesta, grăbindu-se să-i întindă mâna dreaptă şi prinzându-l de umăr cu stânga, de parcă nu s-ar fi văzut de ani de zile.

Adevărat, nu se văzuseră, numai că nu se văzuseră niciodată.

— Sunt Giuseppe Lazzarino, de la Panthers. Eu joc fullback[21].

I-a scuturat bine mâna lui Rick, arătându-şi în acelaşi timp dinţii mari şi albi.

— Încântat să te cunosc, a spus Rick, încercând să se retragă uşor.

— Bine ai venit la Parma, prietene, a spus Lazzarino. Te rog să intri. Îl trăgea deja pe Rick înăuntru, fără să-i dea drumul mâinii drepte, pe care

continua să o scuture. Ajunşi înăuntru, i-a eliberat mâna, a închis uşile şi a zis din nou: Bun venit!

— Mulţumesc, a spus Rick, simţindu-se oarecum asaltat. Eşti judecător?

— Spune-mi Franco, a cerut judecătorul, făcând un gest larg cu mâna spre o canapea din piele aflată într-un colţ.

Se vedea clar că Franco era prea tânăr ca să fie un judecător cu experienţă, şi prea în vârstă pentru a fi un fullback util echipei. Avea capul mare şi rotund, ras proaspăt; singura urmă vizibilă de păr era un petic subţire şi ciudat aflat pe bărbie. În jur de treizeci şi cinci de ani, ca şi Nino, dar peste un metru optzeci, solid şi în formă. S-a lăsat greu pe un scaun, l-a tras aproape de canapeaua pe care stătea Rick, şi a zis:

— Da, sunt judecător, dar, lucru mai important, sunt fullback. Franco mi-e porecla. Franco e eroul meu.

Abia în acea clipă s-a uitat şi Rick în jur, şi a înţeles imediat. Franco se vedea pretutindeni. Un decupaj în mărime naturală, înfăţişându-l pe Franco Harris alergând cu mingea în timpul unei partide pe un teren înnoroit. O fotografie a lui Franco alături de alţi jucători de la Steelers, ţinând triumfător un trofeu de Super Bowl deasupra capului. Un tricou alb, înrămat, cu numărul 32, din câte se părea, semnat chiar de marele jucător. O figurină mică înfăţişându-l pe Franco Harris, cu un cap supradimensionat, aflată pe biroul imens al judecătorului. Şi, expuse aproape ostentativ în centrul peretelui, două fotografii color, de dimensiuni mari, una cu Franco Harris în echipamentul complet al echipei Steelers, mai puţin casca, iar cealaltă cu judecătorul, în echipamentul echipei Panthers şi purtând numărul 32, străduindu-se să-şi imite cât mai fidel eroul.

— Mi-e drag Franco Harris, cel mai mare fotbalist italian, tocmai spunea Franco, cu un glas în care răzbătea admiraţia şi având ochii aproape umezi de emoţie. Uită-te la el.

A făcut un semn triumfător spre birou, practic transformat într-un altar închinat lui Franco Harris.

— Franco era italian? a întrebat Rick încet.

Cu toate că nu fusese niciodată un fan al echipei Steelers şi era prea tânăr ca să-şi aducă aminte de zilele de glorie ale dinastiei Pittsburg, lui Rick îi erau totuşi familiare o serie de nume mari ale fotbalului. Avea convingerea că Franco Harris era un negru care jucase la Penn State, apoi îi condusese pe cei de la Steelers spre victorie în câteva partide din Super Bowl prin anii şaptezeci. Dominase echipa, un adevărat artist selecţionat mereu în Pro Bowl[22], fiind ulterior primit în Hall of Fame. Orice suporter auzise de Franco Harris.

— Mama lui a fost italiancă. Tatăl lui a fost un soldat american de culoare. Îţi plac cei de la Steelers? Eu sunt mort după ei.

— A, nu prea…

— De ce n-ai jucat la Steelers?

— Pentru că încă nu m-au chemat la ei.

Franco stătea pe marginea scaunului, foarte agitat şi emoţionat de sosirea noului quarterback.

— Să bem o cafea, a propus el, sărind în picioare şi, înainte ca Rick să scoată vreo vorbă, a ajuns la uşă şi a strigat ceva în italiană către fetele de afară.

Era îmbrăcat elegant – un costum negru, scump, pantofi italieneşti cu cioc ascuţit, măsura 48, cel puţin.

— Vrem tare mult să aducem la Parma un trofeu Super Bowl, a spus el, şi a luat ceva de pe birou. Uite.

A făcut semn cu telecomanda către un televizor cu ecran plat dintr-un colţ al încăperii şi, brusc, a mai apărut un Franco – alergând impetuos, în timp ce jucători adverşi încercau să-l placheze, sărind peste un grup de jucători trântiţi la pământ şi reuşind un touchdown, salutând cu braţul întins, ca la echipa Cleveland Browns (da!) şi reuşind apoi un alt touchdown, primind o pasă de la Bradshaw şi răsturnând din alergare doi adversari masivi. Acelea

erau cele mai mari reuşite ale lui Franco, curse lungi, într-un efort susţinut, ce se urmăreau cu plăcere. Complet fascinat, judecătorul tresărea, pufnea şi dădea din mâini la fiecare mişcare a idolului său.

„De câte ori a văzut imaginile astea?" s-a întrebat Rick.

Ultima fază era cea mai cunoscută: botezată Imaculata Recepţie, interceptarea întâmplătoare a unei pase şi galopul lui miraculos până în terenul de ţintă dintr-un joc de play-off împotriva celor din Oakland. Faza aceea dăduse naştere unor dezbateri, studii, analize şi certuri cum nu se mai întâmplase până atunci în NFL, iar judecătorul memorase fiecare cadru filmat.

Secretara a sosit cu cafeaua, iar Rick a reuşit să rostească un *„Grazie"* ca vai de el.

Apoi a trebuit să urmărească şi alte imagini filmate. Partea a doua era interesantă, dar şi puţin deprimantă. Judecătorul Franco adăugase propriile reuşite, câteva curse chinuite şi lente printre şi peste jucători de linie şi fundaşi chiar mai lenţi decât el. Urmărind împreună jucători ai echipei Panthers, i-a zâmbit încântat lui Rick, sugerându-i ceea ce avea să vadă pe viitor.

— Ţi-a plăcut? l-a întrebat Franco.

— Interesant, a spus Rick, folosind un cuvânt care părea să satisfacă multe întrebări ce i se adresau de către cei din Parma.

Ultima fază prezenta o pasă cu paravan primită de Franco de la un quarterback cu faţa smochinită. A prins mingea, ţinând-o strâns lipită de burtă, s-a aplecat ca un infanterist care pleacă la atac împotriva unei ploi de gloanţe şi a început să caute din ochi primul adversar pe care să-l doboare. A apărut imediat o pereche de apărători, dar Franco s-a răsucit, scăpând de ei, a accelerat şi a pornit spre terenul de ţintă. Doi adversari au făcut încercări nu tocmai convingătoare să-şi vâre capetele protejate de căşti printre picioarele lui care răscoleau gazonul, însă s-au văzut respinşi ca nişte muşte

bete. Franco a galopat stângaci de-a lungul tuşei, punându-şi la bătaie toate forţele întru o cât mai fidelă imitaţie a lui Franco Harris.

— Asta s-a filmat cu încetinitorul? a întrebat Rick, într-o încercare nu tocmai convingătoare de ironie.

Franco a rămas cu gura căscată. Fusese jignit.

— Glumeam, s-a grăbit Rick să dreagă lucrurile. A fost o glumă.

Franco a reuşit să mimeze un hohot de râs. În clipa când a trecut linia de demarcaţie, pătrunzând în terenul de ţintă, a trântit mingea de pământ, după care ecranul s-a stins.

— Joc fullback de şapte ani, a spus Franco, reluându-şi poziţia pe marginea scaunului. Şi încă nu i-am bătut niciodată pe cei de la Bergamo. Anul acesta, cu ajutorul marelui nostru quarterback, vom câştiga Super Bowl-ul. Adevărat?

— Bineînţeles. De unde ai învăţat să joci fotbal?

— De la nişte prieteni.

Au sorbit din cafea şi au rămas tăcuţi, dând naştere unei pauze stânjenitoare.

— Ce fel de judecător eşti? a întrebat Rick într-un târziu.

Franco şi-a frecat bărbia şi a lăsat impresia că analizează îndelung întrebarea, ca şi cum nu se mai gândise vreodată la activitatea pe care o desfăşura.

— Fac o mulţime de lucruri, a spus el după o vreme, zâmbind. Telefonul de pe masa de lucru a sunat, iar judecătorul şi-a privit ceasul.

— Aveam nevoie de un quarterback. Prietene Rick, suntem extrem de încântaţi că te afli la Parma.

— Mulţumesc pentru primire.

— Ne vedem la antrenamentul de astă-seară.

— Sigur.

Având conştiinţa datoriilor ce îi solicitau prezenţa, Franco s-a ridicat în picioare. Rick nu se aştepta să fie amendat ori pedepsit în vreun alt fel, dar „reclamaţiile” lui Romo trebuiau cumva soluţionate, nu?

Evident că nu. Franco l-a expediat pe Rick din biroul său cu îmbrăţişările şi cu strângerile de mână obligatorii, iar Rick s-a trezit curând pe hol, apoi pe scări şi în cele din urmă pe străduţă, singur-singurel, un om cu adevărat liber.

Capitolul 8

Sam îşi omora timpul în cafeneaua pustie răsfoind agenda cu scheme pentru jucătorii de la Panthers, un adevărat ceaslov în care, marcate cu X-uri şi cu O-uri, existau sute de atacuri, dar şi zeci de planuri de apărare. Agenda era groasă, dar fără să semene nici pe departe cu cele folosite de antrenorii echipelor de colegiu, fiind în acelaşi timp doar un carneţel de notiţe în comparaţie cu tomurile întocmite de antrenorii din NFL. Dar, potrivit părerii italienilor, mult prea încărcată. În cursul îndelungilor şedinţe de tactică la tablă, auzise atât de des bombăneli, încât nu mai mira pe nimeni de ce fotbalul celălalt se bucura de atâta popularitate pe plan mondial. Era foarte uşor de învăţat, de jucat şi de înţeles.

Iar ceea ce se afla în agenda lui reprezenta doar esenţa jocului, se simţea Sam tentat să spună.

Rick a sosit la 11:30 fix, şi cafeneaua încă nu se populase. Doar doi americani ar fi fost în stare să-şi dea întâlnire pentru masa de prânz la o asemenea oră. Se chema astfel, dar ei comandau doar salate şi apă plată.

Rick făcuse duş şi se bărbierise, astfel că avea o înfăţişare ceva mai omenească. Cu multă însufleţire, a relatat povestea înfruntării lui cu detectivul Romo, „arestarea lui de formă" şi întâlnirea cu judecătorul Franco. Sam s-a distrat copios şi l-a asigurat că niciun alt american nu mai beneficiase de o asemenea primire specială din partea lui Franco. Sam cunoştea conţinutul acelei benzi video. Da, Franco era la fel de lent în realitate, aşa cum apăruse şi în film, dar ca jucător la blocaj era imbatabil, şi se dovedea în stare să treacă şi printr-un zid, în orice caz, s-ar fi străduit din răsputeri să facă asta la nevoie.

Sam i-a explicat că, deşi cunoştea puţine despre acea profesiune, din câte îşi dădea el seama, judecătorii italieni se deosebeau mult de cei din

America. Franco avea autoritatea de a declanşa cercetări şi proceduri, fiind în acelaşi timp judecător de proces. După un rezumat de treizeci de secunde privind legea italiană, Sam îşi epuizase cunoştinţele pe respectivul subiect, astfel că au revenit la fotbal.

Au luat doar pe alese din salata verde şi s-au jucat cu feliile de roşii, însă nici unuia nu-i ardea de mâncare. După vreo oră, au ieşit din local şi au mers pe jos ca să rezolve unele treburi. Prima problemă pe listă era deschiderea unui cont. Sam a sugerat banca unde-şi avea şi el contul, în primul rând pentru că unul dintre managerii adjuncţi se descurca suficient de bine în engleză cât să rezolve multe probleme. Sam l-a îndemnat să trateze totul de unul singur, intervenind doar atunci când se ajungea la un impas. Totul a durat o oră, iar Rick s-a simţit frustrat şi destul de intimidat. Însă asta îi folosea, pentru că Sam nu avea să se afle mereu în coasta lui, ca să-i slujească drept interpret.

După un scurt tur al cartierului unde era situat apartamentul lui Rick, urmat de o plimbare prin centrul oraşului, au găsit un mic magazin care vindea fructe şi legume ce stăteau stivuite pe rafturi aflate pe trotuar. Sam tocmai îi explica lui Rick că italienii preferau să-şi cumpere mâncare proaspătă în fiecare zi, evitând să păstreze ceva conservat în cutii sau în borcane. Măcelăriile se aflau în imediata apropiere a pieţei de peşte. Iar magazine care vindeau pâine se găseau la orice colţ de stradă.

— Conceptul Kroger[23] nu este valabil aici. Gospodinele îşi planifică ziua pentru a cumpăra alimente şi legume proaspete.

Rick a ascultat cu supuşenie ceea ce îi povestea Sam, oarecum atent la ceea ce avea în faţa ochilor, dar fără a fi interesat de ideea de gătit. De ce să-şi complice existenţa? Doar existau atâtea locuri unde putea mânca. Vinăriile şi magazinele ce vindeau brânzeturi prezentau prea puţin interes, cel puţin până în momentul în care, într-unul dintre ele, Rick a remarcat o tânără foarte atrăgătoare, ocupată cu

aranjarea sticlelor de vin roşu pe rafturi. Sam i-a arătat două magazine cu îmbrăcăminte pentru bărbaţi şi a făcut din nou aluzii foarte clare că era cazul să abandoneze ţinuta tipică pentru Florida şi să accepte moda locală. Au găsit şi o curăţătorie, un bar unde se servea un capuccino fără egal, o librărie unde toate cărţile erau în limba italiană şi o pizzerie care avea meniul tipărit în patru limbi.

Apoi au ajuns la problema maşinii. În micul imperiu deţinut de *signor* Bruncardo tocmai se eliberase un automobil Fiat. Punto, folosit intens, dar curat şi destul de arătos, care, în următoarele cinci luni, avea să-i aparţină noului quarterback. Rick i-a dat roată, l-a examinat fără să scoată o vorbă, însă i-a fost imposibil să alunge ideea că în urmă cu doar trei, patru zile asemenea automobile ar fi încăput foarte comod în SUV-ul pe care îl condusese în State.

S-a ghemuit pe scaunul şoferului şi a examinat bordul.

— Merge, i-a spus, într-un sfârşit, lui Sam, care stătea la câţiva paşi depărtare, pe trotuar.

A atins schimbătorul de viteze şi a constatat că nu era rigid. Se mişca, ba chiar prea mult. Apoi, laba piciorului stâng i s-a agăţat în ceva ce nu semăna cu pedala de frână. Ambreiaj?

— E manuală, nu? a făcut el.

— Aici, toate maşinile au transmisia manuală. Sper că asta nu e o problemă, nu-i aşa?

— Sigur că nu.

Rick nu-şi mai amintea când i se întâmplase ultima oară să apese o pedală de ambreiaj. În liceu, unul dintre prietenii lui avea o Mazda cu schimbător de viteze, iar el o condusese o dată sau de două ori. Asta se întâmplase în urmă cu cel puţin zece ani. A sărit afară din vehicul, a trântit portiera, după care a fost cât pe ce să întrebe: „N-ai ceva cu transmisie automată?” S-a abţinut. Nu era momentul potrivit să-şi facă griji pentru nimica toată. Ce însemna un schimbător manual de viteze?

— Accepţi automobilul ăsta ori primeşti un scuter, i-a zis Sam.

„Mai bun ar fi un scuter”, i-a venit lui Rick să spună.

Sam a plecat imediat, lăsându-l acolo, alături de Fiatul pe care se temea să-l conducă. S-au înţeles să se revadă peste câteva ore în vestiarul echipei. Agenda cu scheme de joc trebuia studiată cât mai curând posibil. Poate că italienii nu aveau să înveţe toate schemele de joc, dar quarterback-ul trebuia să le cunoască pe de rost.

Rick a dat roată clădirii, gândindu-se la toate mapele cu scheme tactice pe care trebuise să le memoreze în cariera lui de nomad. Arnie îl căuta pentru a-i propune un nou contract. Iar Rick decola către noua lui echipă, într-o stare de agitaţie ieşită din comun. Un scurt „bun venit” la sediul clubului; un tur de stadion, o vizită la vestiare şi aşa mai departe. Apoi, tot entuziasmul dispărea în clipa când vreun antrenor secund apărea cu o mapă impresionantă de scheme, pe care i-o trântea dinainte. „încearcă să o memorezi până mâine”, cam aşa suna ordinul, de obicei.

„Am înţeles, şefu’. O mie de scheme? Nicio problemă.”

Câte asemenea caiete de joc? Şi câţi antrenori secunzi? Şi câte echipe? Câte escale pe drumul către o carieră încărcată de frustrări, care izbutise să-l aducă nici mai mult, nici mai puţin decât într-un orăşel din nordul Italiei? A băut o bere la o cafenea cu mesele pe trotuar, dar nu a reuşit să alunge senzaţia că nu acela era locul în care şi-ar fi dorit să se afle.

A păşit şovăielnic prin magazinul de vinuri, îngrozit că vreun vânzător l-ar putea întreba dacă dorea ceva anume. Iar fata atrăgătoare pe care o remarcase mai devreme dispăruse.

După aceea s-a întors şi s-a uitat lung la Fiatul cu cele cinci viteze ale sale şi cu schimbător manual. Nu-i plăcea nici măcar culoarea, un arămiu-închis cum nu mai văzuse până atunci. Se afla într-un şir

de maşini asemănătoare, parcate foarte aproape una de cealaltă, între barele de protecţie rămânând cel mult treizeci de centimetri, pe o stradă cu sens unic, destul de circulată. Dacă ar fi dorit să iasă cu ea de acolo ar fi trebuit să manevreze înainte şi înapoi, şi tot aşa, de cel puţin şase ori, până să scoată doar roţile din faţă spre stradă. Iar într-o asemenea încercare ar fi fost necesară coordonarea perfectă între schimbătorul de viteze, ambreiaj şi acceleraţie.

Pe de altă parte, având o maşină cu cutie automată i-ar veni şi mai greu să iasă din menghina aceea. Ce-i îndemna pe oameni să-şi parcheze maşinile atât de aproape una de alta?

Cheia maşinii i-a rămas în buzunar.

Poate mai târziu. A urcat în apartament şi s-a culcat.

Rick a îmbrăcat repede echipamentul de antrenament – tricou negru, şort argintiu şi şosete albe. Fiecare jucător îşi cumpăra ghetele, iar Rick îşi adusese trei perechi de pantofi Nike pe care cei de la Browns îi împărţeau de obicei cu multă dărnicie în zilele de meci. Majoritatea jucătorilor din NFL aveau contracte cu producători de încălţăminte sport. Lui nu i se oferise o asemenea şansă.

Se afla singur în vestiar şi răsfoia agenda cu scheme, când, tot numai zâmbet, a sosit Sly Turner, purtând un tricou portocaliu cu inscripţia Denver Broncos. Au făcut cunoştinţă, şi-au strâns mâinile politicos, iar imediat după aceea Rick l-a întrebat:

— Porţi tricoul ăsta din vreun motiv anume?

— Da, îi iubesc pe cei de la Broncos, a spus Sly, încă zâmbind. Am crescut lângă Denver şi am studiat la Colorado State University.

— Frumos. Am auzit că am devenit un tip apreciat la Denver.

— Te iubim, domnule.

— Mereu am dus lipsă de iubire. Sly, oare o să ne împrietenim?

— Sigur, doar să-mi dai vreo douăzeci de pase pe meci, şi gata.

— S-a făcut. Rick a scos din dulap gheata pentru piciorul drept, a încălţat-o încet şi apoi şi-a legat şireturile. Ai fost selecţionat[24]?

— În runda a şaptea, de cei de la Colts, acum patru ani. Ultimul pe listă. Am stat un an în Canada şi doi ani am jucat arena football[25].

Sly s-a apucat să se dezbrace, fără să mai zâmbească. Părea mai scund de un metru şaptezeci şi cinci, dar era numai muşchi.

— Şi eşti aici de anul trecut, adevărat?

— Da. Nu-i chiar rău. Destul de distractiv dacă ai simţul umorului. Băieţii din echipă sunt minunaţi. Dacă n-ar fi fost ei, nu m-aş mai fi întors.

— De ce ai rămas?

— Din acelaşi motiv ca şi tine. Sunt prea tânăr să renunţ la visul ăsta. Plus că am soţie şi un copil, aşa că e nevoie de bani.

— Bani?

— Trist, nu? Un fotbalist profesionist care câştigă zece miare în cinci luni… Dar, cum spuneam, încă nu-s dispus să mă las.

Apoi şi-a scos tricoul oranj şi l-a îmbrăcat pe cel de antrenament.

— Hai să ne dezmorţim puţin, a propus Rick, apoi au ieşit împreună din vestiar şi au intrat pe teren.

— Îmi simt braţul cam ţeapăn, a spus Rick, efectuând o aruncare slabă.

— Norocul tău că nu te-au schilodit, i-a zis Sly.

— Mulţumesc.

— Ce lovitură! Am văzut meciul la fratele meu, şi ţipam ca nebunii. Jocul era ca şi terminat, după care s-a accidentat Marroon şi l-au scos de pe teren. Mai erau unsprezece minute, pierduserăm orice speranţă, când…

Rick a reţinut balonul o clipă.

— Sly, serios, nu vreau să-mi mai aduc aminte. Înţelegi?

— Sigur. Scuze!

— Ai şi familia cu tine? l-a întrebat Rick, dornic să schimbe subiectul.

— Nu, ai mei sunt în Denver. Soţia mea e asistentă medicală, are o slujbă ca lumea. Ea mi-a zis că mai am un an de fotbal, după care, adio vise. Tu eşti căsătorit?

— Nu, şi nici n-am de gând.

— Atunci o să-ţi placă aici.

— Ia povesteşte-mi cum stau treburile pe aici.

Apoi s-a retras vreo cinci paşi şi a început să-şi regleze pasele.

— Păi, cu totul altă cultură. Femeile sunt frumoase, dar mult mai rezervate. Societatea e foarte şovină. Bărbaţii nu se căsătoresc decât după treizeci de ani; locuiesc împreună cu mamele, care îi dădăcesc tot timpul, iar când se însoară, se aşteaptă ca soţiile să procedeze la fel. Iar femeile nu se grăbesc să se căsătorească. Trebuie să muncească, astfel că au copii puţini. Rata natalităţii scade cu repeziciune.

— Sly, eu nu mă gândeam chiar la căsătorie sau la rata natalităţii. Eu eram curios în privinţa vieţii de noapte, înţelegi ce vreau să zic?

— Da, sunt multe fete, chiar frumoase, dar necunoaşterea limbii reprezintă o problemă.

— Dar majoretele?

— Ce-i cu ele?

— Sunt arătoase, vesele, se lasă uşor?

— N-am cum să ştiu, că n-avem niciuna.

Parcă îngheţat, Rick a reţinut mingea şi s-a uitat fix către tailback[{26}]-ul cu care avea să colaboreze.

— Nu avem majorete?

— Nţ!

— Dar impresarul meu…

A tăcut, pentru că nu voia să se facă de râs. Aşadar, impresarul lui îi promisese ceva ce nu exista. Ce alte surprize îl mai aşteptau?

Sly râdea în hohote molipsitoare, care păreau să spună: „Te-a luat în balon, fraiere!”

— Cum, ai venit aici pentru majorete? a întrebat el cu glas piţigăiat şi batjocoritor.

Iritat, Rick a lansat o pasă puternică, pe care Sly a prins-o cu uşurinţă, folosindu-se doar de vârfurile degetelor, apoi a continuat să râdă.

— Seamănă cu impresarul meu. Spune adevărul doar din când în când.

În cele din urmă, Rick a pufnit în râs faţă de sine, apoi s-a retras cu încă cinci paşi.

— Cum sunt meciurile pe aici?

— Absolut încântătoare, pentru că nu reuşeşte nimeni să mă prindă din urmă. Anul trecut am scos o medie de două sute de yarzi pe meci. O să te distrezi pe cinste dacă ţii minte să pasezi propriilor jucători, nu celor din echipa adversă.

— Mare ticălos eşti, a zis Rick şi i-a aruncat încă o pasă foarte puternică.

Mingea a fost prinsă cu uşurinţă de Sly, care i-a aruncat-o înapoi cu boltă. Regula nescrisă se păstra cu străşnicie: nu se aruncă pase puternice spre quarterback.

Dinspre vestiar s-a apropiat în fugă celălalt jucător de culoare, Trey Colby, un tânăr înalt, deşirat, prea slăbănog pentru jocul de fotbal. Avea pe faţă un zâmbet dezinvolt, iar după mai puţin de un minut i-a zis lui Rick:

— Cum îţi merge, omule?

— Bine, mulţumesc.

— Te-am întrebat pentru că, ultima oară când te-am văzut, erai întins pe targa şi…

— Mă simt bine, Trey. Să discutăm despre altceva.

Sly savura momentul.

— Nu vrea să vorbească despre meciul ăla. Am încercat şi eu.

Vreme de o oră, au schimbat pase şi au discutat despre jucătorii pe care îi cunoscuseră în State.

Capitolul 9

Italienii erau într-o dispoziţie de zile mari. Gălăgioşi, au sosit devreme pentru acel prim antrenament. S-au ciondănit în legătură cu repartizarea dulapurilor de haine, s-au plâns de modul cum fuseseră decoraţi pereţii, s-au răstit la băiatul care se ocupa de echipamente pentru nenumărate minusuri din activitatea lui şi au jurat că se vor răzbuna în fel şi chip împotriva celor de la Bergamo. Iar cât au îmbrăcat cu încetineală tricourile şi şorturile de antrenament, s-au insultat şi ridiculizat permanent unii pe alţii. Vestiarul, îngrămădit şi răsunând de glasuri, semăna mai mult cu un club al vreunei organizaţii studenţeşti.

Lui Rick nu i-a scăpat nimic din toate astea. Erau în total patruzeci de jucători, începând cu puşti care păreau adolescenţi, până la câţiva războinici vârstnici, apropiindu-se de patruzeci de ani. A observat câţiva bine clădiţi; de fapt, mai toţi arătau o formă fizică deosebită. Sly îi spusese că unii trăgeau de fiare între sezoane şi se atrăgeau unii pe alţii în sala de gimnastică. Însă şi contrastele erau uimitoare şi, oricât s-ar fi străduit să le evite, Rick nu s-a putut abţine să nu facă o serie de comparaţii. În primul rând, cu excepţia lui Sly şi a lui Trey, toţi erau albi. La fiecare echipă de NFL pe la care trecuse de-a lungul anilor, oamenii de culoare reprezentau cel puţin 70% din totalul jucătorilor. Chiar şi în Iowa, ba nu, la naiba, chiar şi în Canada, echipele erau formate în mod egal din albi şi din negri. Şi, cu toate că unii băieţi erau masivi, în echipă nu exista niciunul care să aibă în jur de 150 de kilograme. Cei de la Browns aveau opt oameni peste greutate asta, şi doar doi sub 90. Pe când o parte dintre jucătorii de la Panthers abia dacă aveau 80 de kilograme.

Trey spusese că oamenii erau încântaţi de prezenţa noului lor quarterback, dar se arătau precauţi în a-l aborda. Ca să mai uşureze lucrurile,

judecătorul Franco s-a aşezat în dreapta lui Rick, în vreme ce Nino s-a plasat în stânga lui. Cei doi au făcut descrieri lungi, sărind de la una la alta în prezentarea jucătorilor care treceau prin faţa lui Rick să-l salute. Fiecare descriere, oricât de mică, presupunea şi cel puţin două insulte, situaţii în care Franco şi Nino îşi uneau puterile împotriva câte unui coleg de echipă. Rick a fost îmbrăţişat, strâns de mâini şi salutat cu un respect exagerat în unele cazuri, simţindu-se aproape jenat. A rămas surprins de faptul că mulţi dintre coechipieri vorbeau engleză. Mai toţi jucătorii din echipă făceau eforturi să înveţe limba, ajungând la un nivel acceptabil.

Sly şi Trey se aflau alături, râzând de el, dar şi reintegrându-se în echipă. Amândoi juraseră că acela avea să fie ultimul an pe care-l vor petrece în Italia. Prea puţini americani reveneau să joace şi un al treilea sezon.

Antrenorul Russo le-a cerut să se liniştească şi i-a salutat pe toţi. Vorbea italiana rar, gândind bine ce avea de spus. Jucătorii stăteau aşezaţi pe podea, pe bănci, pe scaune, unii stăteau chiar şi în dulapuri. Deşi s-a străduit să evite asta, Rick făcea mereu comparaţii în gând. Şi-a adus aminte de vestiarul de la Davenport South High School. Acela era de patru ori mai mare decât cel în care se afla acum.

— Înţelegi ce vorbeşte? l-a întrebat în şoaptă pe Sly.

— Sigur, a zis el cu un zâmbet.

— Bine, dar ce spune?

— Spune că echipa nu a putut să găsească un quarterback bun în pauza competiţională, şi că iarăşi am pus-o.

— Linişte! a răcnit Sam către americani, iar italienii s-au amuzat.

„Dac-aţi şti voi”, a gândit Rick. Văzuse cândva un antrenor renumit din NFL punându-l la punct cu duritate pe un jucător novice care sporovăise în toiul unei şedinţe de pregătire din timpul cantonamentului. Îl pusese la punct pe dată, făcându-l să ajungă în pragul lacrimilor. Unele

dintre jignirile cele mai memorabile, înjurăturile cele mai odioase şi reproşurile cele mai aspre pe care le auzise nu se petrecuseră pe teren, în focul bătăliei, ci în atmosfera aparent paşnică a vestiarelor.

— *Mi dispiace,* a spus Sly tare, stârnind şi mai multe hohote de râs.

Sam a continuat.

— Ce-ai spus? l-a întrebat Rick în şoaptă.

— Înseamnă „îmi pare rău", i-a şuierat Sly printre dinţii încleştaţi. Iar acum ţine-ţi gura.

Ceva mai devreme, Rick îi spusese lui Sam că voia să le adreseze câteva cuvinte celorlalţi jucători. După ce a terminat cu urările de bun venit în noul sezon, Sam l-a prezentat pe Rick şi s-a ocupat de traducere. Rick s-a ridicat în picioare, i-a salutat din cap pe noii colegi de echipă şi a zis:

— Mă bucur mult să mă aflu aici şi abia aştept să înceapă sezonul.

Sam a ridicat brusc o mână: stop – traducerea. Italienii au zâmbit.

— Aş dori să lămurim un lucru.

Din nou, stop, versiunea în italiană.

— Am jucat în NFL, dar nu foarte mult, şi n-am avut ocazia să apar în Super Bowl.

Sam s-a încruntat, dar a tradus. Avea să-i explice mai târziu că italienii nu apreciază mai deloc modestia şi autocritica.

— De fapt, ca profesionist n-am fost niciodată titular.

Încă o strâmbătură, traducerea mai înceată în italiană, ceea ce l-a făcut pe Rick să se întrebe dacă nu cumva Sam îi modifica puţin spusele. Italienii nu mai zâmbeau aproape deloc.

Rick s-a uitat la Nino şi a continuat:

— Ţineam să clarificăm aceste aspecte. Dorinţa mea cea mare este să câştig primul meu Super Bowl aici, în Italia.

Glasul lui Sam a devenit mai apăsat, iar după ce a terminat, jucătorii au izbucnit în aplauze. Rick s-a aşezat şi s-a ales cu o strângere dureroasă în braţe,

administrată de Franco, acesta reuşind între timp să-l dea deoparte pe Nino, ajungând să stea aproape de el, ca un paznic fidel.

Sam a descris în mare planul de antrenament, după care s-a renunţat la cuvântări. Cu ovaţii puternice, au ieşit cu toţii din vestiar, pornind spre terenul de antrenament, unde s-au dispersat într-un mod destul de organizat, şi au început mişcările de încălzire. Curând şi-a făcut apariţia un bărbat cu gâtul gros şi scurt, cu ţeasta rasă, având bicepşi impresionanţi. Era Alex Olivetto, fost jucător, acum antrenor secund, un italian veritabil, care a început să se plimbe cu paşi apăsaţi de-a lungul liniilor de jucători, strigând comenzi ca un mareşal pe câmpul de bătălie, dar nimeni nu i-a ripostat.

— Omul e cel puţin nebun, a spus Sly, când Alex se îndepărtase.

Rick se afla la capătul unui şir, alături de Sly şi în spatele lui Trey, imitând mişcările de încălzire şi de antrenament făcute de colegii de echipă. Alex a început cu exerciţiile de bază – sărituri pe loc cu bătaie din palme deasupra capului, flotări, genuflexiuni, salturi – terminând cu sesiuni extenuante de alergare pe loc, cu câte o ghemuire la pământ, iar apoi reluarea exerciţiului. După un sfert de ceas de asemenea mişcări, Rick gâfâia copios şi se străduia să uite de cina din seara precedentă. A aruncat o privire spre stânga şi a observat că şi Nino transpirase bine de tot.

După jumătate de oră, Rick s-a simţit tentat să-l tragă deoparte pe Sam ca să-i explice câteva lucruri. El era quarterback, vezi doamne, iar la nivel profesionist, asemenea jucători nu participau la toată instrucţia fizică pe care o îndurau ceilalţi jucători. Dar Sam era departe, în cealaltă parte a terenului. Curând însă Rick şi-a dat seama că era urmărit. Pe măsură ce încălzirea se prelungea, a surprins tot mai multe priviri ale colegilor de echipă, care voiau să se convingă de faptul că un quarterback profesionist era în stare să reziste la

aceleaşi chinuri ca şi ei. Era om de echipă ori o primadonă aflată în trecere pe acolo?

Ca să-i impresioneze, Rick a intensificat puţin ritmul mişcărilor.

De obicei, sprinturile ce impuneau eforturi deosebite se lăsau pentru sfârşitul antrenamentelor, dar Alex avea altă concepţie. După trei sferturi de oră de exerciţii chinuitoare, jucătorii s-au strâns pe linia de fund şi, în grupuri de câte şase, au pornit în sprinturi de câte patruzeci de yarzi către centrul terenului, unde Alex îi aştepta cu un fluier strident şi cu o ironie urâtă pe cei care soseau pe ultimul loc. Rick a alergat împreună cu fundaşii ofensivi. Sly a câştigat detaşat, iar Franco a trecut ultimul, duduind linia imaginară de sosire. Rick se afla în mijloc şi, în timp ce alerga, şi-a adus aminte de zilele lui de glorie de la Davenport South, când fugea nebuneşte şi marca touchdown-uri atât cu ajutorul picioarelor, cât şi cu ajutorul braţului de aruncare. Capacitatea lui de a alerga scăzuse mult în timpul colegiului; pur şi simplu, el nu era un quarterback care să se bazeze pe viteză. Profesioniştilor aproape că le era interzis să alerge; nu exista o modalitate mai bună de a-şi rupe vreun picior.

Italienii flecăreau între ei, încurajându-se unii pe alţii, mai ales că sesiunea de sprinturi continua. După cel de-al cincilea sprint, gâfâiau cu toţii, însă Alex părea că abia se încălzise.

— Te pricepi să verşi? l-a întrebat Sly printre gâfâieli.

— De ce?

— Fiindcă omu ne aleargă până când vreunul dintre noi dă la boboci.

— Te rog frumos.

— Nu-s în stare.

După zece sprinturi de câte patruzeci de yarzi, Rick şi-a pus întrebarea la ce se aşteptase venind la Parma. Muşchii picioarelor îl ardeau, îl dureau pulpele, făcea eforturi din greu şi era năclăit de sudoare, deşi nu aveau parte de o zi caldă. Neapărat avea să discute cu Sam pentru a clarifica anumite

aspecte. Nu era jucător la vreo echipă de liceeni. Era profesionist!

Nino s-a repezit spre tuşă, şi-a smuls casca de pe cap şi a vărsat. Ceilalţi jucători au răcnit în semn de încurajare, iar Alex a scos trei ţignale asurzitoare din fluierul prins cu un şnur de gât. După o pauză, în care li s-a permis să bea apă, Sam a început să le dea instrucţiuni. El prelua antrenamentul fundaşilor ofensivi şi receiver-ilor. Nino se ocupa de oamenii de linie ofensivi. Alex i-a strâns lângă el pe linebacker-i şi pe oamenii de linie din defensivă. Trey avea sarcina de a pregăti rezervele. Grupurile s-au dispersat pe întregul teren.

— El e Fabrizio, a zis Sam, prezentându-i lui Rick un receiver foarte zvelt. Joacă pe post de wideout[27], are o priză foarte bună.

S-au salutat unul pe celălalt. Băiatul era bine pregătit, musculos, un adevărat dar al lui Dumnezeu pentru fotbalul italian. Sam îl informase pe Rick în legătură cu Fabrizio şi îi sugerase să îl ia pe puşti cu uşurelul, măcar la început. Existaseră mulţi receiver-i în NFL care avuseseră probleme cu pasele lansate de Rick, cel puţin la antrenamente. În meciuri, astfel de pase, deşi erau frumoase, se înălţau prea mult, iar uneori mergeau în lateral. Unele fuseseră prinse de fani de la peluză, chiar aflaţi la nivelul al cincilea.

Cel care juca pe post de rezervă de quarterback era un italian de douăzeci de ani, pe care îl chema Alberto-nu-ştiu-cum. Rick a aruncat pase uşoare de-a lungul tuşei către un grup, iar Alberto către celălalt grup. După spusele lui Sam, Alberto prefera să alerge cu mingea, pentru că nu avea forţă prea mare în braţ. Chiar aşa şi era, a constatat Rick după câteva pase. Pasa fără vlagă, iar mingea flutura în zbor, de parcă ar fi fost o pasăre rănită ce bătea ameţită din aripi.

— A fost rezervă şi anul trecut? a întrebat Rick, când Sam a ajuns suficient de aproape de el.

— Da, dar n-a jucat prea mult.

Fabrizio era un atlet înnăscut, rapid şi graţios, cu mâini delicate. Se străduia foarte tare să pară nonşalant, ca şi cum toate pasele lansate de Rick către el ar fi fost extrem de uşor de prins. A reuşit câteva prize de mare campion, prinzând mingile cu o indiferenţă prea studiată, după care a comis o greşeală care l-ar fi costat foarte scump în NFL. Într-o plecare pe atac, afectând un aer indiferent, el a prins mingea cu o mână, doar ca să epateze. Pasa fusese pe ţintă şi nu necesita o prindere cu un braţ. Rick a simţit cum îl apucă nervii, dar Sam s-a grăbit să intervină.

— Lasă-l în pace, a zis el. Nu ştie altceva.

Rick îşi simţea braţul încă amorţit şi, deşi nu se zorea să impresioneze pe cineva, s-a simţit ispitit să trimită o pasă cu efect direct în pieptul lui Fabrizio, ca să-l vadă cum se prăbuşeşte la pământ ca un bolovan. „Calmează-te, şi-a zis el, e doar un puşti care vrea să se simtă bine."

Apoi Sam s-a răstit la Fabrizio pentru că făcea curse neglijente, iar puştiul s-a bosumflat ca un copil dojenit. Alte trasee de alergare, pase mai lungi, apoi Sam a adunat jucătorii din defensivă pentru a pune în practică elementele de bază. Nino s-a ghemuit asupra mingii şi, ca să nu le amorţească degetele, Rick a propus să exerseze câteva snap-uri, dar încet. Nino a spus că ideea era excelentă, însă când Rick l-a atins pe fund, a tresărit. Nu era o mişcare evidentă a posteriorului, nimic să determine un arbitru să fluiere pentru a arunca steagul galben ca să semnalizeze vreo procedură ilegală sau un ofsaid, ci doar o contractare a muşchilor fesieri amintind de aceea a unui copil care se aşteaptă să fie lovit cu o riglă groasă de lemn. Poate era vorba doar despre emoţia stârnită de sosirea noului quarterback, şi-a zis Rick. La următorul snap, Nino s-a aplecat deasupra mingii, Rick s-a aplecat uşor în faţă, a vârât palmele pe sub fundul centrului, aşa cum proceda încă de pe vremea liceului, dar, imediat după contact, Nino a contractat din nou fesele în mod instinctiv.

Snap-urile erau lente şi degajate, iar Rick şi-a dat seama imediat că era nevoie de ore multe de antrenament pentru ca Nino să-şi îmbunătăţească tehnica. Se pierdea timp preţios aşteptând mingea, în vreme ce jucătorii tailback[28] ţâşneau spre breşele formate, iar receiver-ii alergau spre locurile lor pentru a primi pase.

La cel de-al treilea snap, degetele lui Rick au trecut foarte uşor peste fesele lui Nino şi, evident, acea atingere slabă a dat naştere unei reacţii mai violente decât ar fi produs o palmă sănătoasă. Ambele fese i s-au arcuit dureros sub contactul foarte delicat. Rick a aruncat o privire spre Sam şi s-a grăbit să spună:

— Nu-l poţi convinge să stea mai relaxat?

Sam s-a întors puţin cu spatele ca să nu fie văzut râzând.

— Este vreo problemă? a întrebat Nino.

— Niciuna, l-a asigurat Rick.

Sam a suflat în fluier, a cerut un atac în engleză, apoi în italiană. Era o schemă simplă, în care un tailback evită un placaj făcând o fentă spre dreapta, Sly prelua mingea, în vreme ce Franco îi făcea loc prin breşa formată, atacând cu forţă de buldozer.

— Şi care e cadenţa? a întrebat Rick, în timp ce jucătorii de linie îşi ocupau poziţiile stabilite.

— Down, aşezarea jucătorilor şi semnalul de snap, i-a răspuns Sam. Asta, în engleză, a precizat el.

Evident, Nino, care deţinea funcţia neoficială de antrenor pentru linia ofensivă, a examinat apărătorii şi oamenii de blocaj, după care s-a ghemuit deasupra mingii şi s-a pregătit de pasă, iar fesele i-au tremurat parcă temătoare. Rick i le-a atins şi a strigat:

— Down! Fesele lui Nino au tresărit, iar Rick s-a grăbit să adauge: Aşezare!

Apoi a dat semnalul de snap.

Franco a scos un geamăt ca de urs, s-a azvârlit din poziţia în care stătea proptit într-un braţ şi a

ţâşnit spre dreapta. Linia a pornit atacul, jucătorii îndreptându-se de spate şi scoţând răcnete ca şi cum detestaţii adversari de la Bergamo Lions le-ar fi stat dinainte, iar Rick a aşteptat parcă o eternitate să primească mingea de la centrul său. Făcuse deja jumătate de pas înapoi când a reuşit să prindă mingea în cele din urmă, s-a răsucit şi a aruncat-o spre Sly, care alergase prin spatele lui Franco.

Sam a fluierat, a răcnit ceva în italiană, apoi a cerut:

— Faceţi asta încă o dată.

Şi încă o dată, şi iarăşi.

După zece snap-uri, Alberto a trecut la lansarea ofensivei, iar Rick s-a dus să bea apă. Şi-a scos casca şi s-a aşezat pe ea, după care a început să-şi amintească de alte echipe şi de alte terenuri pe care jucase. Plictisul antrenamentelor era acelaşi oriunde, a decis el. Din Iowa până în Canada şi apoi în Parma, cu toate escalele intermediare, partea cea mai grea a jocului, indiferent de limba folosită, era rutina dureroasă a pregătirii fizice şi repetarea de nenumărate ori a schemelor de joc.

Se făcuse deja târziu când Alex şi-a reintrat în drepturi şi, cu fluierul lui strident, i-a pus pe jucători să facă sprinturi de câte patruzeci de yarzi. Insultele şi glumele jignitoare fuseseră uitate. Nimeni nu a mai râs sau răcnit la cei care alergau distanţa, mai încet cu fiecare tură, dar nici chiar atât de lent, ca să nu-l irite pe Alex. După fiecare sprint, jucătorii se întorceau la pas până la linia de fund, se odihneau câteva secunde, apoi sprintau din nou.

Rick şi-a jurat să poarte a doua zi o discuţie foarte serioasă cu antrenorul principal. Adevăraţii quarterback nu făceau sprinturi istovitoare, şi-a repetat el, în timp ce se chinuia să invoce o vărsătură salvatoare.

Cei de la Panthers aveau un ritual încântător după antrenamente – o cină târzie cu pizza şi cu bere la Polipo, un mic restaurant de pe Via La Spezia, de la marginea oraşului. Pe la unsprezece şi jumătate,

acolo sosiseră mai toţi jucătorii, proaspeţi după câte un duş şi abia aşteptând începerea noului sezon. Gianni, patronul, i-a aşezat într-un colţ mai îndepărtat, ca să nu-i deranjeze prea mult pe ceilalţi clienţi. S-au strâns în jurul a două mese lungi, vorbind aproape toţi odată. La câteva clipe după ce s-au aşezat, doi chelneri le-au adus carafe de bere şi căni, după care au apărut imediat alţi chelneri, purtând nişte pizze de dimensiuni cum Rick nu mai văzuse până atunci. El se afla la un capăt al mesei, avându-l pe Sam de o parte şi pe Sly de cealaltă. Nino s-a ridicat în picioare să ţină un toast, întâi în italiană, rostit foarte repede, şi toată lumea s-a uitat la Rick, apoi în engleză, ceva mai rar. „Bun venit în oraşul nostru, domnule Riik, sperăm să-ţi găseşti locul la noi şi să câştigăm Super Bowl-ul.” A urmat o rundă de urlete, după care au golit cu toţii paharele.

Sam i-a explicat că *signor* Bruncardo achita nota de plată pentru asemenea cine zgomotoase, şi trata echipa cel puţin o dată pe săptămână, după antrenament. Pizza şi paste, cele mai bune spaghete din oraş, fără pompa şi ceremonia pe care Nino le demonstrase la Montana. Mâncare ieftină, dar delicioasă. Judecătorul Franco s-a ridicat în picioare cu paharul umplut din nou şi s-a apucat să ţină o cuvântare complicată despre ceva.

— Cam acelaşi lucru, a mormăit Sam în engleză. Un toast pentru un sezon măreţ, pentru fraternitate, fără accidentări etc. Şi, bineînţeles, în onoarea măreţului quarterback.

Era evident că Franco nu-şi permitea să se lase mai prejos decât Nino. După ce au băut şi au ovaţionat, Sam a zis:

— Ăştia doi se străduiesc să-ţi intre în graţii. Ei sunt co-căpitanii permanenţi ai echipei.

— Aleşi de ceilalţi?

— Aşa cred, n-am asistat la alegeri, iar eu sunt la al şaselea sezon aici. Practic, este echipa lor. Ei menţin motivaţia băieţilor în perioadele dintre sezoane. Tot ei se ocupă de recrutarea de localnici

ca să se apuce de sportul ăsta, îndeosebi foşti jucători de fotbal european care nu mai au ce face. Din an în paşte, reuşesc să convertească şi câte-un fost jucător de rugbi. Ţipă şi urlă înainte de meciuri, iar unele dintre dezlănţuirile lor verbale din pauza mare sunt de-a dreptul minunate. Iar în toiul înfruntării, parcă i-ai vrea de partea ta.

Berea curgea gârlă, iar pizza a dispărut curând. Nino a cerut să se facă linişte şi a prezentat doi noi membri ai echipei. Karl era un danez, profesor de matematică, care preda la universitate, stabilit la Parma cu soţia lui de origine italiană. Acesta nu era sigur pe ce post ar putea juca, dar abia aştepta să aleagă. Iar Pietro era un tânăr masiv, scund şi îndesat, care putea juca linebacker. Rick îl remarcase deja pentru iuţeala cu care alergase la antrenament.

Franco a dat tonul unui cântec aparent destul de plângăreţ, ale cărui cuvinte nici măcar Sam nu le înţelegea bine, apoi au izbucnit toţi în râs şi s-au pus pe băut. Sporovăială în italiană s-a înteţit în tot restaurantul, iar după alte două beri, Rick s-a declarat mulţumit să stea liniştit pe scaun şi să contemple scena.

Se simţea ca un figurant într-un film cu actori străini.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, Rick şi-a scos laptopul şi i-a trimis un e-mail lui Arnie:

> Am sosit la Parma ieri, târziu, primul antrenament l-am avut azi. Merita deplasarea până aici, măcar pentru mâncare şi vin – n-am găsit nicio majoretă, Arnie, şi mi-ai promis majorete frumoase – aici nu-s impresari, aşa că nu ţi-ar plăcea deloc – şi nici nu se joacă golf – ai vreo veste de la Tiffany şi de la avocaţii ei? – ţin minte că Jason Cosgrove vorbea despre ea la duş, cu

amănunte, iar el a câştigat opt milioane anul trecut – asmute avocaţii pe el – nu eu sunt tăticul. Aici, până şi ţâncii vorbesc italiană – ce caut eu la Parma? – cred c-ar putea fi şi mai rău. Aş putea fi în Cleveland.

Mai vorbim, RD

Cât Rick a dormit, Arnie i-a răspuns la mesaj:

Rick: Mă bucur că am primit veşti şi sunt încântat că te simţi bine. Tratează totul ca pe o aventură. Pe aici nu se întâmplă mai nimic. N-am primit niciun mesaj de la avocaţi. O să sugerez numele lui Cosgrove drept donatorul de spermă. Fata e deja în şapte luni. Ştiu că urăşti arena football, dar un director general m-a sunat azi şi a zis că ţi-ar putea oferi cincizeci de miare pentru sezonul viitor. I-am zis că nu. Tu ce părere ai?

Capitolul 10

Trezirea la acea oră se putea realiza doar cu ajutorul unui ceas deşteptător a cărui sonerie să fie dată la maximum. Ţiuitul continuu şi sfredelitor a străbătut bezna şi, în cele din urmă, şi-a atins ţinta. Cum apela rareori la o asemenea modalitate de trezire, Rick deprinsese plăcutul obicei de a se scula doar atunci când organismul lui se sătura de somn, şi se frământă pe sub cearşafuri până când găsi pe pipăite butonul de oprire a alarmei. În şocul suferit pe moment, s-a gândit la detectivul Romo şi s-a îngrozit la gândul că va fi iar victima unei false arestări. Apoi s-a dezmeticit, scăpând de confuzie şi de gânduri nebuneşti. După ce inima a început să-i bată ceva mai domol, semn că sperietura îi trecuse, Rick s-a ridicat în capul oaselor şi s-a rezemat de perne, apoi şi-a amintit de ce pusese ceasul să sune. Avea un plan, iar întunericul constituia un element crucial pentru realizarea lui.

Cum preocuparea lui de bază dintre sezoane fusese doar golful, îşi simţea picioarele zdrenţe, iar muşchii abdominali îl dureau de parcă l-ar fi tocat cineva cu pumnii în stomac. Braţele, umerii, spatele, până şi gleznele şi degetele de la picioare erau sensibile şi dureroase la atingere. I-a blestemat pe Alex şi pe Sam, laolaltă cu întreaga organizare a celor de la Panthers, dacă aceea se putea numi organizare. A înjurat fotbalul şi pe Arnie şi, începând cu Browns, în ordine invers cronologică, toate echipele care îi puseseră bagajele la uşă. În timp ce născocea gândurile cele mai urâte despre joc, s-a străduit să se mişte uşor, dar muşchii îi erau prea răvăşiţi ca să o facă fără dureri.

Din fericire, se oprise din băut bere la Polipo ori măcar se încadrase într-o limită rezonabilă. Acum mintea i se limpezea fără să dea vreun semn că va suferi de mahmureală.

Dacă reuşea să se grăbească pentru a-şi îndeplini misiunea propusă aşa cum plănuise, se putea

întoarce în pat peste vreo oră sau două. A sărit peste duş – presiunea apei era uimitor de scăzută, iar apa caldă, doar puţin descântată – şi, silindu-se să-şi înfrângă orice durere printr-o hotărâre sumbră, a ajuns în stradă în mai puţin de zece minute. Mersul pe jos l-a făcut să se mai dezmorţească şi i-a pus sângele în mişcare, iar după ce parcursese două intersecţii deja se deplasa cu pas vioi şi se simţea mult mai bine.

Fiatul era la cinci minute de mers pe jos. A rămas pe trotuar, cu privirea aţintită la el. Cele două laturi ale străzii înguste erau ocupate de maşini parcate bară la bară, între cele două şiruri rămânând doar o bandă pentru traficul în sens unic, mergând spre nord, adică spre centrul Parmei. Strada era întunecoasă, tăcută, lipsită de trafic la acea oră. În spatele Fiatului se găsea o maşină Smart, de culoare galben-verzuie ca lămâia, un model ceva mai mare decât un cart de dimensiuni decente, iar bara din faţă a lui era la maximum treizeci de centimetri de automobilul lui *signor* Bruncardo. În faţa lui era un Citroën alb, nu cu mult mai mare decât Smartul, şi parcat la fel de aproape. Scoaterea Fiatului de acolo ar fi fost o performanţă chiar şi pentru un şofer cu experienţă de ani de zile în conducerea unei maşini cu schimbător de viteză manual.

După ce a aruncat câte o privire în stânga şi în dreapta să se asigure că nu se clintea nimic pe Via Antini, Rick a descuiat maşina şi s-a strecurat pe scaun, simţind mii de ace prin muşchii şi încheieturile parcă bătute cu vergile. A mişcat schimbătorul, să fie sigur că era în punctul mort, apoi a încercat să-şi deznoade picioarele, a verificat frâna de mână şi a pornit motorul. A aprins luminile de poziţie, a văzut indicatoarele de bord iluminându-se, a constatat că avea benzină din belşug, dar unde era încălzirea? A reglat oglinzile, scaunul, centura şi, vreme de alte cinci minute, a verificat totul, de parcă ar fi decolat, iar motorul Fiatului s-a încălzit. În tot acest timp, pe lângă el nu a trecut nicio maşină, niciun scuter sau bicicletă.

După ce a curăţat şi dezaburit parbrizul, nu avea motive să mai zăbovească. Pulsul ceva mai crescut l-a făcut să se înfurie, dar s-a străduit să nu ia asta în seamă. Era doar o maşină cu schimbător manual de viteză, şi nici măcar nu-i aparţinea. A eliberat frâna de mână, şi-a ţinut răsuflarea şi nu s-a întâmplat nimic. Din fericire Via Antini era perfect dreaptă.

O apăsare cu piciorul pe pedala de ambreiaj, schimbătorul într-a-ntâia, o uşoară accelerare, virare total dreapta; până aici, toate bune. Verificare în oglindă, nicio maşină venind, dă-i drumul. Rick a eliberat ambreiajul şi a accelerat, numai că a făcut-o cam energic. Motorul a scos un uşor urlet, el a dat drumul la ambreiaj, iar Fiatul a ţâşnit în faţă, izbind automobilul Citroën înainte ca Rick să poată frâna. La bord s-au aprins nişte lumini roşii, dar i-au trebuit câteva secunde până să-şi dea seama că motorul murise. A răsucit rapid cheia în contact şi a vârât în marşarier, apoi a apăsat ambreiajul şi a deblocat frâna de mână, înjurând printre dinţi şi privind peste umăr spre stradă. Nu venea nimic. Nu-l urmărea nimeni. Deplasarea în spate a fost la fel de abruptă, iar când a atins Smartul, a apăsat din nou brusc pedala de frână, iar motorul s-a oprit. De data asta a înjurat cu voce tare şi a decis să nu coboare pentru a vedea daunele produse; sigur nu aveau cum să fie, a socotit el. O simplă îmbrânceală, acolo. Tipul acela şi-o merita pentru că-şi parcase maşina călare pe Fiatul lui. Mâinile i s-au mişcat cu repeziciune – volan, contact, schimbător de viteze, frână de mână. Dar de ce folosea frâna de mână? Labele picioarelor dansau un soi de step nebunesc de la pedala de ambreiaj, la cea de frână şi apoi la cea de acceleraţie. A accelerat din nou cam mult, cât pe ce să izbească Citroënul, dar a reuşit să oprească, şi de data asta motorul nu i-a mai murit. Tot era un progres. Fiatul scosese botul în stradă; încă nici urmă de trafic. Repede în marşarier, dar a acţionat cam prea precipitat, şi maşina a ţâşnit înapoi, în vreme ce capul i-a fost

azvârlit înainte, făcându-l să simtă dureri vii ale muşchilor gâtului. A lovit Smartul mai tare decât data precedentă, iar motorul Fiatului şi-a dat duhul. A pornit să blesteme fără să se mai controleze şi s-a uitat din nou în jur, să se asigure că nu-l văzuse nimeni.

Femeia aia abia apăruse. Nu o observase mergând pe trotuar. Stătea pur şi simplu locului, şi poate că stătuse acolo de ceasuri întregi, înfofolită într-un palton lung de lână, cu capul înfăşurat într-un şal galben. O femeie vârstnică, având un câine bătrân în lesă, ieşiţi la plimbarea de dimineaţă, care acum se opriseră să urmărească mişcările ca de la un joc de pinball, executate de un Fiat de culoare arămie, condus de un nepriceput.

Privirile li s-au întâlnit. Expresia încruntată şi faţa foarte ridată transmiteau exact gândurile femeii. Iar disperarea extremă a lui Rick sărea oricui în ochi. Vreme de o secundă, nu a mai blestemat. Şi câinele, un soi de terier, se uita la el la fel de mirat ca şi stăpâna lui.

Lui Rick i-a trebuit doar o secundă să-şi dea seama că femeia nu era proprietara nici uneia dintre maşinile pe care el le violenta; bineînţeles că nu erau maşinile ei. Era un pieton oarecare, iar până ca ea să anunţe poliţia, în caz că-şi pusese în gând aşa ceva, el va reuşi să o şteargă de acolo. Aşa spera. În orice caz, a dat să spună ceva de genul: „Ce dracu' te holbezi aşa la mine?" Însă ea aproape sigur nu va înţelege, şi pesemne îşi va da seama că el era american. Cuprins brusc de un sentiment patriotic, şi-a ţinut gura.

Cum botul maşinii era ieşit bine în stradă, nu mai avea timp să privească în jur. Cu un gest arogant, a revenit cu privirea la tabloul de bord, repornind motorul, băgând în viteză şi sperând că de data asta va acţiona în mod coordonat ambreiajul şi acceleraţia, astfel ca maşina să părăsească locul de parcare şi să se îndepărteze, lăsând spectatorul cu ale sale. A apăsat tare pedala de acceleraţie, motorul a gemut din nou, după care, eliberând treptat

ambreiajul, a virat total stânga şi a ieşit, cât pe ce să mai izbească o dată Citroënul. Nestingherit, în cele din urmă, acum maşina se deplasa încet pe Via Antini, uitată în viteza întâi, cu motorul mugind. A făcut greşeala de a mai arunca o privire triumfătoare spre femeie şi spre câinele acesteia. A văzut-o dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi; râdea de el. La fel de amuzat, câinele lătra şi se smucea în lesă.

Rick memorase traseul pe care dorea să-l parcurgă, lucru ce nu era de ici, de colo, având în vedere că multe străzi erau înguste, cu sens unic şi deseori semănau una cu alta. S-a îndreptat spre sud, schimbând viteza doar când simţea că ar fi fost nevoie, şi curând a ajuns la Via le Berenini, o stradă principală, pe care a văzut câteva maşini mergând şi nişte camioane pentru aprovizionare. A oprit la lumina roşie a unui semafor, rugându-se ca nimeni să nu oprească în spatele lui. A aşteptat verdele, apoi a reuşit să ţâşnească înainte fără să-l lase motorul. Bravo, băiete! Supravieţuise încercării.

A traversat râul Parma pe Ponte Italia şi, aruncând o privire rapidă în jur, a văzut apele întunecate. Acum se afla departe de centru, iar traficul era şi mai redus. Voia să ajungă pe Viale Vittoria, o autostradă largă, cu patru benzi, care dădea ocol părţii de vest a Parmei. Foarte plată şi aproape pustie în întunericul dinaintea zorilor. Era perfectă pentru lecţii de şofat.

Vreme de o oră, în timp ce se crăpa de ziuă, Rick a condus înainte şi înapoi pe strada minunat de plană. Pedala de ambreiaj prindea pe la jumătate, iar acea particularitate măruntă i-a atras atenţia. Cu toate acestea, după o oră de manevre, căpătase încredere, iar el şi Fiatul începuseră să devină una. Nu-l mai ispitea ideea de a reveni la somn; era prea impresionat de noul talent pe care şi-l descoperise.

Într-un loc mai larg a exersat parcarea, încadrându-se între nişte linii galbene, înainte şi înapoi, şi tot aşa, până ce s-a plictisit. Acum, când se simţea stăpân pe volan, a observat un bar din apropiere de Piazza Santa Croce. De ce nu? Odată

cu trecerea timpului, se simţea tot mai italian, şi avea nevoie de cafeină. A parcat din nou, a oprit motorul şi a mers puţin pe jos, lucru care i-a plăcut. Străzile erau deja populate, fiindcă oraşul se trezise la viaţă.

Barul era aglomerat şi zgomotos, iar primul lui impuls a fost să se întoarcă la maşină, care îi dădea o oarecare siguranţă. Dar nu era cazul, semnase pentru cinci luni, şi nu va trăi perioada asta ca un fugar. S-a îndreptat spre tejghea, a atras atenţia barmanului şi a zis:

— Espresso.

Omul i-a făcut semn către un colţ al localului, unde o doamnă plinuţă stătea la o casă. Barmanul nu s-a apucat să-i pregătească respectivul espresso, iar Rick a făcut un pas îndărăt, gândindu-se să o şteargă de acolo. În bar a intrat grăbit un bărbat cu aspect de om de afaceri, având cel puţin două ziare în mână şi o geantă diplomat, care s-a dus direct la casieră.

— *Buongiorno,* a zis el, iar femeia i-a răspuns la salut. Cafea, a spus el, scoţând o bancnotă de cinci euro.

Ea a luat-o, i-a dat restul şi un bon. Cu bonul în mână, el s-a dus direct la tejghea şi l-a aşezat pe blat aşa încât barmanul să-l vadă. Acesta l-a ridicat, cei doi au schimbat câte un salut, şi totul a mers ca uns. După câteva momente, pe tejghea au apărut ceaşca şi farfurioara, iar bărbatul, deja adâncit în lectura ştirilor de pe prima pagină, şi-a pus zahăr, a amestecat, apoi a dat băutura peste cap dintr-o sorbitură lungă.

Rick s-a apropiat de casieră, a bolborosit un *„Buongiorno”* acceptabil şi a aruncat o bancnotă de cinci euro pe masă, fără a să mai aştepte salutul ei. Femeia i-a dat restul şi bonul fermecat.

Cât a stat la bar şi a sorbit din cafea, a urmărit cu atenţie agitaţia din jur. Majoritatea oamenilor erau în drum spre serviciu şi păreau să se cunoască între ei. Unii vorbeau tot timpul, în vreme ce alţii se cufundaseră în lectura ziarelor. Barmanii lucrau cu

febrilitate, dar fără să se agite inutil. Flecăreau cu rapiditate în italiană şi răspundeau imediat oricăror replici ale clienţilor. În afara barului în sine, existau şi mese, la care chelneri cu şorţuri albe aduceau cafea şi apă plată, dar şi o serie de produse de patiserie. Lui Rick i s-a făcut brusc foame, cu toate că la Polipo se îndopase cu destulă mâncare. Nişte rulouri umplute de pe un raft i-au atras atenţia şi a poftit în mod deosebit unul care era glazurat cu ciocolată şi cu frişcă. Dar cum să-l obţină? Nu îndrăznea să deschidă gura, mai ales că în jur se găseau atâţia necunoscuţi. Poate casiera din colţişorul ei se va arăta miloasă faţă de un american care nu ştia decât să arate cu degetul.

A ieşit din bar simţindu-se încă flămând. A mers de-a lungul Viale Vittoria, după care s-a aventurat pe o stradă lăturalnică, fără să caute ceva anume, bucurându-se doar de privelişte. Un alt bar parcă i-ar fi făcut cu ochiul. A intrat încrezător, s-a dus drept la casieră, o altă femeie corpolentă, şi i-a zis: *„Buongiorno,* un cappuccino, vă rog". Pe ea n-o interesa defel de unde venea clientul, iar acea indiferenţă i-a dat curaj. A făcut semn către un produs de patiserie de pe un raft apropiat şi a zis în engleză: „Şi una din astea". Femeia a dat din cap şi el i-a întins o bancnotă de zece euro, suficientă pentru a achita cafeaua şi croassantul. Barul era mai puţin aglomerat decât precedentul vizitat. Rick şi-a savurat cafeaua şi prăjitura, numită *cornetto.*

Barul se numea Bruno şi, indiferent cine ar fi fost acel Bruno, se vedea că iubea fotbalul de pe bătrânul continent. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii ale unor echipe, precum şi cu imagini de joc datând de peste treizeci de ani. Exista şi un afiş de la victoria Italiei în finala Campionatului Mondial din 1982. Deasupra casierei, Bruno fixase în bolduri o colecţie de fotografii în alb-negru – Bruno împreună cu Chinaglia sau Bruno, strângându-l în braţe pe Baggio.

Rick a presupus că i-ar fi foarte greu să găsească un bar sau vreo cafenea din Parma unde să poată

vedea măcar o fotografie cu Panthers. Ei, asta era. Doar nu se afla la Pittsburgh.

Fiatul se găsea exact unde îl lăsase. Cele două cafele îl făcuseră să aibă şi mai multă încredere în sine. A dat frumos în marşarier, după care a ieşit de la trotuar fără nicio smucitură, de parcă ar fi condus maşina aceea ani de zile.

Trebuia să înfrunte şi centrul oraşului, nu avea de ales. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să ajungă şi acasă, cu Fiat cu tot. Imediat ce a văzut-o, maşina poliţiei nu l-a făcut să se alarmeze. Mergea în urma lui fără să-l ameninţe în vreun fel. Rick a oprit la un stop şi a aşteptat răbdător, timp în care s-a gândit cum să acţioneze pedala de ambreiaj şi cea de acceleraţie. Semaforul s-a făcut verde, talpa i-a alunecat de pe pedala de ambreiaj, Fiatul s-a smucit brusc în faţă, iar motorul a murit. Cu mişcări precipitate, a scos din viteză şi a răsucit cheia în contact, înjurând şi urmărind, cu un ochi în oglinda retrovizoare, maşina albă cu negru a poliţiei. Aceasta era foarte aproape de el şi cei doi poliţişti tineri s-au încruntat.

Ce mama dracului? Făcuse ceva neregulamentar?

Cea de-a doua încercare de a porni a fost şi mai neinspirată decât prima, iar când motorul Fiatului s-a oprit brusc, poliţiştii l-au claxonat.

În cele din urmă, a reuşit să pornească motorul. A apăsat pedala de acceleraţie şi a dat drumul doar puţin ambreiajului, iar Fiatul a pornit înainte, motorul scoţând un huruit asurzitor, dar, rămasă în viteza întâi, maşina abia se mişca. Poliţiştii au rămas în coada lui, probabil amuzaţi de mersul smucit al maşinii. După o intersecţie, au pornit girofarurile.

Rick a reuşit să oprească la trotuar în faţa unor magazine, într-o zonă rezervată maşinilor de aprovizionare. A oprit motorul, a tras sănătos frâna de mână, apoi a deschis torpedoul cu un gest instinctiv. Nici nu se gândise vreo clipă la legile italiene privind înmatricularea vehiculelor sau drepturile conducătorilor auto, şi nici prin cap nu-i

trecuse că oamenii de la Panthers – mai precis, *signor* Bruncardo – nu se vor ocupa de această problemă. Nu anticipase o asemenea situaţie, şi nici nu-şi făcuse probleme. El era un sportiv profesionist care fusese cândva o stea a liceului şi colegiului, iar de la acea altitudine asemenea mici amănunte nu aveau nicio importanţă.

Iar torpedoul era gol.

Cum unul din poliţişti îi bătea în geam, l-a coborât. Cu maneta, pentru că nu era acţionat electric.

Poliţistul a zis ceva, iar el a identificat doar cuvântul *„documenti”*. Şi-a scos portofelul şi i-a întins permisul de conducere eliberat în Iowa. Iowa? Nu mai locuia acolo de şase ani, dar nici nu rămăsese undeva prea multă vreme. În vreme ce poliţistul se uita nedumerit la dreptunghiul de plastic, Rick s-a scufundat în scaun, încercând să se facă mic pentru că şi-a adus aminte un telefon primit de la mama lui înainte de Crăciun. Tocmai îi venise o înştiinţare prin poştă. Valabilitatea permisului său expirase.

— *Americano?* a întrebat poliţistul, pe un ton acuzator.

Ecusonul din piept arăta că se numea Aski.

— Da, a răspuns Rick, deşi ar fi putut să arunce un *„Si”*.

N-a făcut-o pentru că până şi folosirea unui cuvânt nevinovat în italiană l-ar fi putut determina pe poliţist să creadă că străinul ştia limba mai bine decât pretindea.

Aski a deschis portiera şi i-a făcut semn lui Rick să coboare. Celălalt ofiţer, Dini, s-a apropiat rânjind şi amândoi au început să turuie în italiană. Din înfăţişarea lor, Rick a crezut că va fi luat imediat la bătaie. Amândoi aveau ceva mai puţin de douăzeci şi cinci de ani, erau înalţi şi prezentau o constituţie de halterofili. Ar fi putut foarte bine juca pe post de apărători la Panthers. O pereche de italieni mai vârstnici s-au oprit pe trotuar ca să urmărească desfăşurarea dramei de la câţiva metri.

— Nu vorbeşti italiană? l-a întrebat Dini.

— Nu, îmi pare rău.

Amândoi şi-au dat ochii peste cap. „Ce prostănac!”

S-au retras puţin şi au început o examinare spectaculoasă a scenei unde avusese loc infracţiunea. S-au uitat la numărul de înmatriculare din faţă, apoi la cel din spate. Au deschis torpedoul cu precauţie, de parcă ar fi conţinut o bombă. Apoi s-au uitat în portbagaj. Rick s-a plictisit urmărindu-i şi s-a rezemat de bara de protecţie, pe partea stângă. Cei doi s-au apropiat unul de celălalt, s-au consultat, au vorbit prin radio cu secţia de care aparţineau, apoi s-au apucat să întocmească actele, amândoi scriind ceva cu furie pe nişte carneţele.

Rick era curios să afle ce rău făcuse. Era convins că încălcase legea privind înmatricularea, dar nu ar fi recunoscut nicio încălcare a legilor de circulaţie. S-a gândit să-i telefoneze lui Sam, dar lăsase telefonul lângă pat. Când a văzut apărând maşina de tractări, aproape că a izbucnit în râs.

După ce Fiatul a dispărut, Rick a fost invitat pe bancheta din spate a maşinii de poliţie şi dus de acolo. Fără cătuşe, fără ameninţări, totul elegant şi civilizat. Când au traversat râul, şi-a adus aminte de ceva ce avea în portofel. A scos cartea de vizită pe care o primise de la Franco şi i-a întins-o lui Dini, care stătea pe scaunul de lângă şofer.

— Prietenul meu, a zis el în engleză.

Giuseppe Lazzarino, *Giudice.*

Evident, amândoi poliţiştii îl cunoşteau foarte bine pe judecătorul Lazzarini. Tonul vocii, purtarea, ba chiar şi ţinuta lor s-au schimbat brusc. Amândoi s-au apucat să discute cu glas scăzut, ca şi cum nu ar fi vrut să fie auziţi de cel din spate. Aski a oftat din toţi rărunchii, iar umerii lui Dini s-au pleoştit. Ajunşi pe celălalt mal al râului, au schimbat direcţia şi au lăsat impresia că se rotesc în cerc. Aski a chemat pe cineva prin radio, dar nu a găsit persoana căutată sau nu a primit răspunsul cerut. Dini s-a slujit de mobilul propriu, dar şi el s-a arătat

dezamăgit de demersurile făcute. Rick s-a lăsat mai adânc pe bancheta din spate, râzând în barbă şi străduindu-se să profite de acel tur al oraşului.

L-au lăsat să aştepte pe banca din faţa biroului lui Franco, în acelaşi loc ales şi de Romo cu aproape douăzeci şi patru de ore mai devreme. Dini s-a dus cam temător înăuntru, în vreme ce Aski şi-a găsit un loc la vreo cinci, şase metri depărtare, pe hol, ca şi cum nu ar fi avut nicio treabă cu Rick. Au aşteptat, iar minutele au părut a se scurge cu o încetineală supărătoare.

Rick era curios să afle dacă toate cele întâmplate echivalau cu o arestare sau cu vreuna de genul practicat de Romo. De unde să ştie? Încă o altercaţie cu poliţia, iar Panthers, Sam Russo şi *signor* Bruncardo puteau să-şi bage undeva contractul amărât pe care-l avea Rick cu echipa. Aproape că ducea lipsa Clevelandului.

Apoi a auzit glasuri puternice şi uşa s-a deschis brusc, iar coechipierul său s-a năpustit afară din birou, urmat de Dini. Aski a sărit în picioare şi a rămas în poziţie de drepţi.

— Riik, îmi pare rău, a zis Franco tunător şi l-a smuls de pe bancă, aproape sufocându-l cu o strânsoare ca de urs. Îmi pare rău! A fost o greşeală, nu?

Judecătorul s-a uitat urât la Dini, care-şi contempla ghetele negre şi lucioase, şi părea să fi pălit. Aski arăta ca o căprioară surprinsă de farurile unei maşini pe şosea.

Rick a încercat să spună ceva, dar nu şi-a găsit cuvintele. Din pragul uşii, secretara cea simpatică a lui Franco urmărea cu atenţie confruntarea. Franco i-a spus ceva lui Aski pe ton mai apăsat, după care s-a răstit întrebător la Dini, care a încercat să răspundă, dar s-a răzgândit. De aceea Franco i s-a adresat tot lui Rick.

— Nu-i nicio problemă, bine?

— Bine, a zis Rick. E-n regulă.

— Maşina aceea, nu este a ta?

— A, nu. Cred că e a lui *signor* Bruncardo.

Franco a căscat ochii mari şi a încremenit.

— A lui Bruncardo?

Auzind ştirea, Aski şi Dini au lăsat impresia că se vor prăbuşi la podea. Rămăseseră în picioare, dar abia mai îndrăzneau să respire. Franco s-a răstit la ei cu asprime, iar Rick a surprins rostindu-se de cel puţin două ori numele Bruncardo.

Apoi au apărut doi bărbaţi care aveau aerul unor avocaţi – costume negre, genţi diplomat burduşite, aer de persoane importante. Ca să-i impresioneze pe cei doi, dar şi pe Rick şi pe restul personalului său, judecătorul Lazzarino le-a ţinut o lecţie de bună purtare celor doi poliţişti, aducând cu un sergent furios care-şi muştruluieşte trupa de recruţi.

Lui Rick i-a părut rău de cei doi. La o adică, îl trataseră cu mai mult respect decât acela la care se putea aştepta un infractor mărunt. După ce au scăpat de admonestări, Aski şi Dini au şters-o de parcă nici n-ar fi apărut pe acolo. Franco i-a explicat că maşina urma să-i fi adusă lui Rick dintr-o clipă în alta. Nu era nevoie să-i povestească asta lui *signor* Bruncardo. Au urmat alte scuze. Cei doi avocaţi s-au strecurat în cele din urmă în biroul judecătorului, iar secretarele au revenit la treburile lor.

Franco s-a scuzat din nou şi, pentru a-şi dovedi sincerele păreri de rău pentru felul în care Rick fusese primit la Parma, a insistat să-l invite la cină în următoarea seară, la domiciliul lui. Soţia sa – o femeie foarte frumoasă, a zis el – era o bucătăreasă de excepţie. Şi nu accepta să fie refuzat.

Rick a acceptat invitaţia, iar Franco i-a explicat că avea o întâlnire importantă cu nişte avocaţi. Urmau să se vadă la cină. Pe curând. *Ciao.*

Capitolul 11

Preparatorul fizic al echipei era un tânăr student, vânos şi cu ochi aprigi, pe nume Matteo, care vorbea o engleză atroce, rostind cuvintele cu o viteză uimitoare. După câteva încercări căznite, a reuşit să se facă înţeles – dorea să-i facă un masaj noului lor quarterback. Studia ceva care avea oarecare legătură cu o nouă teorie privitoare la masaj. Rick avea nevoie cu disperare de aşa ceva. S-a întins pe una din cele două mese de masaj şi i-a zis lui Matteo să-i dea drumul. După câteva secunde, puştiul îi frământa muşchii picioarelor atât de viguros, încât lui Rick îi venea să urle. Dar nu ai voie să te plângi în timpul unui masaj – asta era o regulă care nu se încălcase în toată istoria fotbalului profesionist. Indiferent de durerile resimţite, sportivii masivi şi căliţi nu se văicăresc în timpul şedinţelor de masaj.

— E bine? l-a întrebat Matteo printre gâfâieli.

— Da, dar las-o mai moale.

Replica nu a fost înţeleasă, astfel că Rick s-a văzut silit să-şi îngroape faţa într-un prosop. Se aflau în vestiar, care slujea şi ca depozit de echipament, dar servea şi pe post de birouri pentru antrenori. Nu mai era nimeni de faţă. Antrenamentul urma să aibă loc peste patru ore. În timp ce Matteo îl chinuia de zor, Rick a reuşit să facă uitate durerile, mutându-şi gândurile în altă parte. Se străduia să găsească abordarea cea mai potrivită pentru a-i sugera antrenorului Russo că prefera să nu mai îndure întregul program de pregătire fizică. Fără sprinturi, flotări sau genuflexiuni. Era în formă bună, adică suficient de bună pentru meciurile care îl aşteptau. Dacă alerga prea mult, risca să sufere vreo accidentare la un picior ori ceva de genul ăsta. În majoritatea cantonamentelor la echipe profesioniste, quarterback-ul făcea mişcările de încălzire separat şi avea propriul program de antrenament, în vreme

ce restul jucătorilor transpirau făcând pregătire fizică.

Cu toate astea, s-a gândit cu ce ochi vor privi ceilalţi jucători o asemenea situaţie. Îl vor socoti răsfăţat. Că se crede prea bun ca să participe la antrenament alături de ceilalţi. Că e prea plăpând ca să reziste la efort fizic. Italienilor părea să le placă nespus de mult să se murdărească şi să transpire, iar meciul în sine era peste trei zile.

Matteo ajunsese cu masajul la şale şi se mai liniştise. Iar masajul dăduse rezultate. Muşchii înţepeniţi şi dureroşi se relaxau. Apoi a apărut Sam, care s-a aşezat pe un scaun la cealaltă masă de masaj.

— Credeam că eşti în formă, a început el cu glas plăcut.

— Şi eu credeam la fel.

Având acum şi spectatori, Matteo a revenit la metodele lui ucigaşe.

— Te cam doare, nu?

— O idee. De obicei, nu fac atâtea sprinturi.

— Învaţă-te şi cu asta. Dacă te ţii deoparte, italienii vor socoti că nu eşti învăţat cu efortul.

Asta punea capac.

— Păi, n-am fost eu acela care a vărsat.

— Adevărat, dar era cât pe ce.

— A, mulţumesc!

— Am primit telefon de la Franco. Ai avut iarăşi necazuri cu poliţia, nu? Ai păţit ceva?

— Atâta vreme cât îl am pe Franco, poliţia mă poate aresta în fiecare zi.

Acum transpira, din cauza durerilor, şi se străduia să pară nepăsător.

— O să-ţi facem rost de un permis de conducere temporar şi de documente pentru maşină. Eu am greşit. Îmi pare rău.

— Nicio supărare. Franco are nişte secretare foarte simpatice.

— Stai să-i vezi nevasta. Ne-a invitat şi pe noi mâine-seară, pe mine şi pe Anna.

— Grozav!

Matteo l-a răsucit cu faţa în sus şi s-a apucat să-i maseze coapsele. Lui Rick i-a venit să ţipe de durere, dar a reuşit să rămână aproape imperturbabil.

— Putem discuta despre ofensivă? a întrebat el.

— Te-ai uitat prin schemele de joc?

— Sunt chestii de liceu.

— Da, sunt chestii elementare. Aici nu ne putem permite să apelăm la scheme prea complicate. Jucătorii au o experienţă redusă şi nici multe antrenamente nu avem împreună.

— Nicio problemă. Dar am câteva idei.

— Să le vedem.

Matteo s-a tras înapoi, cu un aer satisfăcut ca de chirurg, iar Rick i-a mulţumit.

— Bună treabă, i-a zis el şi s-a îndepărtat şchiopătând uşor. Sly a apărut în vestiar cu căşti în urechi şi având o şapcă de camionagiu aşezată pe o parte, îmbrăcat din nou cu tricoul celor de la Broncos.

— Hei, Sly! Ce-ar fi să faci un masaj? i-a strigat Rick. Matteo se pricepe de minune!

Au schimbat câteva ghionturi verbale – Broncos împotriva celor de la Browns, şi tot aşa – timp în care Sly s-a dezbrăcat, rămânând în şort, după care s-a întins pe masă. Matteo şi-a pocnit degetele, apoi a trecut la treabă. Sly a făcut o grimasă, dar şi-a muşcat limba, rămânând tăcut.

Cu două ore înainte de antrenament, Rick, Sly şi Trey Colby se aflau pe teren, împreună cu antrenorul Russo, discutând schemele de atac. Spre uşurarea lui Sam, noul său quarterback nu ţinea cu orice chip să schimbe chiar totul. Rick a făcut câteva sugestii pe ici, pe colo, a desenat câteva rute pentru pase şi a oferit câteva idei privind jocul de alergare. Sly i-a adus aminte de câteva ori că jocul de alergare al celor de la Panthers era foarte simplu – pur şi simplu, pasă către Sly, apoi „daţi-vă la o parte”.

La capătul celălalt al terenului a apărut Fabrizio, care a lăsat impresia că vrea să rămână singur. S-a

apucat de nişte exerciţii de încălzire foarte complicate, menite mai mult să impresioneze decât să dezmorţească muşchii.

— Mda, văd c-a venit şi a doua oară, a zis Sly şi l-a urmărit câteva clipe.

— Păi, ce înseamnă asta? a întrebat Rick.

— Adică încă nu a plecat, a zis Trey.

— Să plece?

— Da, obişnuieşte să dispară, a spus Sam. Uneori, din cauza unui antrenament nefericit, alteori după câte-un meci prost sau chiar fără vreun motiv anume.

— Şi de ce toleraţi aşa ceva?

— E de departe cel mai bun receiver al nostru, a spus Sam. Plus că joacă pe degeaba.

— Tipul are o priză deosebită, a zis Trey.

— Şi e-n stare să zboare, a adăugat Sly. Aleargă mai repede decât mine.

— Fugi de-aici!

— Serios. Mă depăşeşte cu patru paşi la patruzeci de yarzi alergaţi.

Nino a sosit de asemenea devreme, iar după un schimb de saluturi, a schiţat câteva mişcări de încălzire şi a început să facă o tură de stadion.

— De ce-i tremură fesele în halul ăsta? a întrebat Rick cât îl urmăreau cu toţii alergând.

Sly a pufnit într-un hohot de râs cam prea sonor. Sam şi Trey au râs şi ei, apoi Sly a profitat de ocazie ca să explice despre fesele hiperactive ale lui Nino.

— Nu arată rău la antrenament, când poartă şort, dar când e în echipament complet şi trecem la blocaj, atunci totul e prea strâmt, şi în special muşchii care se află deasupra feselor îi par încorsetaţi. Lui Nino îi place să lovească, iar uneori uită să facă snap-ul ca lumea, pentru că se gândeşte prea mult la cum să se dea cap în cap cu vreun adversar. Şi când e pus pe lovit, aplecat până aproape de pământ, fesele încep să-i tremure, iar dacă îl atingi cumva, sare ca ars, pe cuvânt.

— Poate c-ar fi bine să repunem mingea în joc în formaţie de shotgun[29], a propus Rick, iar vorbele lui i-au făcut să râdă şi mai tare.

— Sigur, a spus Trey. Dar Nino nu prea are precizie. Mingea ar ajunge cine ştie unde.

— Am încercat şi asta, a spus Sam. Şi a fost un dezastru.

— Trebuie să-şi iuţească snap-urile, a spus Sly. Uneori, eu ajung într-o breşă, iar quarterback-ul încă nu a primit mingea ca să mi-o paseze. Mă face să alerg degeaba sau în cerc, ca să-mi găsesc o poziţie de recepţie. Şi-n timpul ăsta, Nino mârâie şi se stropşeşte la vreun amărât.

Nino s-a întors după turele de teren, aducându-l cu el şi pe Fabrizio. Rick a sugerat să lucreze la început cu shotgun-ul şi să exerseze câteva scheme. Snap-urile lui Nino erau acceptabile, găsindu-şi ţinta de obicei, dar se dovedeau îngrozitor de lente. Cum sosiseră şi alţi jucători, curând mingile au început să zboare încoace şi încolo; italienii exersau punt-uri şi pase.

Sam s-a apropiat de Rick şi i-a zis:

— Mai e o oră şi jumătate până la începerea antrenamentului, iar ei abia aşteaptă să se apuce de treabă. Foarte încurajator, nu crezi?

— N-am mai văzut aşa ceva.

— Sunt morţi după jocul ăsta.

Franco şi mica lui familie locuiau într-un apartament situat la ultimul etaj al unei clădiri vechi ale cărei ferestre dădeau spre Piazza della Steccata, din miezul oraşului. Totul era vechi – scara din marmură, roasă de vreme, podelele de lemn, pereţii cu tencuială în calcio-vecchio, portrete ale unor capete încoronate, tavanele boltite, de unde coborau candelabre din plumb, canapelele şi scaunele de dimensiuni impresionante.

Soţia lui Franco totuşi arăta uimitor de tânără. O chema Antonella, o femeie frumoasă, cu părul negru, care atrăgea privirile oricui, uneori chiar prea

insistente. Până şi engleza cu un pronunţat accent italian l-a făcut pe Rick să vrea să o asculte cât mai mult.

Aveau un fiu, Ivano, de şase ani, şi o fiică, Susanna, de trei. Copiii au fost lăsaţi să stea cu restul familiei vreme de jumătate de oră, după care au fost trimişi la culcare. În fundal se vedea şi o doică.

Anna, soţia lui Sam, era şi ea atrăgătoare, astfel că, în timp ce sorbea din paharul cu vin de Prosecco, Rick şi-a îndreptat atenţia asupra doamnelor. Îşi găsise imediat o prietenă în Florida, după ce fugise din Cleveland, dar se mulţumise să dispară fără nicio explicaţie atunci când venise vremea să plece spre Italia. Mai văzuse femei frumoase la Parma, însă toate vorbeau doar italiana. Nu găsise nici majorete aici, şi de aceea îl blestemase de multe ori pe Arnie pentru că-l minţise. Rick tânjea după tovărăşia femeilor, chiar dacă acestea vorbeau cu accent şi erau soţii ale prietenilor lui. Dar bărbaţii lor se aflau în apropiere, iar în câteva rânduri Rick s-a trezit singur într-o lume exclusiv italiană, când ceilalţi râdeau la glumele spuse de Franco. O femeie măruntă, cu părul cărunt şi purtând un şorţ, a apărut de câteva ori în încăpere, aducând platouri cu aperitive – salamuri fine, parmezan, măsline – după care a plecat în bucătăria mică, unde se pregătea mâncarea pentru cină.

Surpriza a constituit-o masa în sine, o placă mare de marmură neagră, aşezată pe două urne masive în patio, o terasă mică, încărcată de plante, de unde se putea vedea tot centrul oraşului. Pe masă se găseau multe lumânări, argintărie, flori, farfurii de porţelan şi sticle de vin roşu. Aerul serii era limpede şi netulburat, rece doar când bătea vreo pală de vânt. Dintr-un difuzor rămas nevăzut se auzea în surdină muzică de operă.

Lui Rick i s-a oferit cel mai bun loc, cel de unde putea vedea domul bisericii. Franco a turnat cu

generozitate din vinul roşu, după care a ţinut un toast în onoarea noului lor prieten.

— Un Super Bowl pentru Parma, a zis el, aproape drăgăstos, când a încheiat.

„Unde mă aflu?” s-a întrebat Rick. De obicei, în luna martie îşi făcea de lucru prin Florida, locuind la vreun prieten, jucând golf, ridicând greutăţi, alergând, străduindu-se să rămână în formă, în vreme ce Arnie înroşea firele de telefon în încercarea disperată de a găsi vreo echipă aflată în căutarea cuiva care putea pasa. Întotdeauna existau speranţe. Următorul telefon putea însemna un nou contract. Iar următoarea echipă putea însemna marea şansă. Fiecare primăvară aducea cu sine visul că-şi va găsi în sfârşit locul – o echipă cu o linie ofensivă nemaipomenită, cu un coordonator sclipitor, cu receiver-i talentaţi, cu de toate. Iar pasele lui îşi vor găsi adresantul. Defensivele se vor nărui în faţa lui. Super Bowl. Pro Bowl. Contracte grase. Reclame. Renume. Majorete cu duiumul.

În fiecare lună martie, totul părea posibil.

„Bine, dar unde sunt acum?”

Primul fel sau aperitivul era un cantalup tăiat în felii groase, acoperit cu felii subţiri de prosciutto. Franco a mai turnat vin şi a explicat că acel fel de mâncare era obişnuit în regiunea Emilia-Romagna, ceva ce Rick auzise rostit de nenumărate ori. Şi, bineînţeles, la Parma se făcea cel mai bun prosciutto. Până şi Sam, întorcând capul spre Rick, şi-a dat ochii peste cap.

După câteva îmbucături sănătoase, Franco l-a întrebat:

— Ia spune, Rick, îţi place opera?

Dacă ar fi dat un răspuns de genul: „Nu, de ce naiba?” ar fi insultat pe oricine aflat pe o rază de mai bine de o sută de kilometri, de aceea Rick a preferat să răspundă prudent:

— Acasă, nu prea ascultăm muzică de operă.

— Aici e o mare pasiune, a spus Franco.

Pe când ciugulea dintr-o feliuţă de pepene, Antonella i-a zâmbit lui Rick.

— O să te ducem la operă măcar o dată. Aici avem Teatro Regio, cea mai frumoasă operă din lume, a spus Franco.

— Oamenii din Parma sunt morţi după operă, a precizat Anna.

Stătea alături de Rick, având-o pe Antonella vizavi, iar Franco, în calitatea lui de judecător, se aşezase în capul mesei.

— De unde eşti? a întrebat-o Rick pe Anna, dornic să schimbe subiectul.

— Din Parma. Unchiul meu a fost un mare bariton.

— Teatro Regio e mai impresionant decât La Scala din Milano, a spus Franco, fără să se adreseze cuiva anume, astfel că Sam a hotărât să conteste asta.

— Nicidecum, a zis el. La Scala e cel mai măreţ.

Franco a făcut ochii mari, de parcă ar fi suferit un atac de cord. Faptul că fusese contrazis l-a determinat să treacă direct la limba italiană şi, pentru un moment, toţi ceilalţi i-au ascultat vorbele într-o tăcere stânjenitoare. Apoi Franco şi-a venit în fire şi a zis, de astă dată în engleză:

— Când ai fost acolo?

— Niciodată, a recunoscut Sam. Am văzut doar nişte fotografii. Franco a râs zgomotos, iar Antonella s-a dus să aducă următorul fel de mâncare.

— O să te duc eu la operă, i-a promis el lui Rick, care s-a mulţumit să zâmbească şi a încercat să se gândească la ceva mai rău de atât.

Următorul fel, *primo piatto,* era *anolini,* paste mărunţele umplute cu parmezan şi carne de vită, şi înăbuşite în ciuperci. Antonella a explicat că era o reţetă faimoasă, specifică pentru Parma, iar descrierea a fost făcută în cea mai frumoasă engleză cu accent străin pe care o auzise Rick vreodată. Nici nu-i păsa ce gust aveau pastele. Important era să i se vorbească despre ele.

Franco şi Sam discutau, în engleză, despre operă. Anna şi Antonella au discutat, tot în engleză, despre

copii. Într-un târziu, Rick a zis:

— Vă rog, vorbiţi în italiană. Limba voastră sună mult mai frumos.

Rugămintea i-a fost respectată. Rick a savurat mâncarea, vinul şi priveliştea. Domul catedralei era maiestuos cu luminile sale, iar centrul Parmei căpătase viaţă, fiind plin de trecători şi de maşini.

După *anolini* a urmat *secundo piatto,* felul principal, clapon umplut la cuptor. După ce-şi trecuse deja în cont câteva pahare de vin, Franco le-a descris, în cuvinte şi gesturi, claponul ca fiind un pui mascul care este castrat – „Jap!” – când are doar două luni.

— În felul acesta are o savoare deosebită, a precizat Antonella, lăsând impresia, cel puţin faţă de Rick, că părţile lipsă ar putea să se afle în umplutură.

După ce luase deja două îmbucături, oricum nu mai conta. Cu sau fără testicule, claponul era delicios.

A continuat să mănânce fără grabă, foarte amuzat de dorinţa italienilor de a discuta la masă. Uneori, se concentrau asupra lui şi voiau să-i cunoască viaţa, apoi reveneau la limba lor muzicală şi uitau de Rick. Până şi Sam, care trăise în Baltimore şi învăţase la Bucknell, părea în largul lui flecărind cu femeile în italiană. Pentru prima oară de când se afla în noua lui „casă”, Rick a recunoscut în sinea lui că nu i-ar fi stricat să înveţe câteva cuvinte din acea limbă. De fapt, ar fi fost o idee grozavă dacă asta l-ar fi ajutat să cunoască vreo fată.

După clapon, au mâncat brânză şi au băut alt soi de vin, după care au urmat desertul şi cafeaua. Rick şi-a făcut o ieşire elegantă la câteva minute după miezul nopţii. A mers pe jos până la apartamentul lui şi a adormit pe pat, fără să se mai dezbrace.

Capitolul 12

Într-o sâmbătă plăcută de aprilie, o zi perfectă de primăvară în valea râului Po, Bandiţii din Napoli au plecat de acasă la ora şapte dimineaţa, cu un tren ce mergea spre nord, pentru meciul inaugural al sezonului. Au sosit în Parma la ora două după-amiaza. Meciul avea să înceapă la trei. Trenul de întoarcere pleca la 11:40 seara, iar echipa avea să revină la Napoli duminică, în jur de 7:00 dimineaţa, la douăzeci şi patru de ore de la plecare.

Ajunşi la Parma, Bandiţii, treizeci la număr, au luat autobuzul până la Stadio Lanfranchi, descărcându-şi echipamentul într-un vestiar mic, aflat nu departe de cel al Panterelor. S-au schimbat repede şi s-au împrăştiat pe teren, făcând mişcări de încălzire şi desfăşurând procedurile obişnuite dinaintea meciurilor.

Cu două ore înainte de începerea partidei, toţi cei 42 de jucători de la Panthers se aflau în vestiarul lor, majoritatea agitându-se de nervozitate şi abia aşteptând să treacă la atac. *Signor* Bruncardo i-a surprins oferindu-le tricouri noi de joc – negre, cu numere argintii şi cu inscripţia „Panthers” pe piept.

Nino a fumat o ţigaretă înainte de începerea meciului. Franco a sporovăit cu Sly şi cu Trey. Pietro, care juca în linia a doua defensivă şi devenea pe zi ce trece mai bun, stătea gânditor şi asculta muzică la i-Pod. Matteo se foia de colo, colo, masând muşchii cuiva sau gleznele altuia ori ocupându-se de echipament.

O atmosferă tipică pentru perioada dinainte de meci, a gândit Rick. Chiar dacă vestiarul e mai mic, jucătorii mai lipsiţi de experienţă şi miza mai redusă, unele lucruri legate de o partidă rămâneau mereu aceleaşi. Era pregătit de joc. Sam le-a vorbit jucătorilor, făcând o serie de observaţii, după care i-a lăsat în pace.

Când Rick a ieşit pe teren, cu nouăzeci de minute înainte de fluierul de începere, tribunele erau goale. Sam anticipase un public numeros – „poate vreo mie de spectatori”. Vremea era grozavă, iar în ziua precedentă *Gazzetta di Parma* publicase un articol impresionant despre primul meci al celor de la Panthers şi îndeosebi despre noul quarterback, provenit din NFL. Faţa atrăgătoare a lui Rick, în culori, se lăfăise pe jumătate de pagină. *Signor* Bruncardo, după cum spusese Sam, trăsese nişte sfori şi se folosise de influenţa lui în oraş.

Când păşeai pe terenul unei echipe din NFL sau chiar al uneia din campionatul universitar, trăiai sigur o experienţă ieşită din comun. Febrilitatea dinainte de meci era atât de apăsătoare în vestiar, încât jucătorii fugeau de acolo imediat ce li se îngăduia acest lucru. Afară, înconjuraţi de şirurile enorme de tribune şi de fotolii, dar şi de mii de susţinători, la care se adăugau camerele de televiziune, fanfare şi majorete, şi de nenumăraţii oameni care aveau acces pe teren, jucătorii îşi petreceau primele momente încercând să se adapteze la acel haos ce părea foarte greu de controlat.

Păşind pe iarba de pe Stadio Lanfranchi, cu un râs înfundat, Rick s-a gândit fără să vrea la acea ultimă escală din cariera lui. Nici măcar un copil care se pregătea să joace un meci de flag football nu ar fi fost mai agitat decât el.

După câteva minute în care au fost făcute mişcări de încălzire de voie, sub îndrumarea lui Alex Olivetto, Sam i-a strâns pe jucătorii ofensivi pe linia de cinci yarzi şi a început să analizeze schemele de joc. El şi Rick aleseseră douăsprezece pe care le vor utiliza pe parcursul jocului, şase la sol şi şase în aer. Cei de la Bandits erau renumiţi pentru slăbiciunea celor din linia secundă de apărare – nu aveau niciun american – iar în anul precedent quarterback-ul celor de la Panthers avusese aruncări de două sute de yarzi.

Dintre cele şase scheme de alergare, cinci îl aveau ca ţintă sigură pe Sly. Franco avea sarcina de a face un joc închis pentru a câştiga distanţe scurte, şi asta abia după ce victoria ar fi fost ca şi în buzunar. Deşi se dădea în vânt după înfruntări fizice, Franco avea nefericitul obicei de a scăpa mingea. De aceea, toate cele şase pase i-au fost repartizate lui Fabrizio.

După o oră de încălzire, ambele echipe s-au retras la vestiare. Sam şi-a adunat jucătorii pentru a le ţine o cuvântare mobilizatoare, iar antrenorul Olivetto i-a sfătuit să nu-i slăbească nicio clipă pe cei din Napoli.

Rick nu a înţeles niciun cuvânt din toată vorbăria aceea, dar italienii sigur pricepuseră. Erau gata de luptă.

Kicker-ul celor de la Bandits era un fost jucător de fotbal european, care avea un şut foarte bun, iar lovitura lui de început a ajuns în end zone. În timp ce alerga pe teren să pornească prima serie de atacuri, Rick a încercat să-şi aducă aminte ultimul meci în care fusese titular. Asta se întâmplase în Toronto, în urmă cu vreo sută de ani.

Tribuna întâi se umpluse deja, iar susţinătorii se pricepeau de minune să facă zgomot. Fluturau pancarte scrise de mână şi răcneau în cor. Gălăgia făcută de ei îi îndemna pe jucătorii de la Panthers să joace dezlănţuit. Nino, în special, parcă-şi ieşise din minţi.

S-au aşezat în cerc pentru a discuta schema de joc pe care o vor adopta şi Rick a zis „douăzeci şi şase şi smash”. Nino a tradus, apoi au pornit spre linia de angajare. Aşezaţi în formaţie de I, cu Franco aflat la patru yarzi în spatele lui, aproape de fullback, şi cu Sly la şapte yarzi în adâncime, Rick i-a măsurat din ochi pe jucătorii echipei adverse şi nu a observat ceva care să-l îngrijoreze. Smash-ul era o pasă în adâncime către tuşa din dreapta, ceea ce permitea tailbackului să ocolească blocajul şi să-şi găsească o breşă. Cei de la Bandits aveau cinci

oameni de linie şi doi linebacker-i, ambii mai scunzi decât Rick. Fesele lui Nino experimentau o panică deplină, iar Rick hotărâse deja să ceară un snap rapid, mai ales în primul drive. A strigat un „Down” rapid. Doar o clipă. Mâinile sub center, o lovitură bună de palmă, pentru că o atingere uşoară l-ar fi făcut pe jucătorul pe post de center să execute o manevră neregulamentară, apoi:

— Pornit. O bătaie. Apoi: Hut[30]!

Pentru o fracţiune de secundă, în afară de minge, toţi jucătorii au pornit. Linia a ţâşnit înainte, toţi jucătorii mârâind şi gemând de efort, iar Rick a aşteptat. După ce, într-un târziu, a primit mingea, a bătut cu piciorul în pământ ca să-l facă pe safety să îngheţe pe loc, după care s-a răsucit pentru a pasa. Franco a ţâşnit pe lângă el, şuierând înspre fundaşii pe care plănuise să-i zdrobească. Sly a primit mingea în adâncime, a făcut o fentă spre tuşă, după care a descris un arc de cerc câştigând şase yarzi şi a ieşit cu mingea din teren.

— Douăzeci şi şapte şi smash, a cerut Rick. Aceeaşi schemă, dar de data asta spre stânga.

Asta le-a adus un câştig de unsprezece yarzi, iar fanii au reacţionat cu fluierături şi cu sunete de goarnă. Rick nu mai pomenise atâta hărmălaie făcută de o mie de suporteri. Sly a alergat spre dreapta, apoi spre stânga, dreapta, iar stânga, iar ofensiva a trecut de mijlocul terenului. S-au oprit la linia de 40 de yarzi a adversarilor şi, având la dispoziţie al treilea şi al patrulea down, Rick a decis să îi arunce o pasă lui Fabrizio. Sly gâfâia deja şi avea nevoie de câteva momente ca să-şi mai tragă sufletul.

— Eu plec spre dreapta, 64 descrie o buclă şi primeşte, a spus Rick către cercul de jucători strânşi în jurul lui.

Nino a tradus cu rapiditate schema. O pasă către Fabrizio. Jucătorii de linie transpiraseră deja şi se simţeau foarte fericiţi. Aduseseră mingea aproape de linia de ţintă şi împingeau de plăcere. După şase

scheme, Rick aproape că se plictisise, abia aşteptând să-şi arate tăria aruncării. La o adică, doar nu degeaba era plătit cu douăzeci de mii de euro pe sezon.

Cei de la Bandits au ghicit schema şi i-au trimis la angajare pe toţi jucătorii, în afara celor doi fundaşi numiţi safety. Rick şi-a dat seama de asta şi a vrut să verifice, dar nici nu ar fi vrut să rişte, pierzând mingea. Audibilele[31] erau destul de riscante, chiar dacă erau în engleză. S-a retras trei paşi, s-a grăbit să paseze şi a aruncat o ghiulea spre locul în care trebuia să ajungă Fabrizio. Un linebacker din partea neapărată l-a izbit pe Rick tare între omoplaţi şi apoi s-au prăbuşit împreună la pământ. Pasa a fost perfectă, dar a căpătat viteză prea mare. Fabrizio s-a înălţat, a dus ambele mâini spre minge, după care aceasta l-a izbit în piept. Mingea a ricoşat în sus şi a fost cu uşurinţă interceptată de un safety de pe partea închisă.

„Uite că iar o iau de la capăt”, a gândit Rick, în timp ce se îndrepta spre tuşă. Prima lui pasă din Italia fusese o copie perfectă a ultimei pase pe care o dăduse la Cleveland. Publicul a amuţit. Bandiţii sărbătoreau intercepţia, iar Fabrizio a şontâcăit spre banca de rezerve, gâfâind din greu.

— A fost mult prea tare, a zis Sam, arătând fără niciun dubiu cine făcuse greşeala.

Rick şi-a scos casca şi a îngenuncheat pe tuşă. Quarterback-ul de la Napoli, un tânăr scund, care jucase la Bowling Green, şi-a încheiat primele cinci pase şi, în mai puţin de trei minute, i-a dus pe cei de la Bandits în end zone.

Fabrizio a stat pe bancă strâmbându-se şi frecându-şi pieptul de parcă ar fi avut câteva coaste rupte. Rezerva de wide receiver era un pompier pe nume Claudio, dar acesta prinsese doar jumătate din pasele aruncate de Rick în cadrul încălzirii dinaintea meciului, iar la antrenamente se arătase şi mai neinspirat. Cel de-al doilea drive al celor de la Panthers a început de la linia lor de 21 de yarzi.

Două pase către Sly le-au adus un câştig de cincisprezece yarzi. Era o plăcere să-l urmăreşti pe Sly alergând. Era iute şi făcea nişte fente splendide.

— Eu când primesc mingea? a întrebat Franco în timp ce stăteau în cerc, stabilind următoarea schemă.

Se găseau la al doilea down, cu patru yarzi de cucerit, aşa că, de ce nu?

— O primeşti acum, i-a zis Rick şi a anunţat: Treizeci şi doi dive[32].

— Treizeci şi doi dive? a întrebat Nino, nevenindu-i să creadă.

Franco l-a înjurat în italiană, iar Nino nu s-a lăsat mai prejos şi, în timp ce se îndreptau spre locurile lor, jumătate din jucătorii ofensivei au bombănit fiecare în legea lui.

Franco a primit mingea printr-o pasă rapidă spre dreapta, nu a scăpat-o din mână, dovedind în acelaşi timp o capacitate uimitoare de a rămâne în picioare. S-a încercat un placaj asupra lui, dar el s-a răsucit şi a scăpat liber. Un linebacker a încercat să-i reteze genunchii, dar el a continuat să alerge. Un safety s-a apropiat cu rapiditate, dar Franco l-a lovit cu braţul atât de precis, încât până şi adevăratul Franco Harris ar fi rămas impresionat, a continuat să alerge, traversând mijlocul terenului, răsturnându-i pe apărători într-o parte şi-n alta, deşi era prins în braţe de un cornerback care mergea aproape călare pe el, şi, într-un târziu, un placaj l-a doborât, pentru că apărătorul îi prinsese ambele glezne. Câştigase douăzeci şi patru de yarzi. În timp ce mergea ţanţoş spre cercul de jucători pentru a stabili următoarea schemă, Franco i-a zis ceva lui Nino, care, bineînţeles, şi-a atribuit toate meritele pentru yarzii cuceriţi, deoarece totul se redusese la blocajele realizate la apărători.

Fabrizio s-a apropiat în goană spre grup, semn că reuşise una dintre revenirile lui spectaculoase. Rick a decis să îl folosească imediat. A anunţat o pasă din acţiune, după o retragere de câţiva paşi, timp în care

Fabrizio trebuia să pornească spre centru, şi totul a mers de minune. La primul down, defensiva s-a repezit la Sly. Safety-ul advers a muşcat din momeală, iar Fabrizio a trecut cu uşurinţă de el. Pasa a fost lungă şi nu prea în forţă, perfect la ţintă, iar după ce Fabrizio a prins mingea, la linia de 15 yarzi, a urmat o cursă solitară.

Au urmat bubuituri de petarde. Ovaţii. Rick a luat o cană cu apă să bea şi a savurat hărmălaia stârnită de fani. S-a bucurat de prima pasă de touchdown pe care o dăduse în ultimii patru ani. Senzaţia era plăcută, chiar dacă meciul se desfăşura într-un campionat fără pretenţii.

Până la jumătatea jocului, a mai reuşit două pase de touchdown, iar cei de la Panthers conduceau cu 28-14. În vestiar, Sam s-a răţoit la ei pentru nişte penalizări – ofensiva intrase în ofsaid de patru ori – după care şi-a arătat nemulţumirea în legătură cu acoperirea zonei, lucru ce permisese adversarilor să realizeze pase de 180 de yarzi. Alex Olivetto s-a burzuluit la linia defensivă, pentru că nu se realizase niciun pass rush[33] şi niciun placaj al quarterback-ului înapoia liniei de angajare. Toată lumea răcnea, fiecare dând vina pe alţii, însă Rick voia ca toată lumea să se liniştească.

Dacă ar fi pierdut cu Napoli, ar fi stricat tot sezonul. Cum programul cuprindea doar opt meciuri şi Bergamo era pregătită din nou să câştige toate partidele, nu era cazul să termine prost acel meci.

După douăzeci de minute în care s-au înjurat pe săturate, cei de la Panthers au reintrat pe teren. Rick a avut senzaţia că avusese parte de o nouă pauză dintr-un meci de NFL.

Cei de la Bandits au egalat scorul când mai erau patru minute din cel de-al treilea sfert, iar jucătorii de margine ai Parmei s-au încrâncenat aşa cum Rick nu mai pomenise de ani de zile. A continuat să le spună tuturor să se calmeze, dar nu era sigur că

oamenii înţelegeau ce le cerea. Jucătorii aşteptau totul de la el, de la marele şi noul lor quarterback.

După trei sferturi, Sam şi Rick au înţeles clar că aveau nevoie de mai multe acţiuni de atac. Defensiva celor de la Bandits se concentra asupra lui Sly la fiecare snap, şi avea doi fundaşi care-l ţineau pe Fabrizio. Sam era dominat tactic de antrenorul foarte tânăr al celor de la Napoli, fost antrenor secund la Ball State. Cu toate acestea, ofensiva a descoperit curând o nouă armă. La un al treilea down pentru patru yarzi, Rick s-a retras cu gând să paseze, dar l-a văzut pe fundaşul stânga advers venind să-l placheze pe el. Nu avea pe nimeni în preajmă să-i asigure blocajul, de aceea a simulat o pasă şi l-a văzut pe fundaş trecând pe lângă. Apoi a scăpat mingea şi în următoarele trei secunde, ce i s-au părut o eternitate, s-a chinuit cu febrilitate să o ridice. După ce a recuperat-o, nu mai avea altă soluţie decât alergarea. Şi asta a şi făcut, ca pe vremurile bune, când juca la Davenport South. A trecut pe lângă grămada de jucători care se blocau unii pe alţii, şi a ajuns imediat în faţa liniei secunde de apărare. Publicul a izbucnit în urale, iar Rick Dockery a pornit în goană. A fentat un adversar, a traversat spre centru, aşa cum procedase Gale Sayers într-o fază veche de tot, reuşind o cursă de zile mari. Ultimul om de la care se aştepta să primească sprijin era Fabrizio, dar puştiul i-a venit în ajutor. A reuşit să-l blocheze pe safety-ul de pe partea închisă îndeajuns de mult cât să-i permită lui Rick să sprinteze pe lângă, având astfel câmp liber spre tărâmul făgăduinţei. Când a trecut linia de ţintă, a aruncat mingea către un arbitru, şi apoi a izbucnit în râs. Alergase şaptezeci şi doi de yarzi şi reuşise un touchdown, cea mai lungă cursă pe care o făcuse în viaţa lui. Nici măcar în liceu nu reuşise să marcheze pornind de la o distanţă atât de mare.

Ajuns la banca de odihnă, a fost prins în braţe de colegi, care l-au felicitat în fel şi chip, vorbe din care nu a înţeles mai nimic. Zâmbindu-i cu gura până la urechi, Sly i-a zis:

— Ţi-a luat o veşnicie.

Cinci minute mai târziu, quarterback-ul a lovit din nou. Ţinând cu orice preţ să-şi arate valoarea, a ieşit din zona de protecţie oferită de linia lui ofensivă şi a lăsat impresia că va porni din nou într-o alergare spre end zone. Întreaga linie a doua de apărare a adversarilor s-a destrămat şi, în ultima clipă, ajuns la doi yarzi de linia de angajare, Rick a lansat o pasă rapidă de treizeci de yarzi peste mijlocul terenului, către Fabrizio, care a sprintat cu mingea până în end zone.

Jocul putea fi considerat încheiat. Trey Colby a prins încă două pase spre sfârşitul celui de-al patrulea sfert, astfel că Panthers au câştigat cu 48-28.

Gaşca s-a strâns la Polipo, liberi să comande, pe cheltuiala lui *signor* Bruncardo, câtă pizza şi bere voiau. Sărbătorirea s-a prelungit până târziu în noapte, însoţită de cântece de petrecere fără perdea şi de glume porcoase. Americanii – Rick, Sly, Trey şi Sam – au stat împreună, la un capăt al mesei, şi au râs de italieni până au început să simtă că-i doare burta.

La ora 1.00 dimineaţa, Rick le-a trimis un e-mail părinţilor:

> Mamă şi tată: Azi am avut primul nostru meci. I-am bătut pe Napoli (Bandits) cu trei touchdown-uri. 18 pase complete din 22, am reuşit 210 yarzi şi am reuşit patru pase de touchdown, plus o recuperare; de asemenea, am alergat 98 de yarzi, şi am realizat un touchdown: asta-mi aduce aminte de vremea liceului. Mă simt bine. Cu dragoste, Rick.

Apoi, altul, pentru Arnie:

Neînvinşi la Parma: primul joc, 5 touchdown-uri, 4 prin aer, unul la sol. O mare reuşită. Nu, sub nicio formă, nu voi juca arena football. Ai discutat cu cei de la Tampa Bay?

Capitolul 13

Palatul Bruncardo era un edificiu măreţ datând din secolul al XVIII-lea, de pe Viale Mariotti, de unde se vedea râul, fiind aşezat la câteva străzi depărtare de biserică. Rick a parcurs distanţa aceea în zece minute. Avea Fiatul lăsat în siguranţă pe o stradă laterală, într-un spaţiu de parcare foarte potrivit, pe care nu prea era dispus să-l piardă.

Era duminică după-amiaza, la o zi după marea victorie împotriva celor de la Bandits şi, deşi nu avea niciun plan pentru acea seară, nu avea chef să se ducă unde fusese convocat. În timp ce se plimba încoace şi încolo pe Viale Mariotti, încercând să analizeze acel *palazzo* fără să se facă de râs căutând disperat uşa de intrare, s-a întrebat pentru a nu ştiu câta oară de ce acceptase acea invitaţie.

Sam. El îl presase, cu ajutorul lui Franco.

În cele din urmă, a descoperit butonul soneriei, iar un majordom de vârstă matusalemică a apărut şi, fără să-i zâmbească, i-a îngăduit cam în silă să intre. Majordomul, îmbrăcat în frac negru, l-a examinat pe Rick imediat, ca să verifice dacă era îmbrăcat în mod corespunzător şi, din expresia lui, se părea că nu era mulţumit de ce vede. Pe de altă parte, Rick considera că arăta chiar elegant. Jachetă bleumarin-închis, pantaloni de culoare închisă, şosete, pantofi negri, cămaşă albă şi cravată, toate cumpărate de la unul dintre magazinele recomandate de Sam. Se simţea aproape italian. L-a urmat pe ţapul bătrân printr-un hol spaţios, cu tavane pe care erau pictate fresce şi cu pardoseală din marmură lucioasă. S-au oprit într-un salon lung, iar *signora* Bruncardo a venit în mare grabă să-l întâmpine pe Rick. Vorbea o engleză chinuită. O chema Silvia. Era atrăgătoare, machiată din greu, părând să fi suferit câteva operaţii estetice reuşite, foarte slabă, subţirimea taliei fiind accentuată de rochia neagră cu sclipici care stătea strânsă pe ea, de parcă ar fi fost propria piele. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu

douăzeci de ani mai tânără decât soţul ei, Rodolfo Bruncardo, care a sosit curând să strângă mâna quarterback-ului său. Rick a avut imediat impresia că omul îşi ţinea soţia din scurt, şi asta din motive întemeiate. Iar femeia lăsa senzaţia că trebuia păzită.

Cu un accent italian foarte evident, Rodolfo i-a zis în engleză că regreta nespus de mult că nu îl întâlnise pe Rick mai de mult. Însă afacerile îl ţinuseră departe de oraş şi aşa mai departe. Era un om foarte ocupat, care avea foarte multe treburi de rezolvat. Silvia se uita cu ochii ei mari şi căprui, care se lăsau uşor priviţi. Din fericire, Sam a apărut însoţit de Anna, astfel că i-a fost mai uşor să continue conversaţia. Au discutat despre victoria din ziua precedentă şi, lucru mai important, despre articolul apărut pe pagina sportivă a ziarului de duminică. Steaua NFL Rick Dockery îi condusese pe cei de la Panthers, care reuşiseră să câştige fără drept de apel în debutul de pe teren propriu, iar fotografia color îl înfăţişa pe Rick trecând linia de fund, la primul lui touchdown în zece ani de carieră.

Rick s-a străduit să rostească doar lucrurile cuvenite. Iubea Parma. Apartamentul şi maşina erau minunate. Echipa era de milioane. Abia aştepta să câştige Super Bowl-ul. Apoi în încăpere au intrat Franco şi Antonella, şi s-a desfăşurat ritualul îmbrăţişărilor. Un chelner li s-a alăturat, având pahare de vin rece de Prosecco.

A fost o petrecere scurtă, cu puţini participanţi – familia Bruncardo, Sam şi Anna, Franco şi Antonella şi Rick. După băuturi şi aperitive, au plecat pe jos, doamnele în rochii lungi, pantofi cu tocuri înalte şi blănuri de vizon. Bărbaţii în costume de culoare închisă, toţi vorbind în italiană în acelaşi timp. Rick a păstrat o furie mocnită, blestemându-i pe Sam, pe Franco şi pe bătrânul Bruncardo pentru modul absurd în care avea să se desfăşoare acea seară.

Găsise o carte în engleză despre regiunea Emilia-Romagna şi, deşi se referea cu precădere la

mâncăruri şi la vinuri, ea cuprindea şi o secţiune destul de masivă despre operă. Dar lectura fusese anevoioasă.

Teatro Regio fusese construit la începutul secolului al XIX-lea de către una dintre fostele soţii ale lui Napoleon, Maria Luiza, care prefera să trăiască în Parma, pentru că asta o ţinea departe de împărat. Avea cinci niveluri de loje private, de unde se puteau vedea perfect sala, orchestra şi scena foarte mare. Oamenii din Parma o socotesc cea mai frumoasă clădire de operă din lume, şi mai consideră că opera s-a născut în oraşul lor. Sunt ascultători foarte atenţi şi critici feroce, iar un interpret care pleacă de acolo în ropote de aplauze poate scoate apoi nasul în lume. Însă o interpretare defectuoasă sau vreo notă falsă dă naştere de cele mai multe ori unor manifestări zgomotoase de dezaprobare.

Loja familiei Bruncardo era la etajul doi, spre stânga scenei, cu fotolii excelente şi, în timp ce grupul s-a aşezat, Rick a rămas extrem de impresionat de interiorul foarte ornamentat şi de seriozitatea celor din jur. Publicul bine îmbrăcat de la parter se frământa în surdină, abia aşteptând începerea spectacolului. Cineva a făcut un semn cu mâna. Era Karl Kolberg, danezul masiv care preda la universitate şi încerca să joace pe post de atacant stânga la blocaj. În cursul meciului împotriva Bandiţilor, ratase nu mai puţin de cinci blocaje. Karl purta un smoching elegant, iar soţia lui de origine italiană arăta splendid. De sus, Rick avea posibilitatea de a admira femeile altfel.

Sam stătea alături de el, dornic să-şi ajute novicele să îndure vizionarea primul său spectacol.

— Oamenii ăştia sunt nebuni după operă, i-a şoptit el. Sunt fanatici.

— Şi tu? l-a întrebat Rick, tot în şoaptă.

— Merită să vii aici. Chiar dacă nu mă crezi, la Parma, opera se bucură de mai multă popularitate decât fotbalul celălalt.

— Şi de mai multă popularitate decât Panthers?

Sam a râs şi a salutat din cap o brunetă uimitor de frumoasă de la parter, care se îndrepta spre locul ei.

— Şi cât ţine? a întrebat Rick, comiţând astfel o gafă.

— Câteva ore.

— N-am putea să ieşim în timpul pauzei ca să mergem la cină?

— Îmi pare rău. Cu toate că ideea ar fi superbă.

— Nici nu mă-ndoiesc.

Signor Bruncardo i-a întins un program de sală.

— Am găsit unul în engleză, a zis el.

— N-ar strica să arunci o privire, l-a sfătuit Sam. Uneori, e greu să urmăreşti o operă, cel puţin din punctul de vedere al acţiunii.

— Eu credeam că e vorba doar despre nişte bărbaţi şi femei care cântă la volum maxim.

— De câte ori ai fost la operă în Iowa?

Luminile au început să scadă în intensitate, iar spectatorii s-au aşezat pe locuri. Rick şi Anna aveau cele două strapontine cu perne de catifea, aflate chiar în partea din faţă a lojii, foarte aproape de balustradă, de unde scena se vedea perfect. În spatele lor se găseau ceilalţi.

Anna a scos o lanternă subţire ca un creion şi a îndreptat lumina spre program. Apoi i-a spus încet:

— O să vedem *Othello,* o operă foarte cunoscută, compusă de Verdi, un localnic, din Busseto.

— E în sală?

— Nu, a zis ea cu un zâmbet. Verdi a murit acum o sută de ani. Cât a trăit, a fost considerat cel mai mare compozitor din lume. Ai citit multe piese de Shakespeare?

— A, sigur.

— Bine.

Luminile au scăzut şi mai mult. Anna a frunzărit prin program, apoi a îndreptat fasciculul luminos spre pagina patru.

— Aici ai rezumatul acţiunii. Aruncă-ţi ochii pe el. Opera se cântă în italiană, desigur, şi s-ar putea să-ţi fie greu s-o urmăreşti.

Rick a luat lanterna, a aruncat o privire la ceas şi a făcut ce i se sugerase. În timp ce citea, oamenii din public, destul de zgomotoşi din cauza nerăbdării, s-au aşezat fiecare pe locul său. Când în sală s-a lăsat întunericul, în fosă a apărut dirijorul, care a fost întâmpinat cu ovaţii puternice. Membrii orchestrei s-au ridicat, apoi s-a aşezat şi au început să cânte.

Cortina s-a ridicat încet, timp în care în sală s-a lăsat o linişte deplină. Scena era decorată foarte complicat. Decorul sugera insula Cipru, unde mulţimea aştepta o corabie, pe care urma să sosească Othello, guvernatorul local, care fusese plecat la război cine ştie unde, şi acum se întorcea victorios. Brusc, Othello a apărut pe scenă, cântând ceva de genul „Sărbătoriţi, sărbătoriţi”, şi întreaga populaţie a oraşului i s-a alăturat într-un glas.

Rick a citit cu repeziciune, străduindu-se să nu scape prea mult din spectacolul ce se desfăşura în faţa lui. Costumele erau înzorzonate, machiajele, foarte pronunţate şi dramatice, iar vocile, senzaţionale. A încercat să-şi aducă aminte când fusese ultima oară la teatru. Cât fusese la Davenport, avusese o prietenă care juca unul dintre rolurile principale într-o piesă, dar asta se întâmplase pe vremea liceului, în urmă cu zece ani. O veşnicie.

Tânăra soţie a lui Othello, Desdemona, a apărut în scena a treia, iar spectacolul a devenit mai interesant. Desdemona era de o frumuseţe uimitoare – părul negru şi lung, trăsături perfecte, ochi căprui-închis pe care Rick îi putea vedea limpede de la vreo douăzeci şi cinci de metri. Era delicată şi zveltă şi, întâmplător, costumul strâmt îi evidenţia rotunjimile minunate ale trupului.

A verificat în program şi a găsit numele ei – Gabriella Ballini, soprană.

Deloc surprinzător, Desdemona a atras curând privirile altui bărbat, Roderigo, după care au început să apară tot felul de împunsături pe la spate şi urzeli. Spre sfârşitul actului întâi, Othello şi

Desdemona au cântat un duet, un dialog romantic cutremurător, care le-a sunat bine lui Rick şi celor din loja Bruncardo, dar căruia alţi spectatori i-au găsit tot felul de cusururi. De la etajul cinci, unde se găseau locurile ieftine, câţiva indivizi au huiduit de-a dreptul.

Rick fusese huiduit de nenumărate ori, pe multe terenuri, dar nu avusese probleme în a ignora acele manifestări, ajutat, fără îndoială, de dimensiunile uriaşe ale stadioanelor de fotbal. Şi era perfect normal ca în timpul jocului să auzi huiduielile câtorva mii de fani. Însă într-o sală de spectacol plină, unde probabil existau doar o mie de locuri, cinci sau şase scandalagii, huiduind cu putere, reuşeau să facă hărmălaie cât o sută. Ce cruzime! Rick a rămas şocat de o asemenea purtare şi, când cortina a coborât la sfârşitul actului, a urmărit-o pe Desdemona ţinând cu stoicism capul sus, de parcă ar fi asurzit.

— De ce au huiduit? a întrebat-o Rick pe Anna, în şoaptă.

— Unii spectatori sunt foarte critici. A făcut un efort prea mare pentru anumite note.

— S-a chinuit, zici? Mi s-a părut extraordinar.

Şi arătase grozav. Cum de putea o femeie să fie atât de răpitoare?

— Oamenilor li s-a părut că i-au scăpat câteva note. Nişte porci. Să ieşim în pauză.

S-au ridicat în picioare, la fel ca şi mai toţi spectatorii, care se destindeau. Apoi ea l-a întrebat:

— Ţi-a plăcut până acum?

— A, sigur, i-a răspuns Rick şi de data asta nu minţea.

Regia era impresionant de complicată. Şi nu auzise niciodată asemenea voci. Îl derutaseră însă cei de la etajul cinci, care huiduiseră.

— Publicul beneficiază doar de o sută de locuri, iar ele se află acolo, sus, i-a explicat Anna, făcând semn către tavan. Acolo vin şi cunoscători. Oamenii aceia iau opera în serios şi nu ezită să-şi arate entuziasmul sau nemulţumirea. Alegerea acestei

soprane pentru rolul Desdemonei a stârnit controverse, iar ea încă nu a reuşit să convingă publicul.

Ieşiseră deja din lojă şi Rick a primit un pahar de Prosecco, după care a trebuit să salute nişte persoane pe care sigur nu avea să le mai vadă vreodată. Primul act ţinuse patruzeci de minute, iar pauza de după, douăzeci. Rick a început să se întrebe cât de târziu va avea parte de cină.

În actul al doilea, Othello a început să o suspecteze pe soţia sa că îi face ochi dulci unui bărbat pe nume Cassio, iar acest lucru a dat naştere unui conflict de proporţii, care s-a desfăşurat prin cântece ameţitor de frumoase, bineînţeles. Oamenii cei răi l-au convins pe Othello că Desdemona i-a fost necredincioasă, iar el, dovedind un temperament vulcanic, a jurat în cele din urmă să-şi ucidă soţia.

Cortina, încă o pauză de douăzeci de minute între acte. „Asta chiar va dura patru ore?” s-a întrebat Rick. În fine, oricum dorea să o vadă în continuare pe Desdemona. Iar dacă va mai auzi huiduieli, poate se va furişa până la etajul cinci şi va pocni pe careva.

În actul trei, ea a apărut în câteva rânduri, fără să declanşeze vreun murmur. Acţiunile secundare se ţineau lanţ, iar Othello a continuat să-şi aplece urechea la oamenii răi, devenind tot mai convins că trebuie să o ucidă pe frumoasa lui soţie. După nouă ori zece scene, actul s-a încheiat, şi a venit din nou vremea unei pauze.

Actul patru s-a petrecut în iatacul Desdemonei. Ea a fost ucisă de soţ, care şi-a dat seama curând că ea îi fusese totuşi credincioasă. Disperat, înnebunit de durere, dar încă în stare să cânte minunat, Othello a scos un pumnal impresionant şi s-a sinucis. S-a prăbuşit peste cadavrul soţiei, a sărutat-o de trei ori, apoi a murit într-un mod foarte dramatic. Rick a reuşit să urmărească mai totul, dar rareori şi-a dezlipit ochii de la Gabriella Ballini.

La patru ore după ce se aşezase pe scaun, Rick s-a ridicat împreună cu publicul şi a aplaudat politicos la ridicările repetate ale cortinei. Când a apărut Desdemona, huiduielile au reapărut şi mai îndârjite, ceea ce a provocat reacţii de furie din partea celor aflaţi la parter sau în lojă. Unii au ameninţat cu pumnii ridicaţi sau prin alte gesturi, spectatorii s-au întors către nemulţumiţii de la galerie. Aceia au huiduit şi mai abitir, iar sărmana Gabriella Ballini s-a văzut silită să mulţumească pentru aplauze cu un zâmbet crispat, de parcă nu ar fi auzit nimic.

Rick i-a admirat curajul şi s-a declarat răpit de frumuseţea ei.

Şi el, care credea că fanii de la Philadelphia erau răi…

Sufrageria din *palazzo* era mai spaţioasă decât tot apartamentul lui Rick. Pentru cina de după spectacol, li se alăturaseră alte şase persoane, iar oaspeţii continuau să discute despre *Othello,* opera abia vizionată. Toţi discutau foarte animat, în acelaşi timp, într-o italiană ameţitoare prin viteza pronunţiei. Până şi Sam, alt american prezent acolo, părea la fel de însufleţit ca şi ceilalţi.

Rick s-a străduit să surâdă şi să se poarte ca şi cum ar fi fost la fel de încărcat emoţional ca şi ceilalţi. Un servitor amabil i-a ţinut paharul plin mai tot timpul, astfel că, până să termine de mâncat primul fel, devenise deja destul de melancolic. Se gândea doar la Gabriella, frumoasa şi delicata soprană, care nu se bucurase de aprecierea întregului public.

Pesemne că la ora aceea era deznădăjduită, distrusă, gata să se sinucidă. Să cânţi atât de frumos şi de emoţionant, şi să nu ţi se recunoască meritele… Ce naiba, Rick îşi meritase huiduielile primite. Însă Gabriella, nu.

Mai aveau să se ţină două spectacole, după care sezonul se încheia. Deja ameţit de vin şi cu mintea doar la cântăreaţă, Rick a gândit ceva de neconceput până atunci. Va face tot posibilul să

procure un bilet, ca să se strecoare la încă o reprezentaţie a operei *Othello.*

Capitolul 14

Antrenamentul de luni a fost o încercare lipsită de orice vlagă de a urmări înregistrări din diferite meciuri, vreme în care berea a curs gârlă. Sam a oprit filmul ici şi colo, mârâind şi exprimându-şi nemulţumirile, dar nimeni nu avea chef de fotbal adevărat. Următorul lor adversar, Rinocerii din Milano, fusese bătut măr în ziua precedentă de Gladiatorii din Roma, o echipă care, de obicei, nu candida la Super Bowl. Aşadar, contrar dorinţei antrenorului Russo, între jucători s-a înstăpânit ideea că trebuiau să o lase mai moale, pentru că aveau să câştige fără mari eforturi. Dezastrul bătea la uşă. La ora 9:30, Sam i-a trimis pe toţi acasă.

Rick a parcat departe de apartament, apoi a traversat centrul oraşului, ca să ajungă la un restaurant numit Il Tribunale, pe o străduţă ce pornea din strada Farini, şi foarte aproape de tribunalul unde poliţiştilor le plăcea să-l ducă mereu. Pietro îl aştepta împreună cu soţia lui, Ivana, care era însărcinată, lucru ce se vedea de departe.

Jucătorii italieni îi adoptaseră foarte repede pe colegii lor americani. Sly spusese că asta se întâmpla în fiecare an. Erau onoraţi să aibă profesionişti adevăraţi în echipă şi voiau să se asigure că Parma se dovedea suficient de ospitalieră. Mâncarea şi vinul reprezentau elementele cele mai caracteristice oraşului. Unul după altul, cei de la Panthers îi invitau pe americani la cină. În unele situaţii, era vorba despre ospeţe îndelungi, în apartamente elegante, cum era cel al lui Franco, în altele, despre mese de familie, la care apăreau părinţi, mătuşi şi unchi. Cum fusese cazul lui Silvio, un tânăr cam simplu şi manifestând o predilecţie spre jocul violent, care juca linebacker şi-şi folosea uneori pumnii când făcea câte un placaj; acesta locuia la o fermă aflată la zece kilometri de oraş. Cina dată de el, vineri seara, în ruinele renovate ale unui vechi castel, ţinuse patru

ore, şi la ea participaseră douăzeci şi una de rude de sânge, dintre care niciuna nu ştia o boabă de engleză, şi, după ce se încheiase, Rick s-a trezit pe o canapea din podul friguros. Iar dimineaţa fusese trezit de un cocoş.

Ulterior, Rick aflase că Sly şi Trey, care luaseră cina tot acolo, fuseseră conduşi spre oraş de un unchi beat, care nu reuşise să găsească drumul către Parma.

Acum îi venise rândul lui Pietro. Acesta îi explicase că el şi Ivana aşteptau să se mute într-un apartament nou, mai spaţios, şi că acela în care locuiau deocamdată nu era potrivit defel pentru a primi oaspeţi. Şi-a cerut scuze, dar ţinea mult la Il Tribunale, restaurantul lui preferat din Parma. Lucra la o companie care vindea îngrăşăminte şi material semincer, iar şeful lui voia ca el să extindă afacerea în Germania şi în Franţa. De aceea învăţa engleza cu mult sârg şi-şi exersa cunoştinţele cu Rick în fiecare zi.

Ivana nu avea o asemenea preocupare, nici nu învăţase engleză, şi nici nu manifesta vreo dorinţă să se apuce să studieze tocmai acum. Nu prea era atrăgătoare, se îngrăşase, lucru de înţeles având în vedere că era gravidă. Zâmbea mai tot timpul şi uneori şoptea diverse lucruri către soţul ei atunci când socotea că situaţia o impunea.

După zece minute, au apărut Sly şi Trey, care au fost urmăriţi cu oarecare interes de ceilalţi meseni din restaurant. Încă nu era ceva cu totul obişnuit să vezi negri la Parma. S-au aşezat la masa minusculă şi l-au ascultat pe Pietro exersându-şi cunoştinţele de engleză. La masă le-a sosit o bucată groasă de parmezan, din care se puteau servi cât timp hotărau ce să mănânce, şi curând le-au venit şi platourile cu antipasti. Au comandat lasagna, ravioli umpluţi cu verdeţuri şi carne tocată, ravioli înăbuşiţi în sos de smântână, *fettuccini* cu ciuperci, *fettuccini* cu sos de carne de iepure şi *anolini.*

După un pahar de vin roşu, Rick a privit în jur prin sala destul de mică şi ochii i-au căzut pe o

doamnă tânără şi frumoasă, care se afla la vreo şase metri depărtare. Stătea la masă cu un tânăr bine îmbrăcat, iar discuţia cu el nu părea foarte plăcută. Ca mai toate italiencele, era brunetă, cu toate că, aşa cum îi spusese Sly în câteva rânduri, în nordul Italiei nu se simţea lipsa blondelor. Ochii ei întunecaţi erau frumoşi şi, deşi păreau destul de jucăuşi, în acele momente nu arătau deloc fericiţi. Era zveltă şi de statură mică, îmbrăcată la modă şi…

— Unde te uiţi? l-a întrebat Sly.

— La fata de acolo, a zis Rick, fără să-şi dezlipească privirea de la ea.

Toţi cei aflaţi la masă au întors capetele să se uite, dar tânăra doamnă nu a lăsat impresia că îi bagă în seamă. Era adâncită în conversaţia cu bărbatul de la masa ei.

— Am mai văzut-o, a zis Rick.

— Unde? a vrut Trey să ştie.

— La operă, aseară.

— Te-ai dus la operă? a făcut Sly, gata să sară în sus de mirare.

— Sigur că am mers. Nu te-am văzut acolo.

— Chiar ai fost la operă? a întrebat şi Pietro, cu admiraţie în glas.

— Sigur, am văzut *Othello.* A fost spectaculos. Doamna de acolo a jucat în rolul Desdemonei. O cheamă Gabriella Ballini.

Ivana a înţeles suficient din discuţia lor pentru a mai privi o dată la tânăra doamnă. Apoi i s-a adresat soţului ei, care a tradus imediat:

— Da, ea este.

Pietro se mândrea cu quarterback-ul echipei lui.

— E renumită? l-a întrebat Rick.

— Nu chiar, a spus Pietro. E o soprană bună, dar nu extraordinară. Apoi i-a spus acelaşi lucru soţiei, care a adăugat câteva comentarii. Ivana spune că trece printr-o perioadă mai grea.

La masă le-au sosit salate cu roşii, iar discuţia a revenit la fotbal şi la felul în care se juca în America. Rick a reuşit să participe la conversaţie,

fără s-o scape totuşi din ochi pe Gabriella. Nu a văzut verighetă la mâna ei, şi nici vreun inel de logodnă. Se părea că nu o încânta compania pe care o avea la masă, dar se vedea că se cunosc bine, deoarece discuţia se purta cu seriozitate. Niciunul nu făcuse vreun gest de a atinge mâna celuilalt – de fapt, relaţia dintre ei părea destul de rece.

După ce reuşise să golească pe jumătate farfuria uriaşă, plină cu *fettuccini* şi ciuperci, Rick a zărit o lacrimă scurgându-se încet pe obrazul Gabriellei. Cel care era la masă cu ea nu a făcut nicio încercare să i-o şteargă; părea să nu se sinchisească. Ea abia dacă se atinsese de mâncare.

Sărmana Gabriella! Se vedea că avea necazuri. Duminică seara fusese huiduită de bestiile de la Teatro Regio, iar în acele momente avea o discuţie neplăcută cu prietenul ei.

Lui Rick îi era imposibil să-şi mute privirea de la ea.

Trebuia să se obişnuiască. Cele mai bune locuri de parcare apăreau între 5:00 şi 7:00 după-amiaza, când cei care lucrau în centrul oraşului plecau acasă. Rick conducea deseori pe străzi la începutul serii, aşteptând să se elibereze un loc pentru Fiatul său. Parcarea reprezenta un sport dur, iar el era foarte aproape de a cumpăra sau a închiria un scuter.

După ora 10:00 seara era aproape imposibil să mai găsească vreun loc undeva, cât de cât aproape de apartament, şi devenise deja o obişnuinţă să-şi lase maşina la vreo zece străzi depărtare.

Cu toate că ridicarea automobilelor parcate neregulamentar se practica destul de rar în oraş, el o păţise. Judecătorul Franco şi *signor* Bruncardo puteau să-l scoată din belea, dar Rick prefera să evite repetarea unei asemenea situaţii. După antrenamentul de luni, se văzuse silit să parcheze la nord de centru, la mai bine de un sfert de ceas de mers pe jos. Şi parcase într-un loc rezervat pentru maşinile de aprovizionare. După cina de la Il

Tribunale, s-a grăbit să ajungă la maşină, găsind-o tot acolo, după care şi-a luat în serios aparent zadarnica sarcină de a găsi un loc de parcare ceva mai aproape de casă.

Era aproape miezul nopţii când a traversat Piazza Garibaldi şi a început să vâneze vreun spaţiu liber între două maşini. Nimic. Pastele îi atârnau cam greu în stomac, la fel şi vinul băut. Abia aştepta să se culce. A patrulat cu Fiatul pe străzile înguste, toate pline de maşini de mici dimensiuni parcate bară la bară. În apropiere de Piazza Santafiora, a găsit un pasaj vechi, pe care nu-l mai văzuse. Spre dreapta se găsea un spaţiu liber, foarte restrâns, dar de ce să nu încerce? A oprit paralel cu maşina din faţa locului gol, şi a observat doi pietoni ce mergeau grăbiţi pe trotuar. A băgat în marşarier, a virat maxim dreapta şi aproape c-a intrat cu spatele, lovind însă bordura cu roata din spate. Ratase total manevra, trebuia să mai facă mişcarea o dată. A văzut farurile aprinse ale unei maşini ce se apropia, dar nu şi-a făcut griji. Italienii, îndeosebi cei care locuiau în centru, se arătau uimitor de răbdători. Parcarea era un chin pentru toţi.

În clipa când a reieşit în stradă, s-a gândit o clipă să-şi caute alt loc de parcare. Cel de acolo era strâmt, şi pesemne că-i trebuiau mult timp şi mult efort ca să reuşească. Va mai face o încercare. Iarăşi în marşarier, viraj maxim şi s-a străduit să nu ia în seamă farurile maşinii ce ajunsese deja foarte aproape în spatele lui, dar a scăpat ambreiajul. Maşina a zvâcnit scurt, iar motorul i s-a înecat. Celălalt şofer, care conducea un BMW sclipitor, de culoare roşu-închis, l-a claxonat îndelung, scoţând un sunet strident şi foarte puternic. Maşina cuiva care nu ştie multe. Un om grăbit. O brută care nu se jenează să profite de portierele încuiate ca să claxoneze pe cineva cu probleme de parcare. Rick a încremenit şi, o fracţiune de secundă, s-a gândit din nou să se refugieze pe altă stradă. Apoi i-a sărit muştarul. A deschis brusc portiera, i-a făcut un semn obscen celui de la volanul BMW-ului şi a

pornit spre maşină. Omul a continuat să claxoneze. Rick s-a dus până la geamul lui şi a răcnit la el să coboare. Individul nu a ridicat degetul de pe claxon. La volan se afla un individ de vreo patruzeci de ani, cu costum închis, pardesiu negru şi mănuşi de şofat, tot negre. Nu a vrut să se uite la Rick, preferând să claxoneze în continuare şi să privească drept înainte.

— Ieşi din maşină! a strigat Rick la el.

Omul a continuat să claxoneze. Acum, în spatele BMW-ului mai apăruse o maşină, şi se apropia încă una. Fiatul nu putea fi ocolit, iar şoferul lui nu prea avea chef să se urce la volan. Hărmălaia stridentă continua.

— Coboară din maşină! a urlat Rick din nou.

S-a gândit la judecătorul Franco. Dumnezeu să-l apere şi protejeze.

Şoferul maşinii din spatele BMW-ului s-a apucat să claxoneze la rându-i şi, ca să nu-l nedreptăţească, Rick i-a făcut şi aceluia un semn obscen.

Oare cum avea să se sfârşească toată tevatura aceea?

Conducătorul celei de-a doua maşini, o femeie, a coborât geamul şi a strigat ceva urât spre Rick. Nici el nu s-a lăsat mai prejos. Alte claxoane, ţipete, maşini ce se apropiau de pe o stradă care până în urmă cu câteva minute fusese pustie şi tăcută.

Rick a auzit zgomotul făcut de trântirea unei portiere şi, când s-a întors, a văzut o tânără pornind Fiatul lui, dând în marşarier şi vârându-l perfect în spaţiul mic de parcare. O manevră făcută fără niciun efort, fără ciocneli şi zgârieturi, fără încercări repetate. Lucruri ce lui se păreau imposibile din punct de vedere fizic. Fiatul s-a oprit la vreo treizeci de centimetri de maşina din faţă şi la o distanţă similară faţă de cea din spate.

BMW-ul a trecut pe lângă el cu motorul ambalat, la fel şi celelalte maşini. După ce au trecut, portiera Fiatului s-a deschis şi tânăra a coborât – Rick i-a văzut pantofii decupaţi şi picioarele frumoase – după care s-a îndepărtat. Rick s-a uitat o clipă după

ea, simţind încă nervozitatea acelei confruntări verbale, bătăile inimii şi sângele ceva mai înfierbântat, pumnii încleştaţi.

— Hei! a strigat după ea.

Ea nu a tresărit, continuându-şi drumul netulburată.

— Alo! Mulţumesc!

Ea a continuat să se îndepărteze, pierzându-se treptat în întuneric. Rick a urmărit-o fără să se mişte din loc, fascinat de acel miracol la care tocmai asistase. Silueta ei i se părea cunoscută, la fel şi eleganţa, părul, iar apoi, brusc, şi-a dat seama.

— Gabriella! a răcnit el.

În fond, ce avea de pierdut? Dacă nu era ea însemna că nu se va opri, nu?

Însă femeia s-a oprit.

S-a îndreptat spre ea şi au rămas faţă în faţă sub un felinar stradal. Nu ştia ce să-i spună, de aceea se pregătea să rostească o prostie, de genul *„Grazie”*.

Numai că ea i-a luat-o înainte.

— Cine eşti?

Engleză. Şi o pronunţie frumoasă.

— Mă cheamă Rick. Sun american. Îţi mulţumesc pentru, ăă, ştii tu.

Şi a făcut un semn vag în direcţia maşinii. Ea l-a privit cu ochi mari, blânzi şi în continuare trişti.

— De unde-mi ştii numele?

— Te-am văzut pe scenă seara trecută. Ai fost minunată.

După un moment de surprindere, a urmat un zâmbet. Acesta era răpitor – dinţi perfecţi, gropiţe în obraji şi ochi sclipitori.

— Mulţumesc!

Cu toate acestea, Rick a avut senzaţia că ea nu obişnuia să zâmbească prea des.

— În orice caz, voiam să spun, ăă, bună.

— Bună.

— Locuieşti prin zonă? a întrebat-o.

— Da, pe aproape.

— Ai timp să bem ceva?

Încă un zâmbet.

— Sigur.

Bodega era ţinută de un bărbat din Ţara Galilor şi atrăgea turiştii de origine engleză care se aventurau în Parma. Din fericire, era luni, astfel că în local domnea liniştea. Au găsit o masă în apropierea vitrinei. Rick şi-a comandat o bere, iar Gabriella, un Campari cu gheaţă, o băutură de care el încă nu auzise.

— Vorbeşti foarte frumos englezeşte, i-a zis el.

În acele momente, tot ce o privea pe ea era frumos.

— Am trăit la Londra şase ani, după terminarea universităţii, i-a explicat.

Rick a bănuit că Gabriella avea douăzeci şi cinci de ani, dar probabil că se apropia de treizeci.

— Ce-ai căutat la Londra?

— Am studiat la London College of Music, după care am lucrat la Royal Opera.

— Eşti din Parma?

— Nu, din Florenţa. Iar tu, domnule…

— Dockery. E un nume irlandez.

— Eşti din Parma?

Amândoi au râs, reuşind să mai alunge starea de încordare.

— Nu, am crescut în Iowa, în Vestul mijlociu. Ai fost vreodată în SUA?

— De două ori, în turneu. Ara văzut majoritatea oraşelor mari.

— Şi eu la fel. Am făcut şi eu un fel de turneu.

Rick alesese cu bună ştiinţă o masă rotundă, pentru că era mai mică. Stăteau aproape, cu băuturile în faţă şi cu genunchii nu prea îndepărtaţi, amândoi străduindu-se să pară relaxaţi.

— Ce fel de turneu?

— Joc fotbal ca profesionist. Cariera mea nu merge prea bine, de aceea, în sezonul ăsta sunt la Parma, unde joc la echipa Panthers.

Bănuia că şi cariera ei se afla într-un impas, de aceea nu l-a deranjat să fie cât se putea de sincer. Şi ochii ei îl încurajau în acea încercare de sinceritate.

— Panthers?

— Da, există şi-n Italia o ligă profesionistă de fotbal american. Puţină lume ştie de ea, aşa că mai toate echipele sunt din nord – Bologna, Milan, Bergamo şi alte oraşe.

— N-am auzit de asta.

— Fotbalul american nu e prea apreciat aici. Ştii şi tu doar, Italia e ţara fotbalului de alt fel.

— A, sigur. Părea să nu manifeste niciun entuziasm faţă de fotbal. A sorbit din lichidul roşiatic aflat în pahar. De câtă vreme te afli aici?

— De trei săptămâni. Dar tu?

— Din decembrie. Sezonul se încheie peste o săptămână, după care mă întorc la Florenţa.

S-a uitat cu tristeţe într-o parte, semn că nu o prea trăgea aţa la Florenţa. Rick a băut din bere şi s-a uitat cu un aer absent la o ţintă de darts de pe un perete.

— Te-am văzut la masă în seara asta, a zis el. La Il Tribunale. Erai cu cineva.

Un surâs forţat, apoi:

— Da, acela era Carletto, prietenul meu.

Încă o pauză, semn că Rick nu ţinea să continue discuţia pe acea temă. Dacă ea voia să vorbească despre amicul ei, nu avea decât.

— Şi el e din Florenţa. Suntem împreună de şapte ani.

— O veşnicie.

— Da. Tu ai pe cineva?

— Nu. N-am avut niciodată o prietenă de durată. Am cunoscut multe fete, dar nimic serios.

— De ce nu?

— Greu de zis. Mi-a plăcut să rămân singur. Pare firesc atunci când eşti sportiv profesionist.

— Şi unde ai învăţat să conduci? n-a rezistat ea, ceea ce i-a făcut pe amândoi să râdă.

— N-am avut niciodată o maşină cu schimbător de viteze, a recunoscut el. Se vede că tu ai condus aşa ceva.

— Şofatul e altfel aici, la fel şi parcarea.

— Eşti superbă la parcări şi la cântat.

— Îţi mulţumesc, a zis ea, cu un zâmbet frumos, după care a tăcut şi a sorbit din pahar. Eşti amator de operă?

„Acum sunt”, a fost el cât pe ce să spună.

— Seara trecută a fost prima oară şi mi-a plăcut, mai ales când erai tu pe scenă, ceea ce nu s-a întâmplat suficient de des.

— Ar trebui să mai vii o dată.

— Când?

— Avem spectacol miercuri, iar duminică va fi ultima reprezentaţie a sezonului.

— Duminică jucăm la Milano.

— Îţi pot procura un bilet pentru miercuri.

— S-a făcut.

Bodega închidea la ora două dimineaţa. Rick s-a oferit să o conducă acasă, iar ea a acceptat imediat. Apartamentul de hotel era pus la dispoziţie de impresarul ei. Era aproape de râu, la câteva intersecţii de Teatro Regio.

Şi-au luat rămas-bun zâmbind şi cu promisiunea de a se întâlni a doua zi.

S-au întâlnit să ia prânzul şi, având în faţă salate uriaşe şi clătite, au stat de vorbă timp de două ore. Programul ei nu se deosebea prea mult de al lui – un somn bun noaptea, cafea şi dejun dimineaţa târziu, o oră sau două la sală, apoi o oră sau două de muncă. Atunci când nu aveau spectacol, interpreţii de operă trebuiau să se adune pentru a face repetiţii. Antrenament. La fel ca la fotbal. Rick a avut impresia că o soprană care se străduia să facă o carieră câştiga mai mult decât un quarterback rătăcitor care se străduia, dar nu cu mult mai mult.

Numele lui Carletto nu a apărut niciodată în conversaţie.

Au discutat despre carierele lor. Ea începuse să cânte din adolescenţă, la Florenţa, unde încă locuia mama ei. Tatăl ei murise. La vârsta de şaptesprezece ani, a început să câştige premii şi avusese numeroase audiţii. Vocea i se dezvoltase de timpuriu şi nutrise visuri mari. Muncise intens la

Londra şi primise un rol după altul, dar apoi apăruseră barierele naturale, moştenirea genetică devenise un fel de frână, astfel că mergea înainte, înţelegând că vocea ei atinsese un nivel pe care nu-l putea depăşi.

Rick fusese huiduit de atâtea ori, încât ajunsese să se înveţe cu asta. Dar să ajungi huiduit pe scena unei opere i se părea nefiresc de crud. Ar fi vrut să i se dea o explicaţie, dar nu ţinea să deschidă acel subiect. În schimb, a pus întrebări despre *Othello.* Dacă avea să urmărească din nou acea operă, dorea să înţeleagă totul. De aceea, cât a ţinut prânzul, au disecat opera pe îndelete. Nu era nicio grabă.

După cafea, au ieşit la plimbare şi au găsit un chioşc cu îngheţată. Când şi-au luat rămas-bun, Rick s-a dus direct la sală, unde a tras de fiare două ore, transpirând generos, gândindu-se doar la Gabriella.

Capitolul 15

Din cauza unui antrenament neprevăzut al echipei de rugbi, care folosea acelaşi teren, pregătirea de miercuri a început la şase seara şi s-a dovedit a fi mai nefericită decât aceea de luni. Pe o ploaie măruntă şi rece, jucătorii de la Panthers au petrecut jumătate de oră făcând sprinturi şi mişcări neinspirate de încălzire, iar după ce au încheiat, terenul era deja prea desfundat ca să mai încerce şi altceva. S-au grăbit până la ultimul să revină în vestiar, unde Alex a pregătit aparatura video pentru o vizionare, iar antrenorul Russo a încercat să-şi convingă elevii să ia în serios meciul cu Milan Rhinos, o echipă în plină evoluţie, care jucase sezonul precedent în divizia a doua. Numai că, din acest motiv, cei de la Panthers se simţeau perfect îndreptăţiţi să-i trateze drept adversari nedemni de ei. Jucătorii au aruncat glume şi ironii la adresa lor, timp în care Sam a derulat caseta. În cele din urmă, au revenit la imagini cu jocul lor împotriva celor de la Napoli. La început, antrenorul s-a referit la o serie de blocaje ratate de linia ofensivă, astfel că, la scurtă vreme după aceea, Nino se luase la harţă cu Franco. Paolo, cel care studiase în Texas şi juca pe postul de apărător stânga, s-a simţit ofensat de ceva spus de Silvio, un linebacker, şi dispoziţia tuturor s-a schimbat în rău. Împunsăturile critice au devenit mai acide şi nu au iertat pe nimeni. Tonul ironiilor a căpătat nuanţe mai aspre. Alex, care se ocupa acum de italieni, a lansat critici devastatoare împotriva tuturor.

Rick s-a ghemuit mai bine în dulapul ce-i slujea drept scaun, dar a rămas atent la ceea ce făcea Sam. Acesta voia să semene zâzanie, nemulţumiri între jucători, emoţii puternice. Deseori, o şedinţă de antrenament neplăcută ori o sesiune plictisitoare de vizionări putea fi productivă. Jucătorii echipei se leneviseră şi deveniseră prea siguri pe ei.

Când s-au aprins luminile, Sam le-a spus tuturor să se ducă acasă. Cât au făcut duş şi s-au schimbat, jucătorii au discutat mai puţin între ei decât o făceau de regulă. Rick a plecat de la stadion şi s-a dus drept la apartamentul său. A îmbrăcat cele mai bune haine italieneşti pe care le avea, iar la ora opt fix se afla în Teatro Regio, pe un fotoliu din rândul al cincilea de la orchestră. Acum cunoştea *Othello* aproape pe de rost. Gabriella îi explicase totul.

A îndurat actul întâi, fără Desdemona, până în scena a treia, când ea a apărut delicată pe scenă şi a început să se umilească, târându-se la picioarele soţului ei, dementul Othello. Rick a urmărit-o cu atenţie şi, în aceeaşi clipă, în vreme ce Othello perora ceva cu glas puternic, ea s-a uitat spre rândul al cincilea, ca să vadă dacă el se afla acolo. După aceea, ea a început să cânte în duet cu Othello, iar curând primul act s-a terminat.

Rick a aşteptat o secundă, poate două, după care a început să aplaude. Femeia corpolentă din dreapta lui s-a arătat întâi mirată, apoi i-a urmat exemplul. Soţul ei a procedat la fel, iar aplauzele firave s-au înteţit. Cei înclinaţi să huiduiască au fost luaţi prin surprindere, astfel că, brusc, grosul publicului a socotit că Desdemona merita o apreciere mai bună decât aceea de care avusese parte până atunci. Căpătând curaj, şi cum oricum nu-i păsa prea mult de ceilalţi spectatori, Rick a rostit un „Bravo!” răsunător. Un domn aflat cu două rânduri în spatele lui, neîndoielnic la fel de fermecat de frumuseţea Desdemonei, l-a imitat. Alţi spectatori, la fel de generoşi şi de buni la suflet, au rostit în cor: „Bravo”, iar cât cortina a coborât, Gabriella a rămas în centrul scenei, cu ochii închişi, dar cu un zâmbet vizibil pe buze.

La ora 1:00, se aflau din nou în bodega galezului, unde îşi luaseră ceva de băut şi discutau despre operă şi fotbal. Spectacolul cu *Othello,* de încheiere a stagiunii, avea să fie duminică, zi în care Panthers se deplasau la Milano, ca să dea piept cu cei de la

Rhinos. Ea ar fi vrut să vadă un meci, iar Rick a convins-o să rămână în Parma încă o săptămână.

Avându-l ca ghid pe Paolo, cel care studiase la Texas A&M, în seara de vineri, după încheierea antrenamentului, cei trei americani au prins trenul de 10:05 către Milano. Restul jucătorilor se aflau la Polipo, unde participau la petrecerea săptămânală cu pizza.

Căruciorul cu băuturi s-a oprit în dreptul lor, iar Rick a cumpărat patru cutii de bere, primul rând dintr-o serie întreagă de rânduri. Sly a zis că el nu prea bea, pentru că nici soţia lui nu agrea un asemenea obicei, dar în acele momente ea se afla în Denver, foarte, foarte departe. Pe măsură ce se înnopta, nevasta avea să se îndepărteze şi mai mult. Trey a zis că prefera să bea bourbon, dar se mulţumea şi cu bere. Paolo părea dispus să golească şi un butoi.

O oră mai târziu, trenul pătrunsese în zona iluminată a uriaşului oraş. Paolo susţinea că ştie bine Milano şi, ca un băiat de la ţară ce era, se vedea că îl atrăgea ideea de a petrece un sfârşit de săptămână într-un mare oraş.

Trenul s-a oprit în adevărata peşteră numită Milano Centrale, cea mai mare gară din Europa, un spaţiu care îl speriase de-a binelea pe Rick în urmă cu o lună, când trecuse pe acolo în drum spre Parma. S-au îngrămădit într-un taxi şi s-au dus la hotel. Paolo se ocupase de acest amănunt. Hotărâseră să tragă la un hotel decent, nu prea scump, aflat însă într-un cartier recunoscut pentru viaţa de noapte. Nu-i interesa o excursie în inima vechiului Milano. Nu-i atrăgea istoria ori arta. Sly se săturase de câte catedrale, biserici şi străzi pietruite văzuse până atunci. S-au cazat la hotelul Johnny, din partea de nord-vest a oraşului. Era un hotel administrat de o familie, cam fără haz şi având camere mici. Camere duble – Sly şi Trey într-una, iar Rick şi Paolo în cealaltă. Paturile înguste nu erau prea depărtate unul de celălalt, iar Rick, în timp ce

despacheta grăbit bagajul, s-a gândit ce s-ar întâmpla dacă amândoi ocupanţii camerei şi-ar găsi fete pentru o noapte.

Prima grijă, cel puţin pentru Paolo, era mâncarea, deşi americanii s-ar fi mulţumit şi cu câte un sendviş înghiţit în grabă. Susţinând că voia să facă o pauză după atâtea paste mâncate la Parma, a ales un local numit Quattro Mori, renumit pentru felurile din peşte. Au mâncat ştiucă proaspăt prinsă în Lacul Garda şi biban din Lacul Como, dar principala atracţie a reprezentat-o un lin la cuptor umplut cu pâine, parmezan şi pătrunjel. Bineînţeles, Paolo prefera o masă cumsecade, cu vin servit pe îndelete, urmată de desert şi de cafea. Americanii însă abia aşteptau să ia barurile la rând.

Primul a fost un local cunoscut sub numele de discopub, o bodegă tipic irlandeză unde, după servirea mesei, toată lumea dansa. Ei au sosit acolo în jur de două dimineaţa, când localul se cutremura de muzica chinuită a unei trupe britanice de punk, iar sute de tineri şi tinere se agitau nebuneşte în ritmul melodiilor. Au golit câteva beri şi au încercat să agaţe fete. Necunoaşterea limbii s-a dovedit însă un obstacol de netrecut.

Au vizitat apoi un club cu oarece pretenţii, ceva mai scump, unde intrarea era zece euro, dar Paolo cunoştea pe cineva care ştia pe altcineva, aşa că au scăpat de taxa de intrare. Au găsit o masă la etaj şi au urmărit de acolo trupa şi mulţimea ce dansa pe podium. Li s-a adus o sticlă de votcă daneză şi patru pahare cu gheaţă, iar seara a luat o altă turnură. Rick a scos cartea de credit şi a plătit băutura. Sly şi Trey nu prea erau în bani, la fel şi Paolo, cu toate că se străduia să nu dea asta de înţeles. Iar Rick, la cele douăzeci de mii de euro pe an, se arăta foarte încântat să se dea mare. Paolo a dispărut câteva minute şi a revenit cu trei fete, italience, foarte atrăgătoare, care se declaraseră dispuse ca măcar să-i salute pe americani. Una dintre ele vorbea stricat englezeşte, dar, după câteva minute de discuţie

stângace, ele au revenit la italiană, preferându-l pe Paolo, astfel că americanii au rămas pe margine.

— Cum să agăţi fete dacă ele nu ştiu engleză? l-a întrebat Rick pe Sly.

— Soţia mea vorbeşte englezeşte.

Apoi Trey a condus-o pe una dintre fete pe ringul de dans.

— Fetele astea din Europa, a zis Sly, se cam feresc de negri.

— Cred că e cumplit.

După o oră, italiencele au plecat. Votca se terminase.

Petrecerea a început abia după ora 4:00 dimineaţă, când au nimerit într-o berărie bavareză foarte aglomerată, unde pe scenă cânta o trupă reggae. Engleza era limba dominantă – acolo se aflau mulţi studenţi americani şi persoane peste douăzeci de ani despre care era greu de spus cu ce se ocupau. În timp ce venea de la bar cu patru halbe de bere, Rick s-a trezit încolţit de un grup de femei din sud, cel puţin aşa i s-a părut lui după accentul lor.

— Din Dallas, a spus una dintre ele.

Erau agente de turism, toate în jur de treizeci de ani şi probabil căsătorite, deşi Rick nu a văzut nicio verighetă pe degetul vreuneia dintre ele. Rick a pus berile pe o masă şi le-a oferit de băut. La naiba cu colegii lui de echipă! Adio fraternitate. Câteva secunde mai târziu, dansa cu Beverly, o roşcată puţin supraponderală, care avea o piele catifelată; femeia dansa lipită de el. Ringul de dans era aglomerat, astfel că era aproape imposibil să nu se ciocnească de alte perechi, iar ca să rămână aproape, Beverly îl strângea pe Rick în braţe. După strângeri şi pipăieli insistente, între două cântece, ea i-a sugerat să se retragă într-un colţ unde să rămână singuri, departe de concurente. Se agăţase bine de el şi nu era dispusă să-i dea drumul cu una, cu două.

Rick s-a uitat în jur, dar n-a văzut nici urmă de coechipieri.

A reuşit să o conducă înapoi la masă, unde colegele ei de agenţie încercau să atragă bărbaţi. A dansat cu una dintre ele, Lisa din Houston, al cărei fost soţ fugise cu partenera de firmă, şi aşa mai departe. Îl cam plictisea cu povestea ei, astfel că, între cele două, o prefera pe Beverly.

Paolo a apărut pe neaşteptate ca să vadă ce mai face quarterback-ul lui şi, cu engleza lui având accent italian, le-a fermecat pe doamne, depănându-le o grămadă de minciuni uluitoare. El şi Rick erau jucători renumiţi de rugbi de la Roma, care călătoreau prin lume cu echipa lor, câştigau milioane şi trăiau în stil mare. Lui Rick rareori i se întâmpla să mintă pentru a atrage vreo fată; pur şi simplu, nu era nevoie. Dar îl amuza să-l vadă pe italian cum turna la minciuni, cucerind femeile.

Sly şi Trey plecaseră, aşa i-a spus Paolo, când Rick s-a mutat la altă masă. Dispăruseră cu două blonde care vorbeau engleză, dar cu un accent ciudat. Pesemne irlandeze, aşa credea el.

După cel de-al treilea dans ori poate al patrulea, Beverly l-a convins să plece împreună, alegând o ieşire mai puţin folosită, ca să evite întâlnirea cu amicele ei. Au mers pe jos câteva intersecţii, s-au rătăcit, după care au găsit un taxi. S-au pipăit vreme de zece minute pe bancheta din spate, până au ajuns la hotelul Regency. Camera ei era la etajul cinci. Când a tras draperiile, Rick a văzut prima geană a zorilor.

A reuşit să deschidă un ochi la începutul după-amiezii şi primul lucru pe care l-a văzut au fost nişte unghii date cu ojă roşie; aşa şi-a dat seama că Beverly încă dormea. A închis la loc respectivul ochi şi s-a lăsat în voia lenei. Când s-a trezit a doua oară, capul îl durea ceva mai tare. Beverly nu mai era în pat, ci la duş, iar vreme de câteva minute, Rick s-a gândit cum să scape de acolo.

Cu toate că despărţirea şi urările de rămas-bun, cu senzaţia de jenă bine-cunoscută, aveau să se rezolve repede, detesta totuşi acea situaţie.

Niciodată nu se simţise în largul lui în asemenea cazuri. Merita să spună atâtea minciuni ca să-şi găsească o parteneră de sex? „Hei, a fost grozav, dar acum trebuie s-o iau din loc.” „Sigur, o să-ţi telefonez eu.”

De câte ori i se întâmplase oare să deschidă ochii, încercând să-şi amintească numele fetei, locul unde o cunoscuse, anumite detalii privind întâmplările de peste noapte, ocazia extraordinară care îi făcuse să ajungă în acelaşi pat?

Se auzea apa de la duş. Iar hainele lui zăceau pe jos, lângă uşă.

Brusc, s-a simţit mai bătrân, nu neapărat mai matur, ci mai degrabă plictisit de rolul burlacului care sare în orice pat îi iese în cale. Toate femeile lui fuseseră uşor de înlocuit, începând cu simpaticele majorete din colegiu şi sfârşind cu necunoscuta asta din acest oraş necunoscut.

Faţada de mascul şi de jucător faimos de fotbal se cam năruise. Iar asta se întâmplase la Cleveland, odată cu ultimul meci jucat acolo.

S-a gândit la Gabriella, apoi s-a străduit să şi-o scoată din minte. Cât de ciudat era să se simtă vinovat când se afla în acel pat, ascultând apa şiroind peste trupul unei femei al cărei nume de familie nici măcar nu-l auzise…

S-a îmbrăcat repede şi a aşteptat. Zgomotul apei a încetat, iar Bev a apărut în halatul de baie pus la dispoziţie de hotel.

— Uite că te-ai trezit, a zis ea, cu un zâmbet forţat.

— În sfârşit, a spus el, rămas în picioare şi abia aşteptând să scape de acolo. Spera ca ea să nu se cramponeze de el, vrând să meargă undeva la un pahar sau la masă, ca să revină pentru încă o noapte. Trebuie să plec, a adăugat.

— Pe curând, a zis ea, după care s-a întors brusc în baie şi a închis uşa. S-a auzit şi siguranţa pusă la uşă.

Minunat. Ajuns în hol, a tras concluzia că Beverly era căsătorită şi, pesemne, se simţea mult

mai vinovată decât el.

La o bere cu pizza, cei patru amici au încercat să alunge mahmureala şi să compare aventurile avute peste noapte. Spre surprinderea sa, lui Rick i s-a părut prostească acea discuţie despre femei.

— Aţi auzit de regula celor patruzeci şi opt de ore? i-a întrebat el şi, fără să mai aştepte răspunsul lor, a continuat: E foarte obişnuită în fotbalul profesionist. Fără băutură cu patruzeci şi opt de ore înainte de meci.

— Dar meciul nostru e peste douăzeci de ore, a spus Trey.

— Am sărit-o şi pe asta, a spus Sly, luând o înghiţitură bună de bere.

— Eu vă sfătuiesc să o lăsaţi moale în seara asta, a zis Rick.

Ceilalţi trei au dat din cap, dar nu cu multă convingere. Au găsit apoi o bodegă disco şi au jucat darts vreme de o oră, timp în care localul s-a umplut, iar o orchestră şi-a acordat instrumentele într-un colţ. Brusc înăuntru au dat năvală studenţi germani de colegiu, majoritatea fete, mai toate părând pregătite să facă o noapte lungă. Au uitat de darts şi au trecut la dans.

Apoi au uitat o mulţime de alte lucruri.

Fotbalul american era şi mai puţin apreciat la Milano decât la Parma. Cineva spusese că la Milano trăiau în jur de 100.000 de americani, dar, în mod evident, majoritatea urau acel sport. La ora începerii meciului, pe stadion veniseră doar câteva sute de suporteri.

Cei de la Rhinos jucau pe un vechi teren de fotbal care avea câteva sectoare cu tribune metalice. Echipa se chinuise ani de zile în Serie B, iar în acel sezon reuşise promovarea. Pentru cei de la Panthers, reprezentau în mod normal o pradă uşoară, ceea ce nu explica deloc faptul că milanezii conduceau cu douăzeci de puncte după două sferturi.

Prima jumătate a meciului a reprezentat un adevărat coşmar pentru Sam. Aşa cum anticipase, jucătorii erau fără chef şi vlagă, astfel că, indiferent cât ar fi răcnit la ei, nu reuşea să-i motiveze. După patru sprinturi cu mingea, Sly rămăsese pe tuşă, gâfâind şi abia trăgându-şi sufletul. Franco scăpase mingea în prima sa încercare de cursă, care rămăsese de altfel şi unica. Iar marele lor quarterback i se păruse cam lent, trimiţând pase ce nu puteau fi prinse. Două asemenea pase fuseseră chiar interceptate de safety-ul celor de la Rhinos. Rick bâlbâise apoi o minge şi refuzase să alerge cu ea. Îşi simţea picioarele ca de plumb.

Când echipa ieşea de pe teren pentru timpul de odihnă, Sam s-a dus după Rick.

— Eşti mahmur? l-a întrebat, cam tare sau suficient de tare pentru ca şi restul echipei să poată auzi. De când eşti la Milano? Ai stat aici tot weekendul? Ai băut toate zilele astea? Arăţi ca dracu' şi joci ca un rahat, să ştii!

— Mulţumesc, şefu', a zis Rick, încă alergând.

Sam a alergat cot la cot cu el, iar italienii s-au dat la o parte din calea lor.

— Se presupune că le eşti căpitan, corect?

— Am înţeles, domnule antrenor.

— Şi apari cu ochii încercănaţi şi mahmur, de nu eşti în stare să dai nicio pasă ca lumea. Mi se face greaţă, să ştii!

— Mulţumesc, şefu'!

Odată ajunşi în vestiar, Alex Olivetto a preluat ştafeta şi le-a vorbit italienilor fără menajamente, lucru deloc plăcut. Mulţi dintre jucători s-au holbat urât la Rick şi la Sly, care scrâşnea din dinţi, chinuindu-se să scape de greaţă. Trey nu comisese erori grave, dar nici nu reuşise ceva spectaculos. Până în acel moment, Paolo reuşise să supravieţuiască ascunzându-se în învălmăşeala care se isca de fiecare dată pe linia de angajare.

Prin minte i-a trecut fulgerător o amintire. Rezerva de spital din Cleveland, când urmărise reportajul de pe ESPN şi dorise să întindă mâna

către punga cu perfuzii şi să deschidă de tot valva, pentru ca Vicodinul să-i intre în sânge şi să-l scape de toate necazurile.

Unde erau toate chimicalele acelea când avea nevoie de ele? Şi de ce anume iubea acel sport?

După ce Alex s-a săturat să-i admonesteze, Franco le-a cerut antrenorilor să iasă din vestiar, lucru pe care aceştia l-au făcut cu un aer de uşurare. Apoi judecătorul s-a adresat colegilor de echipă. Fără să ridice glasul, i-a rugat să facă un efort ceva mai mare. Aveau suficient timp. Iar cei de la Rhinos erau sub ei ca valoare.

Toate acestea, spuse în italiană, dar Rick a priceput mesajul.

Revenirea lor în meci a avut o desfăşurare dramatică, terminându-se din păcate înainte de a fi început cu adevărat. În cel de-al doilea atac, din a doua jumătate, Sly a ţâşnit prin linia de apărători şi a alergat şaizeci şi cinci de yarzi, reuşind un touchdown nesperat. Însă când a ajuns în end zone, era terminat fizic. Abia a reuşit să ajungă la tuşă, unde s-a prăbuşit în spatele băncii pe care stăteau rezervele, unde a vărsat tot ce vârâse în el peste weekend. Rick a auzit icnetele lui, dar nu a întors capul spre margine.

Se aruncase un steag galben, iar după o serie de consultări între arbitri, atacul s-a reluat. Nino comisese o infracţiune, trăsese de mască un linebacker, apoi îi trântise şi un genunchi în vintre. Nino a fost eliminat, iar acest lucru i-a făcut pe cei de la Panthers să ia foc, însă nici jucătorii de la Rhinos nu au rămas imperturbabili. Înjurăturile şi provocările au atins un nivel insuportabil, iar Rick a ales un moment nepotrivit ca să facă o fentă şi să pornească în alergare cu mingea. Cucerise cincisprezece yarzi şi, ca să-şi dovedească determinarea, a pus capul în pământ şi a continuat alergarea, în loc să iasă cu mingea în tuşă. A fost doborât de jumătate din apărătorii celor de la Rhinos. S-a întors cu un mers chinuit până la linia de angajare stabilită de arbitri şi a indicat o schemă

în care mingea îi era pasată direct lui Fabrizio. Noul centru, un jucător de patruzeci de ani pe nume Sandro, a bâlbâit snap-ul, mingea a scăpat dintre jucători, iar Rick a reuşit să se culce peste ea. Un adversar furios şi greu cât o piatră de moară s-a aruncat peste el, parcă voind să-l îngroape. La al treilea down pentru paisprezece yarzi, Rick i-a aruncat o pasă puternică lui Fabrizio. Ghiuleaua a fost mult prea tare, iar mingea l-a lovit pe puşti în cască, motiv pentru care el şi-a scos-o şi a zvârlit-o plin de nervi spre Rick, după care s-au schimbat liniile.

Apoi Fabrizio a părăsit şi terenul, pornind în fugă spre vestiar.

Fără alergări cu mingea şi fără să reuşească pase utile, ofensiva organizată de Rick nu prea avea de ales. Franco încerca uneori să străpungă blocajele, terminând strivit sub un morman de jucători, dar acela era un eroism inutil.

Spre sfârşitul celui de-al patrulea sfert, când erau conduşi cu 34-0, Rick stătea izolat pe bancă şi se uita la apărători cum se luptau plini de curaj ca să salveze aparenţele. Pietro şi Silvio, cei doi linebacker-i pe care-i considera smintiţi, se băteau ca nişte turbaţi şi răcneau la defensivă să doboare pe oricare dintre adversarii cu mingea.

Rick nu-şi amintea să se mai fi simţit atât de jenat de vreun sfârşit de meci. La ultima posesie a mingii a fost chemat pe banca de rezerve.

— Mai odihneşte-te, i-a şuierat Sam.

Alberto a intrat în locul lui să joace quarterback. Acel drive a făcut zece atacuri, care au luat patru minute. Franco se zbătea în mijlocul liniei de atac, iar Andreo, înlocuitorul lui Sly, a încercat o lansare cu fente în stânga şi în dreapta, lente, dar dovedind o hotărâre îndârjită. Jucând doar din mândrie, cei de la Panthers au marcat în cele din urmă când mai erau zece secunde de joc; Franco forţase prin zidul alcătuit de apărători şi pătrunsese în end zone: touchdown. Încercarea pentru extrapunct a fost blocată de adversari.

Călătoria cu autobuzul până acasă a fost lentă, într-o atmosferă de înmormântare. Lui Rick i s-a rezervat un scaun separat, astfel că a suferit de unul singur. Antrenorii au stat în faţă, fierbând în suc propriu. Cineva care ştia să se folosească de telefonul mobil a aflat ştirea că Bergamo îi învinsese pe cei din Napoli acasă, cu 42-7, iar asta le-a stricat ziua cu totul.

Capitolul 16

Din fericire, *Gazzetta di Parma* apărută luni nu a făcut nicio menţiune despre meci. Sam a citit pagina de sport încă de dimineaţă şi s-a simţit măcar o dată fericit că fotbalul american devenise neimportant, înghiţit de sportul-rege în Italia. Cât a stat în maşina parcată în faţa hotelului Palace Maria Luigia, aşteptându-i pe Hank şi pe Claudelle Withers din Topeka, a frunzărit ziarul. Îşi petrecuse şi sâmbăta precedentă cu ei, arătându-le atracţiile de pe valea râului Po, iar acum, aceştia voiau să vadă mai multe.

Păcat că nu le fusese ghid şi duminică, pentru că astfel ar fi scăpat de deplasarea la Milano. Brusc, telefonul lui a sunat.

— Da.

— Sam, sunt Rick.

Sam a simţit un gol în stomac, închipuindu-şi că se întâmplase ceva urât de tot, apoi a întrebat:

— Ce-ai păţit?

— Unde eşti?

— Azi lucrez ca ghid. De ce?

— Ai un minut liber?

— Nu, azi lucrez, n-ai auzit ce-am zis?

— Bine, dar unde eşti?

— În faţă la hotelul Palace Maria Luigia.

— Ajung acolo în cinci minute.

Câteva minute mai târziu, Rick şi-a făcut apariţia, alergând hotărât şi transpirat de parcă ar fi gonit vreme de o oră. Sam a coborât fără chef din maşină şi s-a rezemat de bara de protecţie.

Rick a ajuns în dreptul maşinii, s-a oprit pe trotuar, a respirat adânc de câteva ori, după care, prefăcându-se că admiră automobilul, a zis:

— Frumoasă maşină!

Sam nu prea avea chef de vorbă, astfel că i-a răspuns:

— E închiriată.

Încă o inspiraţie adâncă şi un pas înainte.

— Îmi pare rău pentru cele petrecute ieri, a spus Rick, privindu-l drept în ochi pe antrenor.

— Poate că pentru tine totul e o distracţie, a mormăit Sam. Dar pentru mine, e o slujbă.

— Ai tot dreptul să fii supărat.

— A, bravo!

— N-o să se repete.

— Chiar te rog! Dacă mai apari la vreun meci într-o asemenea stare, o să freci banca de rezerve. Prefer să pierd cu Alberto în teren şi cu puţină demnitate decât să pierd cu o primadonă care suferă de mahmureală. Ai fost dezgustător.

— Aşa. Continuă. Mi-o merit.

— Ieri n-ai pierdut doar un meci. Ţi-ai pierdut echipa.

— Dar nici ei nu prea erau dispuşi să joace.

— Adevărat, dar asta nu te scuteşte de răspundere. Tu eşti cheia jocului, fie că-ţi place asta, fie că nu. Doar tu le poţi inspira încredere şi forţă, ori cel puţin aşa a fost până acum.

Rick a urmărit cu privirea câteva maşini care au trecut prin dreptul lor, apoi s-a retras puţin.

— Îmi pare rău, Sam. N-o să se mai întâmple.

— Să vedem.

Hank şi Claudelle au ieşit din hotel şi l-au salutat pe ghidul lor.

— Mai vorbim, a şuierat Sam către Rick şi a urcat la volan.

Duminica Gabriellei fusese la fel de dezastruoasă ca şi cea a lui Rick. Potrivit unui articol apărut în ziare, dar şi potrivit spectatorilor, desigur, la sfârşitul spectacolului cu *Othello* fusese lipsită de inspiraţie şi de suflu dramatic. Cu părere de rău, ea a explicat toate acestea la un prânz uşor şi, cu toate că Rick ar fi vrut să afle dacă fusese din nou huiduită, a reuşit să-şi înfrâneze curiozitatea lăsând întrebarea nerostită. Gabriella părea fără chef de viaţă şi preocupată de ceva, iar Rick a încercat să o bine-dispună povestindu-i cât de jalnic jucase la Milano. Nenorocirea îi apropie pe oameni, din câte

ştia Rick, de aceea şi-a mărturisit convingerea că jocul făcut de el se dovedise mai prost decât interpretarea ei.

Însă nici asta nu a făcut-o să se însenineze. Pe la jumătatea mesei, ea l-a anunţat, cu tristeţe, că peste câteva ore pleca la Florenţa. Simţea nevoia să meargă acasă, să fugă din Parma şi să se afle cât mai departe de presiunea vieţii de scenă.

— Ai promis că mai rămâi o săptămână, a zis el, străduindu-se să nu pară disperat.

— Ştiu, dar trebuie să plec.

— Credeam că vrei să vezi un meci de fotbal.

— Voiam, dar acum nu mai vreau. Îmi pare rău, Rick!

El s-a oprit din mâncat şi s-a străduit să creeze impresia că este alături de ea, fiind în acelaşi timp detaşat. Însă acea postură nu i se prea potrivea.

— Regret, a zis ea, dar el s-a îndoit de sinceritatea Gabriellei.

— Din cauza lui Carletto?

— Nu.

— Eu aşa cred.

— Carletto e mereu acolo, undeva. Nu dispare. Suntem împreună de prea multă vreme.

„Exact, de prea multă vreme. Fă-i vânt ticălosului şi să ne distrăm puţin.” Rick şi-a muşcat însă limba şi a hotărât să nu se milogească de ea. Cei doi erau împreună de şapte ani şi relaţia dintre ei sigur era una complicată. Dacă s-ar fi insinuat între ei sau chiar dacă ar fi încercat să erodeze acea relaţie era posibil să dea greş. A împins farfuria deoparte şi şi-a împreunat mâinile. Gabriella avea ochii umezi, dar nu plângea.

Femeia era la capătul puterilor. Ajunsese în situaţia în care cariera sa era pe punctul să se năruie. Rick îl bănuia pe Carletto că îi adresa Gabriellei mai multe vorbe de ameninţare decât de ajutor, dar nu avea cum să ştie sigur asta.

Aşa că totul avea să se isprăvească la fel ca toate celelalte idile de scurtă durată pe care le ameţise până atunci. O îmbrăţişare pe stradă, un sărut

stângaci, o lacrimă, două, din partea ei, vorbe de rămas-bun, promisiuni de telefoane şi, în cele din urmă, o simplă fluturare din mână. După ce a urmărit-o până a pierdut-o din ochi, a simţit imboldul de a alerga după ea şi de a se milogi. S-a rugat în gând ca Gabriella să se oprească şi, răsucindu-se brusc, să revină într-un suflet la el.

A parcurs câteva intersecţii, încercând să alunge starea de amorţeală, şi, constatând că nu reuşea, odată ajuns acasă, s-a schimbat în trening şi a pornit să alerge spre Stadio Lanfranchi.

În vestiar nu era decât Matteo, preparatorul fizic, însă acesta nu s-a oferit să-i facă un masaj lui Rick. S-a arătat destul de amabil, dar din jovialitatea lui obişnuită nu mai rămăsese mare lucru. Matteo dorea să studieze medicina în Statele Unite şi, din acest motiv, îi acorda lui Rick o atenţie excesivă, de care el nu avea nevoie. Însă în acea zi puştiul era frământat de alte gânduri şi curând a dispărut.

Rick s-a întins pe masa de masaj, a închis ochii şi s-a gândit la Gabriella. Apoi, gândurile i-au fugit la Sam şi la planul lui de a-l aborda înainte de antrenament şi, gudurându-se pe lângă el, de a mai face o încercare întru îndreptarea lucrurilor. Apoi şi-a adus aminte de ceilalţi jucători italieni şi aproape că s-a îngrozit la ideea că aceştia îl vor trata cu răceală. Însă ca rasă, aceştia nu erau în stare să-şi ascundă sentimentele, de aceea şi-a dat seama că, după câteva izbucniri de iritare şi câteva cuvinte dure, se vor îmbrăţişa şi vor redeveni amici.

— Hei, prietene, a auzit el o şoaptă care l-a trezit din visare.

Era Sly, îmbrăcat în blugi şi cu o jachetă; omul părea doar în trecere pe acolo.

Rick s-a ridicat în fund, legănându-şi picioarele peste marginea mesei.

— Care-i treaba?

— L-ai văzut cumva pe Sam?

— Încă n-a venit. Un’te duci?

Sly s-a aplecat peste tăblia celeilalte mese de masaj, şi-a încrucişat braţele şi, încruntându-se, a zis încet:

— Acasă, Ricky, mă duc acasă.

— Te retragi?

— Spune-i cum vrei. Mai devreme sau mai târziu, ne retragem cu toţii.

— Sly, nu se poate să ne laşi aşa, doar după două jocuri. Fii serios!

— Mi-am făcut bagajele şi am tren peste o oră. Simpatica mea soţie o să mă aştepte mâine la aeroport în Denver. Trebuie să plec, Ricky. S-a terminat. Am obosit să tot vânez un vis care nu se realizează.

— Asta cu visul o înţeleg, Sly, dar ne laşi baltă la mijlocul sezonului. Mă laşi cu un atac în care, în afară de mine, nimeni nu aleargă patruzeci de yarzi sub cinci secunde, şi e de presupus că nu eu trebuie să alerg cu mingea.

Sly a dat aprobator din cap, rămânând însă cu privirea în pământ. Sperase să ajungă până în vestiar, să schimbe câteva cuvinte cu Sam, apoi s-o şteargă. Rick voia să-l reţină, pentru că nu-l atrăgea câtuşi de puţin ideea de a-i pasa de douăzeci de ori pe meci judecătorului Franco.

— N-am de ales, Rick, a zis el mai încet şi ceva mai trist decât înainte. M-a sunat soţia azi şi mi-a zis că e însărcinată, iar asta a luat-o prin surprindere şi pe ea. S-a săturat. Vrea un soţ adevărat, pe lângă casă. Pe când eu, ce fac aici? Umblu după femei la Milano, de parcă aş mai fi în colegiu. Ne amăgim, amice!

— Ai promis că termini sezonul aici. Rămânem fără niciun om capabil să alerge, Sly! Nu-i cinstit din partea ta.

— Nimic nu e cinstit.

Hotărârea era luată şi niciun argument nu ar mai fi reuşit să schimbe situaţia. Se văzuseră amândoi siliţi să ajungă într-o ţară străină. Supravieţuiseră până acum împreună şi se distraseră până acum, dar prieteni apropiaţi nu aveau cum să devină.

— O să găsească ei pe cineva, a zis Sly, îndreptându-se de spate, gata să plece. Mereu apar jucători noi.

— În plin sezon?

— Bineînţeles. O să vezi. Până duminică, Sam o să şi aducă un alt tailback.

Rick se consolase deja.

— Vii acasă în iulie? l-a întrebat Sly.

— Sigur.

— Vrei să încerci undeva?

— Nu ştiu.

— Dacă ajungi prin Denver, să mă cauţi, bine?

— Da.

S-au îmbrăţişat bărbăteşte, apoi Sly a plecat. Rick l-a urmărit ieşind cu iuţeală pe uşa laterală, convins că nu-l va mai vedea niciodată. Iar Sly nu-i va revedea nicicând pe Rick ori pe Sam, ori pe vreunul dintre italieni. Va părăsi Italia, fără gând de reîntoarcere.

O oră mai târziu, Rick i-a dat vestea lui Sam, care avusese parte de o zi grea împreună cu Hank şi Claudelle. Sam a izbit de perete revista pe care o avea în mână şi a slobozit un val de înjurături, lucru de aşteptat, după care s-a aşezat, şi a zis:

— Ştii vreun fundaş capabil să alerge?

— Da, unul grozav. Franco.

— Ha-ha! Americani, de preferat jucători de colegiu, care să alerge cu adevărat repede.

— Aşa, pe nepregătite, nu.

— Poţi să-ţi suni impresarul?

— De putut, pot, dar în ultima vreme nu s-a prea grăbit să-mi răspundă. Cred că, neoficial, a cam renunţat la mine.

— Păi, dacă-ţi merge atât de bine…

— Sam, mai bine de-atât nici nu se poate.

Capitolul 17

Luni seara la ora 8:00, jucătorii de la Panthers au început să sosească la antrenament. Atmosfera generală era sumbră şi tăcută. Se simţeau jenaţi de bătaia încasată, iar vestea că jumătate din forţa de atac a echipei tocmai părăsise oraşul nu avea nicidecum darul să îi bine dispună. Rick a rămas aşezat pe un scaun din dreptul dulapului său, cu spatele la toată lumea, şi cu ochii lipiţi de foile unui ceaslov cu scheme de joc. Le-a simţit privirile sfredelitoare, dar ştia că făcuse o greşeală îngrozitoare. Chiar dacă era vorba doar despre un club sportiv, victoria reprezenta ceva important pentru acei jucători. Iar seriozitatea şi dăruirea însemnau şi mai mult.

A răsfoit încet paginile, privind absent la X-urile şi la O-urile de pe desene. Cel care le crease pornise de la presupunerea că ofensiva avea şi un tailback în stare să alerge şi un receiver capabil să prindă mingea. Rick putea pasa mingea, dar dacă nu exista nimeni la primire, statisticile aveau să consemneze doar o nouă pasă incompletă în dreptul quarterback-ului.

Fabrizio nu apăruse. Iar dulapul lui era gol.

Sam i-a chemat la ordine şi le-a adresat câteva cuvinte bine cumpănite. Nu avea niciun rost să ridice glasul. Şi aşa elevii lui se simţeau destul de prost. Jocul pierdut duminică era de domeniul trecutului, iar peste şase zile aveau altul. Le-a anunţat vestea referitoare la plecarea lui Sly, deşi ea făcuse deja înconjurul vestiarului.

Următorul adversar era echipa din Bologna, în mod tradiţional abonată la Super Bowl. Sam a vorbit despre Warriors, descriindu-i drept foarte fioroşi. Câştigaseră cu uşurinţă primele două partide, având un atac la sol foarte hotărât, condus de un tailback pe nume Montrose, care jucase cândva la Rutgers. Montrose abia venise în liga italiană, dar cu fiecare săptămână se bucura de o

faimă crescândă. Cu o zi în urmă, în meciul cu Gladiatorii din Roma, făcuse douăzeci şi opt de curse cu mingea şi câştigase pentru echipă peste trei sute de yarzi, reuşind şi patru touchdown-uri.

Aproape strigând, Pietro a jurat că-i va rupe un picior, replică bine primită de restul coechipierilor.

După un scurt instructaj verbal, ce nu cuprindea elemente noi de tactică, jucătorii au ieşit în şir indian din vestiar şi au început să alerge pe teren. În ziua de după joc, mai toţi se simţeau ţepeni şi fără vlagă. Alex i-a pus să execute câteva exerciţii uşoare de încălzire, după care i-a împărţit pe posturi: ofensivă şi defensivă.

În ideea de a organiza o nouă defensivă, Rick sugerase mutarea lui Trey de pe postul de free safety pe acela de wide receiver, urmând să încerce treizeci de pase în fiecare joc. Trey era iute, avea priză bună la minge, rapiditate în fente şi jucase ca wideout în liceu. Sam s-a arătat rezervat faţă de propunere, în primul rând pentru că venea din partea lui Rick, plus că, pentru moment, abia dacă i se adresa quarterback-ului. Totuşi, pe la jumătatea antrenamentului, Sam a lansat întrebarea către jucători, dorind să ştie dacă era cineva dispus să joace ca receiver. Vreme de jumătate de oră, Rick şi Alberto au aruncat pase uşoare către vreo zece posibili ocupanţi ai acelui post, după care Sam l-a chemat pe Trey şi a făcut schimbul. Însă prezenţa lui în ofensivă lăsa un gol uriaş în defensivă.

— Chiar dacă nu-i putem opri, a bombănit Sam scărpinându-se în cap, măcar să marcăm mai mult decât ei. Să mergem acum şi să vedem filmul meciului, a propus el, apoi a fluierat anunţând încheierea antrenamentului.

Vizionarea de luni seara însemna bere de la gheaţă şi un pic de distracţie, exact ce aveau nevoie componenţii echipei. Au apărut imediat sticle de Peroni, berea preferată pe plan naţional, după care frunţile jucătorilor s-au mai descreţit. Sam a preferat să ignore filmarea făcută la meciul împotriva celor de la Rhinos, alegând să insiste

asupra echipei din Bologna. În apărare, Warriors avea oameni masivi şi bătăioşi, plus un safety puternic, care jucase doi ani arena football şi se arătase nemilos în joc. Un adevărat vânător de capete.

„Exact ce-mi lipsea, a gândit Rick, în timp ce a luat o înghiţitură lungă de bere. Încă o comoţie." Montrose părea cam lent, iar apărătorii romani cu mult mai lenţi, aşa că Pietro şi Silvio au decretat că omul nu reprezenta o ameninţare.

— O să-i spulberăm, a spus Pietro în engleză.

Berea a curs din plin până după ora unsprezece, când Sam a oprit retroproiectorul şi i-a trimis acasă, promiţându-le un antrenament de toată lauda pentru miercuri. Rick şi Trey au mai rămas puţin, iar după ce au plecat toţi italienii, au mai desfăcut câte o sticlă.

— Domnul Bruncardo nu prea se arată dispus să mai aducă un fundaş de viteză, a zis Sam.

— De ce? a vrut să ştie Trey.

— Nu-s sigur, dar cred că e vorba de bani. L-a supărat mult înfrângerea de ieri. Dacă nu mergem în Super Bowl, de ce să mai prăpădească bani? Echipa asta oricum nu-i aduce niciun profit.

— Şi atunci, de ce o ţine? a întrebat Rick.

— Excelentă întrebare. În Italia există nişte legi ciudate privind impozitele, iar el beneficiază de scutiri serioase pentru că este patronul unei echipe. Altfel, nu ar avea niciun sens ceea ce face.

— Răspunsul e Fabrizio, a spus Rick.

— Uită de el.

— Vorbesc serios. Cu Trey şi cu Fabrizio, am avea doi receiver-i grozavi. Nicio echipă din liga italiană nu-şi poate permite să aibă doi americani în linia secundă, aşa că nu se pot compara cu noi. Nu avem nevoie de un tailback. Franco poate să scoată câte cincizeci de yarzi pe joc şi să menţină cât de cât defensiva. Cu Trey şi cu Fabrizio, putem juca şi câştiga cel puţin patru sute de yarzi pe meci.

— M-am săturat de puştiul ăsta, a spus Sam, drept pentru care Rick nu a mai insistat.

Mai târziu, ajunşi la o bodegă, Rick şi Trey au ridicat câte un pahar în cinstea lui Sly şi, în acelaşi timp, l-au blestemat. Cu toate că niciunul din ei nu ar fi recunoscut, amândurora le era dor de casă şi, în secret, îl invidiau pe Sly că avusese curajul de a pune capăt aventurii.

Marţi după-amiază, Rick, Trey împreună cu Alberto, îndatoritorul om de rezervă, s-au întâlnit pe teren şi, vreme de trei ore, au exersat trasee precise, sincronizare, semne din mâini şi alte elemente ce ţineau de ofensivă. Nino a ajuns târziu la antrenament. Sam l-a informat că pentru restul sezonului treceau la o formaţie de shotgun, astfel că trebuia să lucreze pentru a perfecţiona snap-urile. După un timp, ele s-au îmbunătăţit atât de mult, încât Rick nu mai trebuia să alerge nebuneşte ca să le prindă.

Miercuri seara, purtând echipament ca de meci, Rick i-a dispersat pe receiver-ii săi, Trey şi Claudio, şi a început să le arunce pase puternice. Mingi de sus, în cârlig, cu boltă, cu efect – în toate stilurile posibile. A lansat pase către Claudio cât să nu facă defensiva să se concentreze doar asupra lui Trey şi, cam la fiecare al zecelea atac, i-a plasat mingea lui Franco, pentru ca acesta să forţeze trecerea prin linia de apărători, creând astfel puţin deranj. Trey era de neoprit. După o oră de sprinturi într-o direcţie şi-n alta, acesta avea nevoie de puţină odihnă. Ofensiva, neputincioasă în faţa celor din Milano cu trei zile în urmă, părea acum capabilă să marcheze ori de câte ori dorea. Echipa se trezise din amorţeală şi parcă înviase. Nino s-a apucat să vorbească urât către apărători, iar el şi Pietro au început curând să se înjure copios. Cineva a scăpat un pumn ceva mai tare şi imediat s-a încins o încăierare generală, iar după ce i-a despărţit pe jucători, Sam s-a simţit cel mai fericit om din Parma. Văzuse ceea ce-şi dorea orice antrenor – patimă, înflăcărare şi furie dezlănţuită!

I-a trimis acasă pe la 10:30. Vestiarul era cu susu-n jos; în aer plutea mirosul urât de şosete murdare şi transpirate, se schimbau glume porcoase, insulte, ameninţări legate de prietene. Lucrurile reveniseră la normal. Jucătorii de la Panthers erau gata de război.

Sam a primit apelul pe telefon. Bărbatul s-a prezentat ca avocat şi a precizat că se ocupa şi de sportivi şi chestii de marketing. Vorbea repede, în italiană, iar la telefon, cuvintele lui păreau precipitate. Cu italienii, Sam se descurca de multe ori citind pe buze sau interpretând şi gesturile făcute din mâini.

Avocatul a ajuns într-un târziu la obiect. Îl reprezenta pe Fabrizio, iar Sam a crezut la început că puştiul dăduse de vreo belea. Nicidecum. Avocatul era şi impresar sportiv, având în portofoliu mulţi fotbalişti şi baschetbalişti, şi dorea să negocieze un contract pentru clientul lui.

Lui Sam i-a căzut uşor falca. Impresari? În Italia?

Mare surpriză cu sportul ăsta!

— Ticălosul acela a părăsit terenul în timpul meciului, a spus Sam într-o italiană aproximativă.

— Se supărase. Acum îi pare rău. Este evident că nu puteţi învinge fără el.

Sam şi-a muşcat limba ca să nu-l repeadă pe impresar şi a aşteptat câteva secunde. „Şezi blând”, şi-a zis el. Contract însemna bani, ceva ce niciunul dintre jucătorii de la Panthers nu ceruse încă. Se zvonea că unii dintre jucătorii de la Bergamo erau plătiţi, dar aşa ceva era de neconceput la celelalte echipe din ligă.

„Cântă în strună”, a gândit el.

— Şi cum ar suna acel contract? a întrebat Sam, ca unul ce se pregătea de negociere.

— E un jucător grozav, doar ştiţi asta. Poate cel mai bun dintre italieni, nu credeţi? Eu îl apreciez la două mii de euro pe lună.

— Două mii, a repetat Sam.

A urmat obişnuitul truc la care apelează orice impresar.

— Suntem în tratative şi cu alte echipe.

— Bine, atunci. Continuaţi negocierile cu ele. Pe noi nu ne interesează.

— Ar putea accepta mai puţin, dar nu cu mult.

— Răspunsul este nu, stimate domn. Şi spuneţi-i puştiului să nu se mai apropie de terenul nostru. S-ar putea alege cu vreun picior rupt.

Charley Cray de la *Cleveland Post* a apărut pe furiş în Parma spre sfârşitul după-amiezii de sâmbătă. Unul dintre numeroşii lui cititori dăduse întâmplător peste web site-ul celor de la Panthers şi se arătase intrigat de ştirea că Cel-Mai-Mare-Ţap-Ispăşitor de pe lista lui Cray se ascundea în Italia.

Ideea unui articol era prea ispititoare ca să nu-i dea curs.

Duminică, Cray a luat un taxi de la hotelul său şi a încercat să-i explice şoferului unde voia să ajungă. Omul nu auzise de *„football americano”* şi habar nu avea unde se afla terenul. „Minunat, a gândit Cray. Nici şoferii de taxi nu ştiu unde se află stadionul.” Articolul se anunţa tot mai suculent clipă de clipă.

Până la urmă, a ajuns la Stadio Lanfranchi cu jumătate de oră înainte de lovitura de începere. A numărat 145 de spectatori în tribune, 40 de jucători de la Panthers, îmbrăcaţi în negru şi argintiu, şi 36 de jucători de la Warriors, cu echipament alb-albastru, fiecare echipă având câte un jucător de culoare în componenţă. La începerea jocului, a apreciat că se strânseseră vreo 850 de fani.

Târziu în acea noapte şi-a terminat de scris articolul şi l-a şi trimis peste Ocean, la Cleveland, cu mult înainte de pregătirea ediţiei de luni dimineaţă a rubricii speciale de sport. Nici nu-şi mai aducea aminte când se distrase atât de bine. Articolul suna astfel:

MARE BRÂNZĂ ÎN LIGA MACARONARILOR

(PARMA, ITALIA) În nefericita lui carieră din NFL, Rick Dockery a reuşit 16 pase complete pentru 241 de yarzi, iar asta jucând la şase echipe diferite în decurs de patru ani. Astăzi, jucând la echipa Panthers din Parma, în versiunea italiană a NFL, Dockery a depăşit de departe acea statistică de care vorbeam mai devreme. Iar asta, doar în prima jumătate a partidei.

21 de pase complete, 275 de yarzi cuceriţi, 4 touchdown-uri şi, lucru incredibil pentru statistica unuia ca el, nicio intercepţie.

Să fie oare acelaşi quarterback care, de unul singur, a îngropat meciul pentru titlul AFC de anul trecut? Acest neica-nimeni să fie cel care a semnat contractul cu Browns în sezonul trecut din motive ce ne scapă, iar acum este considerat Cel-Mai-Mare-Ţap-Ispăşitor din istoria fotbalului american?

Da, acesta este *signor* Dockery. Iar în această frumoasă zi, în oraşul de pe valea râului Po, el s-a dovedit un adevărat maestru – aruncând mingi ce s-au dus glonţ la ţintă, rezistând curajos atacurilor înainte de a lansa mingea, intuind (deşi e cam mult spus) ceea ce pregătea defensiva adversarilor şi, sunteţi liberi să credeţi sau nu, alergând pentru a câştiga teren ori de câte ori a fost nevoie. Rick Dockery şi-a găsit în cele din urmă locul binemeritat. Este Marele

Quarterback şi adună în jurul lui o liotă de copii cam trecuţi ca vârstă.

În faţa unui public ce număra sub o mie de oameni şi pe un teren de numai 90 de yarzi, Parma Panthers au primit vizita echipei Bologna Warriors. Oricare din aceste echipe ar lua bătaie la o diferenţă de douăzeci de puncte de la echipa oricărui sătuc, dar cine se sinchiseşte de asta? În baza regulamentului italian, fiecare echipă are dreptul să folosească maximum trei jucători americani. Receiver-ul preferat al lui Dockery în meciul de azi a fost Trey Colby, un jucător cu o statură fizică destul de firavă, care a trecut pe la Ole Miss şi care, în ciuda oricărei scheme defensive, nu a putut fi ţinut la respect de linia de fund a celor de la Bologna.

Colby a alergat, ba nu, a zburdat. A prins trei touchdown-uri în primele zece minute!

Ceilalţi jucători de la Panthers sunt tineri bătăioşi care au ales acest sport din pasiune, dar abia după ce au depăşit vârsta adultă. Niciunul dintre ei nu ar face faţă într-o echipă de liceu din Ohio. Sunt jucători albi, lenţi, scunzi şi joacă fotbal american pentru că nu pot practica fotbalul sau rugbiul.

(Apropo de asta, în această parte a lumii, rugbiul, baschetul, voleiul, înotul, motociclismul şi ciclismul sunt mai apreciate decât *football americano.)*

Însă nici Warriors nu s-au lăsat mai prejos. Quarterback-ul lor a jucat la Rhodes (unde? – în

Memphis, divizia a treia), iar tailback-ul lor a prins cândva 58 de pase în trei ani pentru echipa Rutgers. Îl cheamă Ray Montrose, iar astăzi a alergat 200 de yarzi şi a reuşit 3 touchdown-uri, inclusiv pe cel prin care echipa lui a câştigat cu un minut înainte de fluierul final.

Aţi înţeles bine, nici aici, la Parma, Dockery nu poate scăpa de fantoma care l-a urmărit mereu. După ce echipa lui conducea cu 27-7 la jumătatea partidei, el a reuşit din nou să scoată o înfrângere din ghearele victoriei, ca să spun aşa. Cu toate acestea, trebuie să recunosc, nu a fost în întregime vina lui. La primul atac din a doua jumătate a meciului, Trey Colby a sărit mult pentru a prinde o pasă aruncată aiurea peste apărători (surpriză, surpriză) şi a aterizat prost. A fost scos de pe teren cu o fractură multiplă la gleznă sau cam aşa ceva. După aceea, ofensiva a cam scăzut ca forţă, iar domnul Montrose a început să domine meciul teritorial. Cei de la Warriors au reuşit un drive dramatic şi au profitat de trecerea timpului, terminând meciul cu 35-34.

Rick Dockery şi Panterele lui au pierdut ultimele două partide, şi cum nu mai sunt decât cinci jocuri de disputat, şansele lor de a intra în play-off par destul de subţirele. În luna iulie se joacă Super Bowl-ul italian şi, evident, cei de la Panthers şi-au închipuit că Dockery i-ar putea duce până în finală.

Ar fi fost mai bine să-i întrebe întâi pe fanii echipei Browns. Noi le

spunem de pe acum să renunţe la vagabondul acesta şi să-şi găsească un quarterback adevărat, unul de la vreun colegiu. Şi încă repede, înainte ca Dockery să înceapă să transmită pase către adversari.

Noi ştim de ce este în stare acest cowboy. Le plângem de milă celor de la Parma Panthers.

Capitolul 18

Amintind de doi bărbaţi care aşteaptă să li se anunţe naşterea unor fii, Rick şi Sam au stat la capătul holului de la etajul doi al spitalului. Era duminică noaptea, şi se făcuse deja 11:30, iar Trey fusese băgat în sala de operaţii la câteva minute după ora 8:00. Atacul se încheiase cu o pasă de treizeci de yarzi către jucătorul la recepţie, aflat în apropierea băncii de rezerve a celor de la Panthers. Sam a auzit pocnetul făcut de ruperea fibulei. Rick nu auzise nimic. Văzuse însă piciorul însângerat şi fragmentul de os ieşind prin şosetă.

Cât au omorât vremea citind reviste, cei doi şi-au vorbit prea puţin. Sam era de părere că încă se puteau califica pentru play-off, dacă reuşeau să câştige toate cele cinci partide rămase, o sarcină grea, deoarece Bergamo se afla înaintea lor în clasament. Iar echipa din Bolzano se dovedea iarăşi de temut; pierduse în faţa celor de la Bergamo doar la două puncte diferenţă. Însă cu prea puţini jucători de atac rămaşi şi fără niciun american în linia secundă de apărare, pentru a zădărnici transmiterea de pase, se întrevedeau prea puţine şanse de a continua doar cu victorii pe linie.

Era preferabil să facă uitat fotbalul şi să frunzărească revistele.

I-a chemat apoi o asistentă, care i-a condus la etajul trei, unde se găsea rezerva semiprivată ce se pregătise pentru Trey. Piciorul stâng îi era acoperit de un înveliş masiv de ghips. Avea tuburi plasate în nas şi într-un braţ.

— Va dormi toată noaptea, i-a anunţat altă asistentă.

După aceea le-a explicat că, potrivit doctorului, operaţia decursese bine, fără complicaţii, fiind vorba despre o fractură multiplă destul de comună. A adus apoi o pătură şi o pernă, iar Rick s-a aşezat pe un scaun de plastic din apropierea patului. Sam a

promis să revină luni dimineaţa ca să vadă cum se mai simte pacientul.

Asistenta a tras o perdea, iar Rick a rămas singur cu ultimul jucător de culoare al echipei, un puşti foarte simpatic din zona rurală a statului Mississippi, care acum avea să fie trimis pachet mamei lui ca o jucărie stricată. Cum piciorul drept al lui Trey era dezgolit, Rick l-a privit cu atenţie. Glezna era foarte subţire, mult prea delicată pentru a rezista la violenţa acelui sport. Iar fizic vorbind, Trey era prea slăbănog şi nu reuşea să câştige în greutate, deşi în ultimul an petrecut la Ole Miss fusese votat în a treia echipă a conferinţei.

Ce va face de azi înainte? Dar cum se descurca oare Sly? Ce vor face ei când vor înţelege tristul adevăr că fotbalul devine ceva de domeniul trecutului?

Asistenta a revenit în jurul orei unu şi a stins o parte din lumini. I-a întins lui Rick o pastiluţă albastră şi i-a zis:

— Pentru dormit.

Douăzeci de minute mai târziu, a căzut şi el într-un somn la fel de profund ca şi Trey.

Sam a adus cafea şi croassanţi. Au găsit două scaune pe hol şi au aşezat micul dejun improvizat pe un scaun între ei. Cu o oră înainte, Trey făcuse scandal cât să le trezească pe toate asistentele.

— Am avut o scurtă discuţie cu domnul Bruncardo, i-a zis Sam. Îi place să înceapă săptămâna cu o tăvăleală serioasă, chiar la ora şapte.

— Şi azi ţi-a venit rândul, nu?

— Evident. Nu câştigă niciun ban de pe urma Panterelor, dar nici nu-i convine să piardă bani. Şi nici partide. E cât se poate de orgolios.

— Lucru rar pentru un patron de echipă.

— A avut o zi proastă ieri. Echipa de fotbal din liga secundă a pierdut meciul. Echipa de volei a pierdut de asemenea. Iar iubita lui echipă de fotbal american, având în componenţă un quarterback

adevărat, din NFL, a pierdut al doilea meci la rând. Pe de altă parte, cred că pierde bani cu fiecare echipă, nu doar cu a noastră.

— Poate-ar trebui să-şi vadă doar de afacerile imobiliare sau cu ce se ocupă.

— Nu mi-am permis să-i dau sfatul ăsta. Vrea să ştie ce vom face în restul sezonului. A, şi a zis că nu mai vrea să cheltuiască nimic în plus.

— Sam, e foarte simplu, a spus Rick, aşezându-şi cana cu cafea direct pe podea. Ieri, în prima jumătate a meciului, am reuşit patru touchdown-uri fără mari eforturi. De ce? Pentru că am avut un receiver bun. Cu pasele mele şi cu un om capabil să le prindă, nu ne mai stă nimeni în faţă, şi n-o să mai pierdem. Îţi garantez că putem marca patruzeci de puncte în fiecare meci, poate chiar în fiecare jumătate, ce naiba!

— Da, dar receiver-ul tău e pe un pat de spital, cu piciorul rupt.

— Adevărat. Adu-l înapoi pe Fabrizio. Puştiul e tare. E mai rapid decât Trey şi are o priză mai bună.

— Da, dar vrea bani. Are un impresar.

— Poftim?

— Ai auzit bine. Am primit telefon săptămâna trecută de la un avocat unsuros care mi-a zis că îl reprezintă pe fabulosul Fabrizio şi că vor să încheie un contract.

— Impresari de fotbal american aici, în Italia?

— Da, din păcate.

Rick şi-a scărpinat obrajii neraşi, analizând acea ştire descurajantă.

— Dar parcă italienii nu cereau bani.

— Se zvoneşte că jucătorii de la Bergamo sunt plătiţi, dar nu am certitudinea.

— Şi cât cere?

— Două mii de euro pe lună.

— Şi cât ar fi dispus să accepte?

— Habar n-am. N-am ajuns până acolo.

— Hai să negociem cu el, Sam. Fără el, suntem morţi.

— Rick, ascultă-mă, Bruncardo nu vrea să mai bage mâna-n buzunar. I-am sugerat să mai aducem un jucător american, iar el a luat foc auzind o asemenea propunere.

— Ia bani din salariul meu.

— Nu fi ridicol!

— Vorbesc serios. Renunţ la o mie de euro pe următoarele patru luni ca să-l aducem pe Fabrizio.

Încruntat, Sam a sorbit din cafea şi a rămas cu privirea în podea.

— Nu uita că la Milano a ieşit de pe teren.

— N-am uitat. De acord, e obraznic, ştim asta cu toţii. Numai că noi doi o să mai ieşim de pe teren cu coada între picioare de vreo cinci ori dacă nu găsim pe cineva în stare să prindă mingea. Şi dacă va avea contract nu va mai ieşi de pe teren, Sam.

— Nu băga mâna-n foc pentru asta!

— Plătiţi-l şi se va purta ca un profesionist. O să lucrez mai mult cu el şi o să ne coordonăm atât de bine, că nimeni n-o să ne mai stea în cale. Adu-l pe Fabrizio şi nu mai pierdem niciun meci. Îţi garantez.

O asistentă le-a făcut un semn din cap şi s-au grăbit să intre în salonul lui Trey. Acesta se trezise şi nu era în apele lui. A încercat el să zâmbească şi să glumească pe seama suferinţei, dar avea nevoie de medicaţie.

Luni după-amiază târziu, l-a sunat Arnie. După ce au discutat scurt despre avantajele oferite de arena football, impresarul a precizat care era adevăratul motiv pentru acel telefon. Îi displăcea să transmită veşti proaste, a zis el, dar Rick trebuia să afle despre ce era vorba. L-a sfătuit să intre pe site-ul ziarului *Cleveland Post,* la pagina sportivă de luni. O chestie tare urâtă.

Rick a citit articolul, a scăpat câteva înjurături sănătoase, apoi a făcut o plimbare lungă prin centrul oraşului, pe care, peste noapte, începuse să-l aprecieze mai mult ca niciodată.

Câte momente de cădere poate avea o carieră? Trecuseră trei luni de când plecase din Cleveland, iar unora încă le făcea plăcere să-l calce în picioare.

Judecătorul Franco reprezenta echipa în probleme legale. Negocierile s-au purtat la o cafenea cu mese pe trotuar, din apropiere de Piazza Garibaldi. Rick şi Sam au stat la o masă alăturată cu o bere în faţă, murind de curiozitate să vadă cum se va termina totul. Judecătorul şi impresarul lui Fabrizio şi-au comandat cafele.

Franco îl cunoştea pe impresar, şi nu-l înghiţea aproape deloc. Un salariu de două mii de euro era exclus, a explicat Franco. Nici dintre americani nu erau mulţi care să câştige atâţia bani. Şi dacă începeau să-i plătească pe jucătorii italieni, se stabilea un precedent periculos, deoarece, evident, echipa abia se descurca. Dacă mai ridicau şi alţii pretenţii la salariu, se putea întâmpla ca echipa să se desfiinţeze.

Franco a oferit cinci sute de euro pe trei luni – aprilie, mai şi iunie. Dacă echipa ajungea să joace Super Bowl-ul din iulie, atunci s-ar fi oferit o primă de o mie de euro.

Cu un zâmbet politicos, impresarul a respins oferta ca fiind prea mică. Fabrizio era un „jucător mare" şi aşa mai departe. Sam şi Rick au tras de berile lor, dar nu au reuşit să audă nimic. Italienii s-au ciorovăit, discutând foarte înflăcăraţi – fiecare din ei arătându-se şocat văzând poziţia celuilalt, apoi agăţându-se amândoi de câte vreo chichiţă. Negocierile păreau să se ducă pe un ton politicos, dar încordat, după care, brusc, cei doi şi-au strâns mâinile, iar Franco a pocnit din degete, chemând chelnerul. Să aducă două pahare cu şampanie.

Fabrizio avea să joace cu un salariu de opt sute de euro pe lună.

Signor Bruncardo apreciase oferta lui Rick de a ceda din propriul salariu, dar a refuzat-o. Era om de cuvânt, şi nu avea de gând să reducă salariul unui jucător.

Până la ora antrenamentului de miercuri, toţi membrii echipei cunoşteau amănuntele privitoare la revenirea lui Fabrizio. Ca să stingă încă din faşă unele resentimente ce puteau răbufni, Sam a aranjat ca Nino, Franco şi Petro să stea de vorbă cu noua lor stea şi să-i explice o serie de aspecte. Discuţia a fost monopolizată în cea mai mare parte de Nino, care a promis, fără mult înconjur, să treacă la rupere de oase dacă Fabrizio se mai dădea o dată în spectacol şi, cuprins de vreo toană, ieşea de pe teren. Fabrizio s-a arătat încântat să aprobe toate argumentele, mai puţin cel legat de ruperea picioarelor. Nu avea să mai creeze probleme. Abia aştepta să joace din nou şi era în stare să facă orice pentru Panthers, iubita lui echipă.

Apoi, Franco le-a vorbit celorlalţi jucători, adunaţi în vestiar, confirmând astfel toate zvonurile. Fabrizio primea salariu, era adevărat. Celor mai mulţi vestea nu le-a picat prea bine, dar nimeni nu a mârâit dezaprobator. Câţiva au rămas indiferenţi – dacă puştiul putea scoate nişte bănuţi, de ce nu?

Avea să dureze ceva timp până când toată lumea se va arăta împăcată, aşa i-a zis Sam lui Rick. Câştigarea următoarelor partide putea schimba totul. „Dacă vom câştiga Super Bowl-ul, îl vor venera pe Fabrizio.”

Prin vestiar circulaseră discret nişte foi cu un text imprimat. Rick sperase că articolul otrăvit scris de Charley Cray va rămâne cunoscut doar celor din America, dar se înşelase, ceea ce arăta puterea internetului. Articolul fusese depistat şi copiat, iar acum colegii de echipă îl citiseră.

La rugămintea lui Rick, Sam a abordat problema, spunându-le jucătorilor să nu-l ia în seamă. Era vorba despre o însăilătură chinuită a unui dezgustător reporter american, aflat în criză de subiecte. Pentru jucători însă, conţinutul era supărător. Ei iubeau fotbalul şi jucau din plăcere, prin urmare, de ce să fie ridiculizaţi?

Cu toate acestea, majoritatea se arătau îngrijoraţi în legătură cu quarterback-ul lor. Socoteau nedrept că fusese pus pe goană din ligă şi din ţară, dar să fie urmărit tocmai până la Parma li se părea o cruzime de neînchipuit.

— Rick, îmi pare rău, i-a spus Pietro când jucătorii au ieşit pe rând din vestiar.

Între cele două echipe ce activau la Roma, Lazio Marines era de obicei cea slabă. Pierduse primele trei meciuri cam la diferenţe de douăzeci de puncte şi dovediseră puţină combativitate şi avânt în jocurile de până atunci. Cei de la Panthers doreau cu orice chip să câştige, astfel încât călătoria de cinci ore cu autobuzul nu a fost deloc neplăcută. Era ultima duminică din aprilie, cu cer acoperit şi răcoroasă, perfectă pentru un meci de fotbal.

Situat undeva pe la periferia anticului oraş, la kilometri şi secole de Colosseum şi de alte vestigii splendide, terenul părea să fi fost folosit doar la antrenamente pe ploaie. Gazonul era prăpădit şi peticit, iar pe alocuri lipsea, fiind doar pământ bătătorit. Liniile fuseseră trasate de cineva care fusese beat criţă ori handicapat. Iar în cele două tribune metalice, ruginite şi strâmbe, îşi făcuseră apariţia maximum două sute de susţinători.

Fabrizio şi-a câştigat salariul pe aprilie chiar din primul sfert. Cei de la Lazio nu-l văzuseră jucând, pentru că nu apăruse pe filmul ultimelor meciuri, habar nu aveau ce hram purta şi, până să introducă linia de secunzi, el prinsese deja trei pase lungi, şi Panterele conduceau cu 21-0. Având un asemenea avantaj, Sam a cerut jucătorilor să organizeze blitz[34]-uri la fiecare fază de apărare, şi aşa ofensiva celor de la Marines s-a năruit. Quarterback-ul lor, un italian, era supus presiunii la fiecare încercare de a pasa.

Acţionând exclusiv de la şase, şapte yarzi în spatele centerului şi beneficiind de o protecţie splendidă, Rick reuşea să intuiască sistemul de

apărare, îi sugera prin gesturi lui Fabrizio ce rută să aleagă, după care se instala comod în spaţiul de manevră creat de oamenii săi, aştepta până ce puştiul pornea în cursă şi-i arunca pasa cu precizie. Parcă erau la antrenament. La jumătatea partidei, Panterele conduceau cu 38-0, iar viaţa li se părea dintr-odată foarte fericită. Au hohotit şi s-au hârjonit în vestiarul neîncăpător, ignorându-l cu desăvârşire pe Sam, care încercase totuşi să se plângă de unele aspecte ale jocului. În sfertul al patrulea, Alberto jucase în ofensivă, iar Franco trecea ca buldozerul prin apărarea adversarilor. Toţi cei patruzeci de jucători au apucat să joace şi să se umple de noroi.

Pe drumul de întoarcere, jucătorii şi-au slobozit toate înjurăturile cunoscute împotriva celor de la Bergamo Lions. Pe măsură ce berea se scurgea pe gâtlejuri şi cântecele de pahar răsunau tot mai tare, Panterele scăpate de inhibiţii deveniseră deja sigure că vor ajunge pentru prima oară în Super Bowl.

Charley Cray se aflase într-una dintre tribune, amestecat printre susţinătorii celor de la Lazio, urmărind cea de-a doua partidă de *football americano.* Articolul scris cu o săptămână în urmă, după meciul dintre Panthers şi Bologna, se bucurase de o primire atât de bună la Cleveland, încât editorul îi ceruse să mai rămână o săptămână în Italia şi să mai scrie unul. Lucru nu tocmai plăcut, dar cineva tot trebuia să se sacrifice. Petrecuse cinci zile minunate în Roma pe cheltuiala ziarului, iar acum trebuia să-şi justifice mica vacanţă cu încă un articol despre ţapul ispăşitor preferat de el, şi nu numai.

Articolul lui suna astfel:

ALTE RUINE ROMANE

(ROMA, ITALIA). Într-un alt meci crucial din versiunea italiană a NFL, ajutaţi de pasele de o precizie

uimitoare ale lui Rick Dockery, temutele Pantere din Parma au lăsat în urmă seria de două meciuri pierdute la rând şi au şters pe jos cu nefericiţii de la Lazio Marines, care nu au câştigat nicio partidă până acum. Scorul final: 62-12.

Jucând pe un teren ce părea să fi fost până nu de mult o carieră de piatră, şi urmăriţi de 261 de spectatori neplătitori, Panterele şi Dockery au înregistrat pase de aproape 400 de yarzi, iar asta doar în prima jumătate a meciului. Desfăcând cu multă pricepere linia secundă de apărare a adversarului, care s-a dovedit lentă şi debusolată, dar şi cu totul temătoare în a ataca în forţă, domnul Dockery şi-a demonstrat cunoştinţele şi forţa braţului, beneficiind şi de deplasările iscusite ale unui receiver talentat, Fabrizio Bonozzi. În cel puţin două situaţii, domnul Bonozzi a făcut nişte fente atât de neaşteptate, încât jucătorul de pe postul de deep safety a rămas desculţ încercând să-l prindă. Cam acesta este nivelul atacului în NFL-ul italian.

În cel de-al treilea sfert, domnul Bonozzi mi s-a părut epuizat după ce reuşise atâtea touchdown-uri. Şase, ca să fiu mai precis. Iar după atâtea pase complete şi de touchdown, marele Dockery părea să aibă crampe musculare.

Fanii lui Browns vor rămâne uimiţi să afle că este a doua săptămână la rând în care Dockery nu a reuşit să paseze celeilalte echipe. De toată mirarea, nu? Jur că

aşa s-a întâmplat. Am văzut meciul de la un cap la altul.

Cu această victorie, Panterele sunt în cărţi pentru câştigarea campionatului italian. Deşi, în treacăt fie spus, asta nu interesează aproape pe nimeni.

Cei de la Browns pot mulţumi Cerului că există şi asemenea ligi pe lume. Ele permit unor jucători de doi bani precum Rick Dockery să practice acest sport cât mai departe de locurile unde el este luat în serios.

Vai, de ce, dar de ce nu a descoperit Dockery această ligă în urmă cu un an? Aproape că mi-a venit să plâng de necaz când mi-am pus această întrebare. *Ciao.*

Capitolul 19

Autobuzul a oprit în parcarea din Stadio Lanfranchi la câteva minute după ora trei, luni dimineaţa. Peste câteva ore, majoritatea jucătorilor trebuiau să meargă la slujbele lor. Sam a ridicat glasul ca să-i trezească pe toţi, după care i-a trimis acasă spunându-le că aveau toată săptămâna liberă. În weekendul următor aveau pauză competiţională. Au coborât împletic indu-se din autobuz, şi-au luat bagajele şi au pornit spre casă. Rick l-a dus cu maşina pe Alberto, după care a condus prin zona centrală a oraşului fără să vadă altă maşină. A găsit un loc de parcare la trei intersecţii de apartament.

Douăsprezece ore mai târziu, l-a trezit bâzâitul telefonului mobil. Era Arnie, grăbit ca întotdeauna.

— Iar am avut o senzaţie de déjà-vu, amice. Ai aruncat o privire în *Cleveland Post?*

— Nu. Slavă Domnului că nu se distribuie pe aici.

— Intră pe net ca să vezi. Viermele acela a ajuns ieri şi la Roma.

— Nu se poate.

— Ba da.

— A mai trântit un articol?

— A, sigur, şi la fel de răutăcios.

Rick a încercat să-şi aranjeze părul răscolit, străduindu-se să-şi aducă aminte de publicul de la Lazio. Foarte puţină lume, şi aceea împrăştiată prin tribunele vechi şi ca vai de ele. Nu, nu avusese vreme să studieze feţele şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu avea habar cum arăta mutra lui Charley Cray.

— Bine, o să-l citesc.

— Îmi pare rău, Rick. Nu mai era nevoie şi de ăsta. Dacă aş considera că ajută la ceva, aş suna la ziar să fac tămbălău. Dar au împins prea departe distracţia asta. E preferabil să ignori totul.

— Dacă-şi mai arată faţa prin Parma, îi rup gâtul. Sunt amic la cataramă cu un judecător.

— Bravo, băiete! Poate altă dată.

Rick a găsit o sticlă cu o băutură răcoritoare dietetică, a făcut un duş rece, după care a deschis computerul. Douăzeci de minute mai apoi, la volanul micului Punto, se strecura prin trafic, mergând cu viteză, fără vreun efort vizibil, elegant, ca un adevărat italian. Apartamentul lui Trey se afla la sud de centru, la etajul doi al unei clădiri semimoderne, proiectate să găzduiască o mulţime de oameni într-un spaţiu cât mai mic posibil.

Trey stătea pe canapea, sprijinindu-şi piciorul pe o pernă. Camera minusculă aducea cu o groapă de gunoi – farfurii murdare, ambalaje rămase de la pizza, câteva cutii de bere sau de cola. La televizor era emisiunea *Roata norocului,* iar din casetofon se auzea la volum mare muzică neagră de pe vremea companiei de discuri Motown.

— Ţi-am adus un sendviş, i-a zis Rick, aşezând o pungă pe măsuţa de cafea, şi aceea încărcată de tot soiul de obiecte.

Trey a apăsat un buton al telecomenzii şi televizorul a amuţit.

— Mulţumesc.

— Cum merge piciorul?

— Grozav, a zis el, încruntându-se.

O asistentă trecea pe la el de trei ori pe zi ca să-l îngrijească şi să-i aducă analgezice. Îl deranja ghipsul şi se plângea de dureri.

— Cum a fost jocul?

— Fără probleme, i-am bătut la cincizeci de puncte diferenţă.

Rick s-a aşezat pe un scaun şi s-a străduit să nu ia în seamă dezordinea.

— Deci, nu mi-aţi dus lipsa.

— Nici ăia de la Lazio nu-s prea tari.

Zâmbetul ce apărea una, două, şi atitudinea nepăsătoare dispăruseră, fiind înlocuite de o dispoziţie iritabilă şi de autocompătimire cât cuprindea. Dar o fractură multiplă ar face pe orice sportiv să se transforme peste noapte. Indiferent cum ar fi definit-o Trey, cariera lui se încheiase, iar de aici încolo trebuia să înceapă o altă viaţă. Ca

majoritatea tinerilor sportivi profesionişti, Trey nu se gândise mai deloc la următorul pas. Când ai douăzeci şi şase de ani, ai impresia că vei juca o veşnicie.

— Asistenta aceea are grijă de tine? l-a întrebat Rick.

— Da, e bună. Miercuri o să-mi pună alt ghips, iar joi plec. Trebuie să ajung acasă. Aici mă apucă nebunia.

Vreme de câteva clipe s-au uitat la imaginile mute de pe ecranul televizorului. Rick trecuse zilnic de când Trey fusese externat, iar apartamentul, şi aşa mic, părea să intre la apă pe zi ce trecea. Pesemne din cauza gunoiului ce se acumula ori a rufăriei nespălate, ori a ferestrelor închise şi acoperite. Ori poate că Trey se cufunda tot mai adânc în tristeţe. Rick s-a bucurat auzind că omul va pleca atât de curând.

— Nu m-am accidentat niciodată jucând în apărare, a spus Trey cu ochii lipiţi de ecranul televizorului. Sunt un fundaş defensiv şi niciodată n-am păţit nimic. Dar voi m-aţi trimis în ofensivă, şi uită-te la mine, a adăugat el, bătând cu palma în ghips, pentru a da mai multă greutate cuvintelor.

— Dai vina pe mine pentru accidentarea asta?

— Nu, dar cât am jucat în apărare n-am păţit nimic.

— Asta-i o prostie cât casa. Vrei să spui că doar atacanţii se accidentează?

— Vorbeam doar în numele meu.

Rick se ambalase, gata să se răstească la Trey, dar a decis să respire adânc, şi-a înghiţit nodul din gât şi a lăsat de la el. După câteva clipe, a zis:

— Hai să mergem la Polipo să mâncăm o pizza în seara asta.

— Nu vreau.

— Preferi să ţi-o aduc acasă?

— Nu.

— Un sendviş, o friptură, ceva?

— Nu.

Şi cu asta, Trey a luat telecomanda, a apăsat pe un buton şi a început să se uite la emisiunea-concurs, în care o gospodină fericită cumpăra o vocală.

Rick s-a ridicat de pe scaun şi a părăsit discret apartamentul.

În soarele de sfârşit de după-amiază, a stat la masa aşezată pe trotuar a unei cafenele şi a băut o bere Peroni dintr-o halbă îmbrobonată. A pufăit dintr-o havană cubaneză şi le-a urmărit pe femeile care treceau prin dreptul localului. Se simţea foarte singur şi s-a întrebat ce Dumnezeu să facă vreme de o săptămână întreagă pentru a nu se plictisi de moarte.

Arnie i-a telefonat din nou, de astă dată având glasul destul de emoţionat.

— S-a întors Rat, a anunţat el pe un ton triumfător. Cei de la Saskatchewan l-au angajat ieri ca antrenor principal. Prima lui grijă a fost să mă sune. Rick, te vrea la echipă, şi asta, imediat.

— La Saskatchewan?

— Ai auzit bine. Cu optzeci de miare.

— Eu ştiam că Rat a pus ghetele-n cui de ani de zile.

— Adevărat, s-a mutat la o fermă din Kentucky, a crescut cai şi a rânit la balegă vreme de câţiva ani, dar se plictisise. Cei de la Saskatchewan i-au concediat pe toţi antrenorii săptămâna trecută şi l-au convins pe Rat să uite că-i pensionar.

Rat Mullins trecuse pe la mai multe echipe profesioniste decât Rick. În urmă cu douăzeci de ani, reuşise să creeze o ofensivă dementă care funcţiona extraordinar şi reuşea pase la fiecare atac, trimiţându-şi receiver-ii greu de blocat în toate direcţiile. O vreme se bucurase de o mare notorietate, dar de-a lungul anilor pierduse din prestigiu, mai ales când echipele conduse de el nu reuşeau să câştige. Fusese coordonatorul ofensivei la Toronto cât Rick jucase acolo, iar cei doi se apropiaseră foarte mult. Dacă Rat ar fi fost antrenor

principal, Rick ar fi început fiecare meci ca titular şi ar fi dat peste cincizeci de pase.

— Saskatchewan, a mormăit Rick, amintindu-şi oraşul Regina, şi câmpiile nesfârşite din jur, cultivate cu grâu. Cât de departe este oraşul faţă de Cleveland?

— La un milion de kilometri. O să-ţi cumpăr un atlas. Ascultă, la meciurile lor vin cincizeci de mii de spectatori, Rick. Joacă foarte bine, şi-ţi oferă optzeci de mii. Pe loc.

— Nu ştiu ce să zic.

— Nu fi ridicol, băiete! Până ajungi aici, îţi ridic salariul la o sută de mii.

— Fii serios, Arnie, nu pot părăsi echipa chiar aşa.

— Ba poţi foarte bine.

— Ba nu.

— Ba da. Acolo te descalifici. Acum ai prilejul să revii. Şi campionatul începe chiar acum.

— Arnie, am contract.

— Ascultă-mă, omule! Gândeşte-te la cariera ta. Ai douăzeci şi opt de ani, şi n-o să te mai întâlneşti cu o asemenea ocazie. Rat te vrea quarterback, cu braţul tău tare, care să arunce ghiulele în toată Canada. E minunat!

Rick a pufnit în râs, suflând în bere, cât pe ce să se înece. Însă Arnie se pornise.

— Fă-ţi bagajele, mergi la gară cu maşina aceea, parcheaz-o, lasă cheile pe scaun şi spune-le adio. Ce-o să-ţi facă, o să te dea în judecată?

— Nu e cinstit.

— Gândeşte-te la tine, Rick.

— Aşa fac.

— Te sun peste două ore.

Rick se uita la televizor când Arnie a revenit.

— Am ajuns la nouăzeci, băiete, dar oamenii vor un răspuns.

— S-a oprit ninsoarea în Saskatchewan?

— Sigur, e vreme frumoasă. Au primul joc peste şase săptămâni. Vitejii Roughriders au jucat anul trecut pentru Cupa Grey sau ai uitat? Au o

organizare pe cinste şi sunt pregătiţi să facă un sezon mare, amice. Iar Rat stă şi-n cap, numai să te aibă acolo.

— Lasă-mi timp să mă gândesc.

— Gândeşti prea mult, băiete. Lucrurile nu-s atât de complicate.

— Lasă-mă să analizez.

Capitolul 20

Somnul refuza să vină. A rătăcit prin noapte, s-a uitat la televizor, a încercat să citească şi să alunge sentimentul de vinovăţie care însoţea orice gând de dezertare. I-ar fi fost foarte uşor şi putea face asta în aşa fel încât să nu mai fie silit să dea ochii cu Sam, Franco, Nino şi ceilalţi. Putea să o şteargă în zori şi să nu mai revină niciodată. Cel puţin aşa şi-a zis în sinea lui.

La ora 8:00 a mers cu maşina până la gară, a parcat-o şi a intrat în clădire. A aşteptat trenul timp de o oră.

Trei ore mai târziu, a sosit la Florenţa. A luat un taxi până la hotelul Savoy, aflat în Piazza della Repubblica. A luat o cameră, şi-a lăsat bagajul înăuntru, apoi a găsit o masă pe trotuar, la una dintre numeroasele cafenele din jurul pieţei foarte animate. A format numărul de mobil al Gabriellei, a auzit o voce în italiană, dar nu a lăsat mesaj.

În timp ce lua masa de prânz, i-a mai telefonat o dată. Ea a părut destul de încântată auzindu-i glasul, poate puţin surprinsă. La început a avut câteva bâlbâieli şi poticneli, dar toate astea au dispărut după ce au discutat câteva minute. Era la muncă, dar nu i-a explicat precis ce făcea. El i-a sugerat să se vadă la un păhărel la Gilli, o cafenea cunoscută, aflată vizavi de hotel şi, potrivit ghidului turistic, un loc nemaipomenit pentru a bea ceva spre sfârşitul după-amiezii. Sigur, a zis ea în cele din urmă, la ora 5:00.

A rătăcit pe străzile din jurul pieţei, parcă purtat de mulţimea de oameni, şi a admirat clădirile vechi. La *duomo,* aproape că s-a trezit strivit de un grup masiv de turişti japonezi. A auzit vorbindu-se engleză, şi încă din belşug, folosită de grupuri de studenţi americani de colegiu, majoritatea fete. S-a uitat la vitrinele magazinelor de pe Ponte Vecchio,

anticul pod peste râul Arno. Iar a auzit vorbindu-se engleză. Şi tot fete de colegiu erau.

Când i-a telefonat Arnie, studia ghidul turistic şi bea un espresso la o cafenea din Piazza della Signoria, din apropierea Palatului Uffizi, unde grupuri impresionante de turişti aşteptau să vadă cea mai mare colecţie de pictură din lume. A hotărât să nu-i spună lui Arnie unde se afla.

— Ai dormit bine? a început Arnie.

— Ca un copil. Arnie, n-o să meargă. Nu plec de aici la mijlocul sezonului. Poate la anul.

— Nu va mai exista un „la anul”. E acum ori niciodată.

— Există întotdeauna viitor.

— Nu şi pentru tine. Rat are să găsească alt quarterback, nu înţelegi?

— Înţeleg mai bine decât tine, Arnie. Am mai trecut prin asta.

— Rick, nu fi ridicol! Ai încredere în mine.

— Aici e vorba despre loialitate.

— Loialitate? Când ţi-a fost loială vreo echipă, băiete? Ai fost pus pe liber de atâtea ori…

— Fii atent ce spui, Arnie.

O pauză, după care Arnie a continuat:

— Rick, dacă nu accepţi contractul ăsta, poţi să-ţi cauţi alt impresar.

— Mă aşteptam la asta.

— Hai, domnule. Ascultă la mine.

Rick picotea în camera de hotel când impresarul l-a sunat încă o dată. Un „nu” reprezenta doar o amânare temporară pentru Arnie.

— I-am adus la o sută, e bine? Eu mă dau de ceasul morţii aici, Rick, şi tu nu dai niciun semn de viaţă. Nu scoţi o vorbă.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Uite care-i aranjamentul. Echipa îţi cumpără bilet ca să vii până aici şi să te întâlneşti cu Rat. Azi, mâine, curând, înţelegi? Foarte curând. Măcar atât poţi face pentru mine?

— Nu ştiu…

— Ai o săptămână liberă. Te rog, Rick, fă-mi un hatâr! Dumnezeu mi-e martor, merit şi eu atâta lucru.

— Dă-mi timp de gândire.

A închis telefonul în timp ce Arnie continua să vorbească.

Cu câteva minute înainte de ora cinci, a găsit o masă liberă la Gilli, a comandat Campari cu gheaţă şi a făcut efortul de a nu mai urmări din ochi orice femeie care trecea prin dreptul lui. Da, a recunoscut în sinea lui, era agitat, dar şi emoţionat. Nu o mai văzuse pe Gabriella de două săptămâni şi nici nu vorbise cu ea la telefon în tot acel timp. Această mică întâlnire avea să stabilească viitorul relaţiei dintre ei, dacă se putea vorbi despre aşa ceva în cazul lor. Se putea dovedi o revedere caldă, care să nu se oprească la un singur păhărel, ori putea fi una crispată, stângace, oferindu-i trezirea definitivă la realitate.

Un grup de fete de colegiu au ajuns la o masă din apropierea lui. Toate vorbeau în acelaşi timp – jumătate dintre ele, la telefon, celelalte, flecărind cât le ţinea gura. Americance. Accentul le trăda ca fiind din sud. Erau opt, şase dintre ele – blonde. Cu blugi mai toate, dar şi două cu fuste foarte scurte. Picioare bronzate. Şi nu aveau nicio carte sau vreun curs la ele. Au aşezat două mese cap la cap, au tras scaune, şi-au aranjat bagajele, şi-au atârnat jachetele pe spătare, iar în agitaţia creată pentru a realiza toate aranjamentele acelea, nu le-a tăcut gura nicio clipă.

Rick s-a gândit să se mute la altă masă, dar apoi s-a răzgândit. Majoritatea fetelor erau drăguţe, iar faptul că vorbeau englezeşte îl liniştea, chiar dacă vorbele veneau în torente. Din local, un chelner şi-a făcut curaj şi s-a aventurat să ia comanda fetelor, care a cuprins în primul rând vin; pe tot parcursul comenzii niciun cuvânt nu s-a scos în italiană.

Una dintre ele l-a remarcat pe Rick, după care alte trei fete s-au uitat la el. Două dintre americance

şi-au aprins câte o ţigaretă. Pe moment, niciuna nu stătea de vorbă la telefon. Se făcuse cinci şi zece.

După alte zece minute, i-a telefonat Gabriellei şi a ascultat mesajul vocal. Frumoasele americance din sud stăteau de vorbă, între altele, despre Rick, făcând pronosticuri dacă era italian ori american. Oare le putea înţelege? Se vedea clar că nu se sinchiseau.

El a comandat încă un Campari, iar asta, potrivit uneia dintre brunete, stătea ca dovadă clară că nu era american. Brusc, au uitat de el când una dintre ele a adus vorba despre reducerile la pantofi de la un magazin numit Ferragamo.

S-a făcut cinci şi jumătate, apoi, cu trecerea timpului, Rick a început să-şi facă griji. Gabriella sigur i-ar fi telefonat dacă întârzia, dar poate hotărâse să nu mai vină la întâlnire.

Una dintre brunete, în fustă mini, a apărut la masa lui Rick şi s-a lăsat fără niciun complex pe scaunul din faţa lui.

— Bună, a început ea şi a zâmbit, făcând gropiţe în obraji. Vrei să ne ajuţi în privinţa unui pariu?

Apoi a aruncat o privire către prietenele ei, iar Rick a imitat-o. Toate îi urmăreau cu ochi curioşi. Înainte de a apuca să spună ceva, ea a continuat:

— Aştepţi o femeie ori un bărbat? La masa noastră, părerile sunt jumi-juma. Cele care pierd trebuie să dea de băut.

— Şi cum spui că te cheamă?

— Livvy. Dar pe tine?

— Rick.

Pentru o fracţiune de secundă, i-a fost groază să-şi rostească şi numele de familie. Avea de a face cu americance. Dacă vreuna dintre ele recunoştea numele celui mai mare nătărău din istoria NFL?

— Ce te face să crezi că aştept pe cineva? a întrebat-o Rick.

— Păi, se vede. Te uiţi mereu la ceas, formezi mereu un număr, nu scoţi o vorbă, te uiţi la lume, apoi iar îţi consulţi ceasul. E clar că aştepţi pe

cineva. E un pariu prostesc. Alege: bărbat ori femeie?

— Texas?

— Pe aproape, Georgia.

Era chiar frumoasă – ochi albaştri şi calzi, pometi înalţi, păr negru şi mătăsos, care îi cădea până aproape pe umeri. Iar el voia să stea de vorbă cu cineva.

— Turistă?

— Studentă în schimb de experienţă. Dar tu?

Interesantă întrebare, răspunsul fiind însă ceva mai complicat de dat.

— Cu afaceri, a zis el.

Plictisindu-se imediat, majoritatea prietenelor ei s-au pus din nou pe vorbit, ceva despre o discotecă nouă, unde veneau şi tineri din Franţa.

— Tu ce crezi, bărbat ori femeie? a întrebat el.

— Poate soţia?

Fata se sprijinise în coate pe masă şi se aplecase uşor în faţă, vădit atrasă de acea conversaţie.

— N-am avut aşa ceva.

— Nici n-am crezut asta. Aş spune că aştepţi o femeie. Programul de muncă s-a terminat. Şi nu arăţi ca un angajat la vreo companie mare. Şi sigur nu eşti homo.

— Şi asta se vede, nu?

— A, sigur.

Dacă recunoştea că aştepta o femeie, atunci ar fi apărut ca un fraier căruia i s-a tras clapa. Dacă spunea că aştepta un bărbat, atunci ar apărea ridicol când (şi dacă) sosea Gabriella.

— Nu aştept pe nimeni, a zis el.

Ea a zâmbit, pentru că probabil înţelesese cum stăteau lucrurile.

— Mă îndoiesc.

— Şi pe unde se distrează studentele americance din Florenţa?

— Avem şi noi locurile noastre.

— S-ar putea ca mai târziu să mă plictisesc.

— Vrei să mergi cu noi?

— Desigur.

— Există un club pe nume… Fata s-a oprit şi s-a uitat spre prietenele ei, care trecuseră la alegerea următorului rând de băuturi. Instinctiv, Livvy a decis să nu-l aducă pe Rick între ele. Dă-mi numărul tău şi te sun eu mai târziu, după ce ne facem nişte planuri.

Au făcut schimb de numere.

— *Ciao,* i-a zis fata şi s-a întors la masa ei, unde a anunţat grupul că nu existau câştigătoare, nici perdante; Rick nu aştepta pe nimeni.

După o aşteptare de patruzeci şi cinci de minute, şi-a plătit nota, i-a făcut semn din ochi lui Livvy şi s-a pierdut în mulţime, încă un apel către Gabriella, o ultimă încercare şi, când a auzit iarăşi mesajul vocal, a scăpat o înjurătură printre dinţi şi a închis telefonul dintr-o mişcare.

O oră mai târziu, se uita la televizorul din camera de hotel, când telefonul a sunat. Nu era Arnie. Nici Gabriella.

— Fata aceea n-a apărut, adevărat? a început Livvy cu glas voios.

— N-a apărut.

— Deci eşti singur.

— Exact.

— Ce păcat! Mă gândeam să merg la cină. Ai nevoie de companie?

— Sigur că da.

S-au întâlnit la Paoli, un local foarte aproape de hotel. Un restaurant vechi, având o sală lungă, al cărei tavan era acoperit de la un capăt la altul de fresce medievale. Era plin, iar Livvy a recunoscut amuzată că trăsese nişte sfori ca să obţină o masă. Una mică, astfel că stăteau foarte aproape unul de celălalt.

Au băut vin alb şi au făcut prezentările mai pe larg. Ea era studentă la Universitatea din Georgia, şi trebuia să încheie acel ultim semestru de studii în străinătate, urmând să termine istoria artei. Nu se omora cu învăţatul şi nu ducea dorul casei.

Avea un prieten în Georgia, dar numai pentru moment. Ca să fie, acolo.

Rick s-a jurat că nu avea soţie, nici logodnică şi nici vreo relaţie permanentă. Fata care nu apăruse era cântăreaţă de operă, iar asta a schimbat în mod considerabil direcţia în care se îndrepta conversaţia. Au comandat salate, *pappardelle* cu iepure şi o sticlă de Chianti.

După ce a băut destul vin, Rick a strâns din dinţi şi a abordat în mod direct subiectul fotbal, fără menajamente. Cariera bună (în colegiu), cariera nefericită (cea de profesionist trecând de la o echipă la alta) şi cea urâtă (scurta lui apariţie în ianuarie trecut la Cleveland Browns).

— N-am simţit lipsa fotbalului, a zis ea, iar lui Rick i-a venit să o strângă în braţe.

Apoi Livvy i-a explicat că stătea la Florenţa din septembrie. Nu ştia cine a câştigat SEC[35]-ul sau titlul naţional şi nici nu o interesa. Nu o mai interesa fotbalul profesionist. În liceu fusese majoretă şi îndurase destule pentru acel sport cât să nu uite toată viaţa.

În sfârşit, Rick găsise o majoretă în Italia.

El i-a povestit pe scurt despre Parma, despre Panthers, despre liga italiană, după care a trecut la subiecte ce o priveau direct.

— Am impresia că în Florenţa sunt o mulţime de americani, a zis el.

Ea şi-a dat ochii peste cap, semn că se săturase de americani.

— Abia aşteptam să studiez în străinătate, am visat asta ani în şir, iar acum stau împreună cu trei dintre fetele de la Universitatea din Georgia, şi niciuna dintre ele nu vrea să înveţe o boabă de italiană sau să se bucure de cultura de aici. Le interesează doar cumpărăturile şi discotecile. Aici sunt mii de americani, şi toţi se adună cârd, ca gâştele.

Din acest punct de vedere, nu era vreo diferenţă între Florenţa şi Atlanta. Deseori pleca de una singură la ţară, să vadă peisajul şi să mai scape de prietene.

Tatăl ei era un chirurg de renume, care avea o relaţie amoroasă ce dăduse naştere unui divorţ prelungit. Acasă, problemele erau cam încurcate, astfel că ea nu se prea bucura că urma să plece din Florenţa când se va termina semestrul, adică peste trei săptămâni.

— Îmi pare rău, a spus ea, după ce a prezentat un rezumat al situaţiei familiale.

— Nicio problemă.

— Mi-ar plăcea să-mi petrec vara călătorind prin Italia, departe de colegele mele şi de băieţii din acelaşi an de studiu, care se îmbată în fiecare seară, şi foarte departe de familia din State.

— Şi de ce n-o faci?

— Tata plăteşte totul, iar el îmi cere să mă întorc acasă.

Rick nu avea planuri care să treacă dincolo de sfârşitul sezonului, iar acest lucru avea să se întâmple în iulie. Din anumite motive, a adus vorba de Canada, poate dintr-o încercare de a o impresiona. Dacă va juca acolo, sezonul se va sfârşi în noiembrie. Dar vestea a lăsat-o rece.

Chelnerul le-a adus farfurii pline ochi cu *pappardelle* şi carne de iepure, cu un sos foarte aromat, ce mirosea divin. Au discutat despre mâncărurile şi vinurile italieneşti, despre locurile pe care ea le vizitase până atunci şi despre altele, aflate pe lista ei de dorinţe.

Au mâncat încet, ca toată lumea de la Paoli, de altfel, iar când au încheiat cu brânză şi cu porto, trecuse de ora unsprezece.

— Nu prea am chef să mergem la vreun club, a recunoscut ea. Aş fi încântată să-ţi arăt câteva, dar nu sunt într-o dispoziţie chiar atât de bună. Noi, fetele, ieşim prea des, se pare.

— Şi-atunci, ce propui?

— O îngheţată.

Au traversat Ponte Vecchio şi au găsit o cofetărie care avea în ofertă cincizeci de arome de îngheţată. Apoi Rick a condus-o până la apartamentul ei şi a sărutat-o de noapte bună.

Capitolul 21

— Aici e ora cinci dimineaţă, a început Rat, adresându-i-se cu glas binevoitor. De ce naiba sunt eu treaz şi-ţi telefonez atât de devreme? De ce? Răspunde-mi, căpăţânosule!

— Bună, Rat, i-a răspuns Rick, în timp ce îl strângea în gând de gât pe Arnie pentru că dăduse numărul lui de telefon.

— Eşti un nătărău, află de la mine. Un dobitoc de clasă, dar amândoi ştiam asta încă de acum cinci ani, nu? Ce mai faci, Rick?

— Bine, Rat, dar tu?

— Super, nici nu se poate mai bine, mă agit deja, deşi sezonul încă nu a început.

Rat Mullins vorbea piţigăiat, cu mare viteză şi la volum maxim, şi rareori aştepta să i se dea răspuns, pentru că imediat se lansa într-o nouă tiradă ce nu-l lăsa pe interlocutor nici să deschidă gura. Rick s-a văzut silit să zâmbească. Nu-i mai auzise glasul de ani de zile, şi asta îi aducea în gând amintiri legate de unul dintre puţinii antrenori care crezuseră în el.

— O să câştigăm, domnule, o să marcăm cincizeci de puncte pe meci, nu mă interesează nici chiar dacă cealaltă echipă marchează patruzeci, pentru că oricum n-o să ne ajungă din urmă. I-am spus şefului ieri că avem nevoie de o tabelă nouă, pentru că aia veche nu-i în stare să ţină pasul cu mine şi cu ofensiva mea, şi cu marele meu quarterback, Căpăţânosul Dockery. Mai eşti la telefon, băiete?

— Te ascult, Rat, ca întotdeauna.

— Uite care-i treaba. Şeful ţi-a cumpărat deja un bilet dus-întors la clasa întâi, nătărăule, cum mie nu mi-a oferit, de-a trebuit să călătoresc cu autobuzul, pleci din Roma la opt, escală la Toronto şi apoi, tot cu clasa întâi, până la Regina, cu Air Canada, o companie pe cinste, apropo. O să te aştepte o maşină la aeroport mâine-dimineaţă, când vei sosi, iar mâine-seară o să luăm masa împreună şi-o să

imaginăm nişte rute pentru pase cum nu s-a mai auzit sau văzut pe aici.

— Nu te mai grăbi atât, Rat.

— Ştiu, ştiu. Te pricepi să fii lent. Ţin bine minte, dar…

— Ascultă, Rat, nu pot să-mi părăsesc echipa tocmai acum.

— Echipa? Am auzit bine? Păi, am cam citit despre echipa în care joci. Tipul acela din Cleveland, cum îl cheamă, a, Cray, se ţine scai de fundul tău. O mie de susţinători la un meci acasă… Ce se joacă acolo, touch football[36]?

— Rat, am semnat un contract.

— Iar eu ţi-am pregătit altul, pe care să-l semnezi. Mult mai substanţial, cu o echipă adevărată, într-o ligă adevărată, cu stadioane adevărate, unde vin suporteri ca lumea. Televiziune. Finanţări. Contracte pentru încălţăminte sport. Fanfare care mărşăluiesc pe teren şi majorete.

— Rat, sunt fericit aici.

A urmat o pauză, deoarece Rat a rămas brusc fără suflare. Rick şi-a amintit bine scene din vestiar, la jumătatea meciurilor, cum se plimba agitat de acolo-colo, vorbind nebuneşte, în timp ce-şi vântura mâinile prin aer, după care urma câte o oprire bruscă, pentru a lua aer, când inspira adânc, spre a se lansa apoi într-o nouă tiradă.

Cu vocea mai gravă şi străduindu-se să pară jignit, Rat a zis:

— Ascultă, Rick, nu-mi face una ca asta. Eu mi-am pus fundul la bătaie pentru tine. După cele întâmplate la Cleveland, cum să…

— Lasă asta, Rat.

— Gata, gata. Îmi cer scuze. Dar vii măcar să mă vezi? Vino doar în vizită şi discutăm faţă-n faţă. Poţi face asta pentru fostul tău antrenor? Nu te oblig cu nimic. Biletele sunt deja cumpărate, nu trebuie să dai banii înapoi, te rog, Ricky.

Rick a închis ochii, s-a frecat la frunte şi, fără chef, a zis:

— Bine, şefu'. Doar o vizită. Fără nicio obligaţie.

— Nu eşti chiar atât de nătărău cum te-am crezut. De aia ţin la tine, Ricky. N-o să-ţi pară rău!

— Cine a ales aeroportul din Roma?

— Păi, eşti în Italia, nu?

— Da, dar…

— Păi, acolo era Roma, ultima dată am verificat asta. Acum găseşte aeroportul acela nenorocit şi vino încoace să mă vezi.

Înainte de decolare a dat peste cap două cocteiluri Bloody Mary şi a reuşit să doarmă aproape opt ore, cât a ţinut zborul până la Toronto. Aterizarea în orice oraş de pe continentul american îi dădea fiori, indiferent cât de ridicole ar fi părut asemenea gânduri. Ca să omoare vremea cât aştepta zborul spre Regina, i-a telefonat lui Arnie şi l-a informat unde se afla. Impresarul s-a arătat foarte mândru. Apoi Rick i-a transmis un e-mail mamei, fără să-i spună unde se găsea. I-a trimis şi lui Livvy un e-mail cu un scurt salut. A verificat ediţia on-line a ziarului *Cleveland Post,* doar ca să se asigure că Charley Cray trecuse la alte subiecte. Primise şi un mesaj de la Gabriella: „Rick, îmi pare rău, dar ar fi mai înţelept să nu ne întâlnim. Te rog să mă ierţi".

A rămas cu privirea în pământ şi a decis să nu răspundă. L-a apelat pe Trey, dar acesta nu i-a răspuns.

Cei doi ani petrecuţi la Toronto nu fuseseră lipsiţi de plăceri. Totul părea să se fi întâmplat cu foarte multă vreme în urmă, când era şi el mult mai tânăr. Abia ieşit pe porţile colegiului, cu vise mari şi cu o carieră îndelungată în faţă, se socotise invincibil. Lucrurile nu aveau cum să meargă decât bine. Un începător care deţinea tot ce-i trebuia pentru a reuşi mai avea nevoie de puţin rafinament pe ici, pe colo, şi curând urma să joace în NFL.

Rick nu mai ştia bine dacă încă visa să joace în liga cea mare.

În vreme ce derula amintiri în gând, i s-a părut că aude cuvântul „Regina" anunţat la difuzoare. S-a

apropiat de monitor şi a constatat că zborul acela avea întârziere. A întrebat la poarta de îmbarcare şi i s-a spus că întârzierea se datora vremii nefavorabile.

— La Regina ninge, i-a zis funcţionarul.

A găsit o cafenea şi a comandat o băutură răcoritoare dietetică. A intrat pe internet şi a verificat vremea în Regina şi, într-adevăr, acolo ningea din greu. „Un viscol primăvăratic, eveniment destul de rar", era una dintre descrieri.

Ca să-şi mai omoare timpul, a frunzărit cotidianul ce apărea la Regina, *Leader-Post.* A găsit ştirile din fotbal. Rat făcuse nişte declaraţii, ceva legat de angajarea unui coordonator pentru defensivă, evident, unul cu foarte puţină experienţă. Promitea că va reduce numărul jucătorilor tailback, ceea ce năştea speculaţii referitoare la faptul că tactica nu se va baza pe un joc de alergare. Vânzările de bilete pentru întregul sezon se ridicaseră la treizeci şi cinci de mii, un adevărat record. Un editorialist, genul de ziarist care se târâie până la maşina de scris şi reuşeşte să scrie şase sute de cuvinte de patru ori pe săptămână, vreme de treizeci de ani, chiar dacă, din întâmplare, lumea nu se prea omoară după sport în Saskatchewan, trimisese un potpuriu de ştiri de culise sau lucruri „auzite pe stradă". Un jucător de hochei afirmase că nu voia să sufere o intervenţie chirurgicală decât după încheierea sezonului. Un altul trăia separat de soţie, care avea nasul rupt într-un mod greu de explicat.

Un ultim paragraf: Rat Mullins confirma că Rougbriders tratau cu Marcus Moon, un quarterback cu o viteză bună şi cu un braţ iute. Moon îşi petrecuse ultimele două sezoane la Packers şi „abia aştepta să joace în fiecare zi". Şi Rat Mullins refuzase să confirme ori să nege faptul că echipa trata cu Rick Dockery care, „ultima oară când a fost văzut, lansa intercepţii extraordinare pentru Cleveland Browns".

Se afirma că Rat spusese: „Nu am nimic de declarat" atunci când i se ceruse să confirme

zvonurile legate de Dockery.

Apoi, parcă făcând un semn şmecheresc din ochi, reporterul sportiv plantase o sugestie prea ispititoare pentru a fi ignorată. Folosirea de paranteze îl ajuta să se distanţeze de dorinţa lui de a bârfi:

(Pentru detalii referitoare la Dockery, consultaţi.)

— Nimic de declarat? Rat se teme prea mult să comenteze sau îi este ruşine?

Rick a rostit întrebarea cu voce tare şi a pornit apoi într-o lungă plimbare prin aeroport.

Două ore mai târziu, când s-a îmbarcat în avionul Air Canada, nu pornise către Regina, ci spre Cleveland. De la aeroport, a luat un taxi spre centru. *Cleveland Post* avea sediul într-o clădire modernă, ca atâtea altele, de pe Slate Avenue. Ca o ciudăţenie, se găsea la numai patru intersecţii mai spre nord de comunitatea italienilor originari din Parma.

Rick a plătit călătoria şi l-a rugat pe taximetrist să-l aştepte după colţ, la o intersecţie depărtare. Ajuns pe trotuar, s-a oprit doar o secundă, parcă pentru a se convinge că se afla din nou în Cleveland, Ohio. Din punctul lui de vedere, ar fi dorit să facă pace, dar se părea că oraşul era hotărât să-i zgândărească rănile mereu.

După ce şi-a făcut planul de acţiune, n-a şovăit nicio clipă, şi nici mai târziu, când a văzut totul retrospectiv, nu-şi amintea să fi ezitat vreun moment.

În holul de la intrare, se găsea o statuie de bronz reprezentând o persoană de nerecunoscut, pe soclul căreia fusese scrisă o maximă cu ifose despre adevăr şi libertate. În apropierea acesteia se găsea postul paznicului. Toţi vizitatorii trebuiau să semneze la trecerea prin dreptul ei. Rick purta pe cap o şapcă de baseball, inscripţionată cu Cleveland Indians, cumpărată ceva mai devreme din aeroport

cu treizeci şi doi de dolari, iar când paznicul i-a zis: „Da, domnule”, Rick s-a grăbit să răspundă:

— Cu Charley Cray.

— Numele dumneavoastră?

— Roy Grady. Joc la Indians.

Informaţia l-a încântat nespus de mult pe paznic, iar acesta i-a întins imediat un tabel pentru a semna. Potrivit website-ului echipei Indians, Roy Grady era ultima achiziţie pentru postul de aruncător, un tânăr recrutat din liga AAA de baseball, care până la acea dată jucase în trei partide, înregistrând performanţe contradictorii. Cray îl cunoştea probabil după nume pe Grady, dar nu şi după faţă.

— La etajul doi, i-a zis paznicul, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

Rick a preferat să urce pe scări, pentru că-şi pusese în gând să le folosească şi la plecare. Sala de ştiri de la etajul doi arăta aşa cum îşi închipuise – un spaţiu uriaş, înţesat de cubiculumuri şi de computere, cu hârtii pretutindeni. Pe margini erau mici birouri, iar Rick a trecut prin dreptul lor, citind din mers numele scrise pe uşi. Brusc, inima i-a bătut ceva mai tare şi a constatat că-i venea greu să afişeze un aer degajat.

— A, Roy, a spus cineva dintr-o laterală, şi Rick a păşit în direcţia omului.

Acesta, în jur de patruzeci şi cinci de ani, pe cale de a cheli, avea doar câteva şuviţe de păr, cărunt şi unsuros, pornind de deasupra urechilor, era nebărbierit, purta ochelari ieftini de citit, coborâţi spre vârful nasului, şi era supraponderal, arătând ca unul care nu făcuse niciodată parte din vreo echipă de liceu, nu îmbrăcase nicicând un tricou şi nici nu se apropiase vreodată de o majoretă. Un tâmpit îngălat care nu era în stare să practice niciun sport, trăind în schimb bine din critici aduse celor care se pricepeau. Stătea în uşa biroului mic, înţesat de obiecte, privindu-l încruntat pe Roy Grady, parcă bănuind ceva neplăcut.

— Domnul Cray? a spus Rick, aflat la mai puţin de cinci paşi şi apropiindu-se vertiginos.

— Da, a răspuns acesta cu un rânjet, căscând apoi ochii de mirare.

Rick l-a împins brusc înăuntru şi a trântit uşa. Cu stânga şi-a smuls şapca de pe cap, iar cu dreapta l-a prins pe Cray de gât.

— Eu sunt, dobitocule, Rick Dockery, calul tău de bătaie preferat!

Cray a făcut ochii cât cepele, iar ochelarii i-au căzut pe podea.

Trebuia să-i tragă doar un pumn, aşa hotărâse Rick după ce se gândise îndelung. O dreaptă în mutră, pe care individul să o vadă venind. Fără lovituri mişele, adică şuturi în vintre, nimic de genul ăsta. Faţă în faţă, ca de la bărbat la bărbat, fără ajutorul vreunei arme. Şi dacă se putea, fără oase frânte ori hemoragii.

N-a fost niciun jab scurt, nici croşeu, ci doar o directă puternică, născută în urmă cu luni de zile, iar acum pornită ca de peste ocean. Fără să întâmpine nicio rezistenţă, întrucât Cray era prea bleg şi prea speriat, şi-şi petrecea prea mult timp ascunzându-se dinapoia tastaturii pe care-şi scria articolele, astfel că pumnul a izbit exact în partea stângă a bărbiei, producând un scrâşnet slab, pe care Rick avea să şi-l ducă aminte cu plăcere în săptămânile ce au urmat. Cray a căzut ca un sac de cartofi, iar vreme de o secundă Rick s-a simţit ispitit să-i mai ardă şi un picior în coaste.

Se gândise şi ce să-i spună individului, dar nimic nu părea potrivit pentru acea situaţie. Ameninţările nu ar fi fost luate în serios – dacă ar fi făcut prostia de a mai reveni la Cleveland, Rick sigur n-ar mai fi încercat să-l atace pe Cray. Dacă l-ar fi înjurat, s-ar fi simţit uşurat, dar orice vorbă spusă ar fi apărut într-un articol. De aceea, l-a lăsat prăbuşit acolo, la podea, gâfâind îngrozit, buimăcit de acea lovitură, iar lui Rick nu i-a părut nicio clipă rău de acea jigodie.

A ieşit din birou, a salutat din cap doi reporteri care semănau uimitor cu domnul Cray, după care s-a îndreptat spre scară. A coborât în fugă până în

subsol, iar după ce a căutat câteva minute, a găsit o uşă care dădea spre o rampă de încărcare. La cinci minute după ce-l făcuse KO pe Cray, revenise la taxi.

Zborul de întoarcere către Toronto l-a făcut tot cu Air Canada, iar când a aterizat pe solul canadian, a început să se calmeze. Trei ore mai târziu, se îndrepta spre Roma.

Capitolul 22

Duminică dimineaţa, peste Parma s-a pornit o ploaie torenţială. Rafalele cădeau cu putere, iar norii lăsau impresia că nu se vor risipi nici peste o săptămână. Un tunet l-a trezit până la urmă pe Rick şi, cu ochii încă umflaţi de somn, a zărit nişte unghii roşii de la picioarele cuiva. Nu erau acelea ale ultimei lui aventuri de la Milano şi nici acelea roz sau oranj sau cafenii ale nenumăratelor fete pe care le cunoscuse. Nici vorbă. Acele unghii îngrijite cu meticulozitate (dar nu de proprietară) şi date cu ojă (Chanel Midnight Red), aparţineau elegantei şi senzualei domnişoare Livvy Galloway din Savannah, Georgia, care, ca membră a clubului studenţesc Alpha Chi Omega, îşi petrecuse ceva vreme în Atena, iar în ultima vreme, într-un apartament aglomerat din Florenţa. Acum se găsea într-un apartament ceva mai puţin aglomerat din Parma, la etajul trei al unei clădiri vechi de pe o stradă liniştită, departe de sufocantele ei colege şi foarte departe de familia ei dezbinată.

Rick a închis ochii şi, pe sub cearşaf, a tras-o mai aproape.

Joi seara, Livvy sosise cu trenul de la Florenţa şi, după o cină plăcută, se retrăseseră în camera lui unde s-au cunoscut mai îndeaproape, pentru prima oară. Şi, cu toate că Rick sigur fusese pregătit pentru un asemenea deznodământ, ea se arătase la fel de dornică. Iniţial, el îşi pusese în gând să petreacă ziua de vineri în pat sau, în orice caz, în preajma acestuia. Ea însă avea cu totul alte idei. Cât călătorise cu trenul citise o carte despre Parma. Era momentul să studieze istoria acelui oraş.

Înarmaţi cu un aparat de fotografiat şi cu câteva însemnări ale fetei, au pornit într-un tur prin centrul oraşului, examinând cu mare atenţie interioarele unor clădiri pe care Rick abia de le observase până atunci. Prima dintre acestea a fost *duomo* – Rick aruncase odată o privire înăuntru, mânat de

curiozitate – unde Livvy a adoptat o atitudine profund meditativă, târându-l dintr-un colţ în altul. Rick nu ştia precis ce părere avea Livvy, dar când şi când ea rostea câte ceva lămuritor, ca de pildă: „Este unul dintre cele mai frumoase exemple de arhitectură în stil romanesc de pe valea râului Po”.

— Când a fost construită? întreba el mereu.

— A fost sfinţită în 1106 de papa Pasquale, apoi distrusă de un cutremur în 1117. S-a reconstruit începând cu 1130 şi, ca de obicei, s-a lucrat la ea cam vreo trei sute de ani. Minunată, nu crezi?

— Bineînţeles.

S-a străduit să pară interesat, dar Rick descoperise deja că lui nu-i trebuia multă vreme să examineze o catedrală. Livvy însă trăia pe altă lume. El o urma cuminte, rămânea aproape, gândindu-se încă la prima lor noapte împreună, aruncând din când în când câte-o privire spre fundul ei rotund şi plănuind încă o după-amiază focoasă.

Ajunsă pe aleea centrală şi privind drept în sus, ea a zis:

— Domul are o frescă pictată de Correggio prin 1520. *Înălţarea la Cer a Fecioarei.* Extraordinar!

Deasupra lor, sus de tot, pe tavanul boltit, bătrânul Correggio reuşise să picteze o scenă impresionantă, înfăţişând-o pe Maria înconjurată de îngeri. Livvy a contemplat-o copleşită de emoţie. Rick s-a uitat la frescă având impresia că o să-şi rupă gâtul dacă mai stă mult cu capul ridicat spre tavan.

Au mers încet prin nava mare, prin criptă, prin numeroasele intrânduri, studiind mormintele unor oameni sanctificaţi de mult. După o oră, Rick era disperat să iasă din nou la soare.

Au vizitat apoi baptisteriul, o clădire frumoasă de formă octogonală, aflată în preajma catedralei, şi au stat vreme îndelungată în faţa portalului de nord, cel închinat Fecioarei. Sculpturile complicate de deasupra uşii descriau întâmplări din viaţa Mariei. Livvy şi-a verificat însemnările, dar părea să cunoască până şi amănuntele.

— Te-ai mai oprit vreodată aici? l-a întrebat ea.

Dacă ar fi recunoscut adevărul, spunând că nu, ea l-ar fi considerat un ţopârlan. Dacă ar fi fost să mintă, spunând că da, oricum nu ar fi avut importanţă, pentru că ea se pregătea deja să viziteze altă clădire. De fapt, el trecuse pe acolo de zeci de ori şi ştia că era vorba despre un baptisteriu. Nu avea idee ce se oficia în acea clădire; cu toate astea, s-a prefăcut că ştia.

Ea vorbea încet, parcă mai mult pentru sine, situaţie ce nu era departe de adevăr.

— Patru şiruri din marmură roşie de Verona. Construcţie începută în 1196, tranziţie între stil romanesc şi gotic. A făcut câteva fotografii ale exteriorului, apoi l-a condus pe Rick înăuntru, unde s-au zgâit la un alt dom. Bizantin, din secolul al XIII-lea, a zis ea. Regele David, fuga din Egipt, Cele Zece Porunci.

El a dat îndatoritor din cap, simţind că i-a înţepenit gâtul.

— Rick, eşti catolic?

— Luteran. Dar tu?

— Nu-s ceva anume. În familie există unele persoane cu vagi afiliaţii protestante. Îmi place totuşi subiectul, istoria creştinismului şi a originilor bisericii. Şi iubesc arta religioasă.

— Aici există o sumedenie de biserici vechi, a spus el. Şi toate-s catolice.

— Ştiu.

Lucru perfect adevărat. Până să se facă de prânz, au făcut turul bisericii în stil renascentist San Giovanni Evangelista, aflată tot în centrul istoric şi religios al oraşului, vizitând şi biserica San Francesco del Prato. Potrivit lui Livvy, era „unul dintre cel mai remarcabile exemple de arhitectură gotică franciscană din regiunea Emilia”. Pentru Rick, singurul amănunt picant era că frumoasa biserică slujise cândva drept temniţă.

La ora unu, el a insistat să mănânce de prânz. Au găsit o masă la Sorelle Picchi de pe strada Farina şi, în timp ce el studia meniul, Livvy şi-a notat o serie

de impresii. Cât au mâncat *anolini,* cel mai bun din oraş, după părerea lui Rick, şi au băut o sticlă de vin, au discutat despre Italia şi despre locurile văzute de ea. În cele opt luni, cât locuise în Florenţa, vizitase unsprezece dintre cele douăzeci de regiuni, deseori călătorind singură la sfârşit de săptămână, deoarece colegele ei erau prea lenevoase, apatice ori mahmure ca să o însoţească. Îşi pusese în gând să meargă în fiecare regiune, dar nu mai avea timp. Sesiunea de examene începea peste două săptămâni, după care lunga ei vacanţă avea să se încheie.

În loc să se retragă pentru un pui de somn, au pornit să vadă bisericile San Pietro Apostolo şi San Rocco, după care au rătăcit prin Parco Ducale. Livvy a fotografiat locurile, şi-a luat notiţe, bucurându-se de istorie şi de artă, în vreme ce Rick se târâia după ea ca un somnambul. S-a prăbuşit în bătaia soarelui, pe iarba călduţă din parc, şi apoi, cu capul în poala ei, a adormit cât ea a studiat harta oraşului. Când s-a trezit, a reuşit să o convingă în cele din urmă să se retragă în apartament ca să doarmă cum se cuvine.

Vineri, la petrecerea dată la Polipo după antrenament, Livvy a devenit punctul de atracţie. Quarterback-ul echipei îşi găsise în sfârşit o americancă foarte frumoasă, unde mai pui că fusese cândva şi majoretă, iar italienii s-au întrecut ca să o impresioneze. Au lălăit cântece deocheate şi au golit halbe de bere.

Povestea scurtei şi furioasei vizite a lui Rick la Cleveland, doar ca să-i tragă un pumn în mutră lui Charley Cray, căpătase caracter de legendă. Versiunea, furnizată de Sam şi susţinută fără voia lui de Rick prin refuzul de a vorbi despre acel episod, reflecta destul de fidel adevărul. Elementul lipsă era acela că Rick plecase din Parma ca să cunoască mai bine condiţiile unui alt contract, lucru care l-ar fi obligat să abandoneze Panterele în plin sezon, însă nimeni din Italia nu ştia şi nici nu avea să afle vreodată acest lucru.

Acel ticălos, Charley Cray, venise până în Italia *lor* ca să scrie articole răuvoitoare despre echipa şi quarterback-ul lor. Îi insultase, iar Rick îl găsise, cu o cheltuială ce părea destul de consistentă, îl dăduse cu roatele-n sus, apoi revenise la Parma, unde putea fi în siguranţă. Şi cum să nu fie în siguranţă? Oricine ar fi venit după Riik pe terenul lor avea să fie cotonogit.

Faptul că Rick devenise un fugar dădea o savoare suplimentară de îndrăzneală şi de romantism acelei întâmplări, lucru care îi dădea gata pe italieni. Într-o ţară unde legile sunt ocolite, iar cei care le fentează se bucură deseori de admiraţia oamenilor, urmărirea lui Rick de către poliţie reprezenta subiectul principal de discuţie atunci când cei de la Panthers se vedeau. Iar când se găseau în câte-o încăpere aglomerată, spuneau povestea cu înfrigurare, uneori adăugând amănunte născocite de ei.

În realitate, Rick nu fusese pus sub urmărire. Se emisese un mandat de arestare pentru molestare, o infracţiune minoră, şi, potrivit noului său avocat din Cleveland, nimeni nu pornise după el să-l pună în cătuşe. Autorităţile ştiau unde se afla, iar dacă ar mai fi ajuns vreodată la Cleveland, ar fi fost pus sub acuzare.

Cu toate acestea, Rick era fugar, iar Panterele trebuiau să-l protejeze, atât pe teren, cât şi în afara lui.

Ziua de sâmbătă s-a dovedit a fi la fel de educativă ca şi cea e vineri. Livvy l-a purtat prin Teatro Regio, iar el s-a arătat extrem de mândru că mai călcase acolo, apoi la Muzeul Diocezan, biserica San Marcellino, capela San Tommaso Apostolo. La prânz, au mâncat o pizza în incinta frumosului Palazzo della Pilotta.

— Eu nu mai pun piciorul în nicio biserică, a anunţat-o Rick, care se dându-se astfel bătut.

Stătea lungit pe iarbă, bucurându-se de soare.

— Eu aş vrea să văd Galeria Naţională, a spus Livvy, ghemuindu-se alături de el şi expunându-şi picioarele bronzate.

— Ce-au acolo de arătat?

— O mulţime de picturi, din toată Italia.

— Nu vreau.

— Ba da, apoi Muzeul de Arheologie.

— Şi după aceea?

— După aceea o să obosesc. Mergem la culcare, tragem un pui de somn, apoi ne gândim unde ieşim la cină.

— Mâine am meci. Vrei să mă omori?

— Da.

După două zile de turism ca la carte, Rick abia aştepta să joace fotbal, pe ploaie sau nu. Abia aştepta să treacă pe lângă bisericile antice şi să ajungă la stadion, ca să îmbrace echipamentul, apoi să se umple de noroi şi – poate – să se încaiere cu cineva.

— Dar plouă, a gângurit Livvy de sub cearşaf.

— Mare păcat, domnişoară majoretă. Spectacolul se ţine oricum.

Ea s-a rostogolit spre el, înlănţuindu-l cu un picior.

— Nu, a zis el cu convingere. Nu înainte de meci. Şi-aşa am genunchii slabi.

— Credeam că eşti un armăsar de quarterback.

— Acum sunt doar quarterback.

Ea şi-a retras piciorul şi a coborât din pat.

— Şi cu cine joacă Panthers astăzi? a întrebat Livvy, stând întoarsă cu spatele, ispititoare.

— Cu Gladiators, din Roma.

— Ce nume… Şi joacă bine?

— Sunt destul de buni. Trebuie să o luăm din loc.

A parcat maşina sub acoperişul tribunei rezervate suporterilor echipei gazdă, unde, cu o oră înaintea meciului, se aflau deja zece spectatori. Livvy a rămas acolo, înfofolită cu un poncho şi ghemuită sub o umbrelă mai mult sau mai puţin vulnerabilă în faţa stropilor purtaţi de vânt. Lui Rick aproape că i-a părut rău de ea. Peste douăzeci de minute a apărut pe teren în echipament complet, făcând mişcări de încălzire, flecărind cu colegii de echipă, dar

privind-o pe ea cu coada ochiului. Parcă era din nou în colegiu ori poate în liceu, nerăbdător să joace de plăcere, pentru gloria de a fi câştigător, dar şi pentru vreo fetişcană foarte atrăgătoare din tribună.

Meciul s-a desfăşurat ca într-un bazin plin cu noroi: ploaia nu s-a oprit nicio clipă. În prima repriză, Franco a scăpat mingea de două ori, comiţând fumble, iar Fabrizio a scăpat două pase din cauza mingii ude şi lunecoase. Şi Gladiatorii au avut de luptat cu terenul. Când mai era un minut până la încheierea celui de-al doilea sfert, Rick a recepţionat mingea în spaţiul protejat de apărătorii săi şi a sprintat treizeci de yarzi, reuşind să deschidă scorul cu un touchdown. Fabrizio a ratat lovitura de picior pentru extrapunct, iar scorul a rămas 6-0 la pauza mare. Cum vreme de două săptămâni nu mai avusese oportunitatea de a ironiza şi de a striga la cineva, Sam a profitat de pauză ca să se descarce asupra lor în vestiar, astfel că toată lumea s-a simţit cum nu se putea mai bine.

În cel de-al patrulea sfert, ploaia formase băltoace mari pe unele porţiuni de teren, iar jocul a devenit o încăierare prin noroaiele de la linia de angajare. La un al doilea down pentru cucerirea a doi yarzi, Rick a fentat că pasează spre Franco, apoi a fentat spre Giancarlo, tailback-ul care fusese până atunci rezervă, şi a trimis o pasă către Fabrizio, care parcă zbura către unul dintre stâlpii de pe linia de fund. Acesta a bâlbâit uşor recepţia, după care a prins mingea ferm şi a alergat douăzeci de yarzi fără să-l mai poată prinde nimeni. Conducând cu două touchdown-uri, Sam le-a cerut apărătorilor să lanseze atacuri blitz asupra quarterback-ului advers, iar Gladiatorii nu au reuşit să câştige nici măcar primul down. Şi au avut cinci down-uri chinuite în tot meciul.

Duminică seara, Rick şi-a luat rămas-bun de la Livvy şi a condus-o la trenul Eurostar, pe care l-a urmărit ieşind din gară cu un amestec de tristeţe şi uşurare. Nu-şi dăduse seama cât de singur se

simţise până atunci în Italia. Ştia destul de clar că duce lipsa unei companii feminine, însă Livvy îl făcuse să se simtă din nou ca un student. În acelaşi timp, ea îl solicita mult prea intens. Cerea multă atenţie şi părea să sufere uşor de hiperactivitate. Iar el avea nevoie de o pauză de odihnă.

În aceeaşi noapte, târziu, a primit un e-mail de la mama lui:

> Dragă Rick: Până la urmă, tatăl tău a decis să nu mai vină până în Italia. Este foarte supărat pe tine, pentru aventura pe care ai avut-o la Cleveland – şi până să faci ce ai făcut era destul de rău, dar acum, reporterii ne caută mereu, întrebându-ne ce e cu acuzaţia asta de atac şi molestare. Îi dispreţuiesc pe oamenii ăştia. Încep să înţeleg de ce l-ai pocnit pe bietul individ din Cleveland. Dar dacă tot ai ajuns în America, puteai să treci pe aici să ne zici măcar bună ziua. Nu te-am văzut de la Crăciun. Aş încerca să vin singură, dar mi-e să nu agravez diverticuloza de care sufăr. E mai bine să stau pe lângă casă. Chiar o să te aresteze?
>
> Cu drag, mama

Mama lui îşi trata diverticuloza ca pe un vulcan activ – existând acolo, în colon, gata de vreo erupţie, în eventualitatea în care trebuia să facă un lucru pe care de fapt nu şi-l dorea. În urmă cu cinci ani, ea şi Randall, tatăl lui, făcuseră greşeala de a merge în Spania cu un grup de pensionari, şi încă bodogăneau nemulţumiţi în privinţa preţurilor, a călătoriei cu avionul, a europenilor socotiţi necioplţi, a ignoranţei uimitoare a oamenilor care nu ştiau să vorbească englezeşte.

În realitate, Rick nici nu-i voia în Italia.

I-a răspuns mamei cu un e-mail:

> Dragă mamă: îmi pare rău că nu reuşiţi să veniţi încoace. Dar şi vremea a fost cumplită până acum. Nu voi fi arestat. Am nişte avocaţi care se ocupă de problemă – a fost o simplă neînţelegere. Spune-i tatei să se liniştească – totul are să fie bine. Îmi place viaţa de aici, dar mi-e dor de casă. Cu drag, Rick.

Tot duminică seara, târziu, a primit un e-mail şi de la Arnie:

> Dragă Jivină:
>
> Avocatul din Cleveland a gândit o înţelegere: tu pledezi vinovat, plăteşti o amendă, apă de ploaie. Dar dacă te recunoşti vinovat, Cray poate folosi asta împotriva ta într-un proces civil. Susţine că are falca fracturată şi face mare tărăboi că declanşează proces civil. Şi sunt convins că oamenii din Cleveland sunt alături de el. Cum crezi că ţi-ar sta în faţa unui juriu din Cleveland? Ăia de acolo ar fi în stare să te condamne şi la moarte pentru o simplă palmă. Şi i-ar acorda lui Cray un miliard de dolari drept despăgubiri civile. Încă mă ocup eu de problemă, deşi nu-mi dau seama de ce o fac.
>
> Rat m-a înjurat ieri, sper că pentru ultima oară. Tiffany a născut prematur, iar copilul pare să fie metis; cred că, în privinţa asta, ai scăpat de belea.
>
> Ca impresar al tău, am ajuns să pierd bani în mod oficial din cauza ta

şi m-am gândit că ar fi bine să ştii asta.

E-mail de răspuns lui Arnie:

Îmi placi, domnule. Eşti măreţ, Arn. Luptă în continuare să ţii hultanii departe de mine. Puternicele Pantere au călcat azi totul în picioare, i-am îngropat în noroi pe cei de la Gladiatorii din Roma. Iar protejatul tău a fost magnific.

Dacă amicul Cray are doar o fractură, ar merita încă una şi-n partea cealaltă. Spune-i să mă dea în judecată, şi eu o să mă declar falit în Italia! După aceea, să-şi bată avocaţii capul cu chestia asta.

Mâncarea şi femeile de aici continuă să mă uimească. Îţi rămân recunoscător că m-ai îndrumat spre Parma. RD

E-mail către Gabriella:

Mulţumiri pentru amabilul mesaj de acum câteva zile. Nu te frământa în legătură cu episodul petrecut la Florenţa. Am fost asaltat de femei mai generoase. Nu este nevoie să te deranjezi pentru a mă contacta.

Capitolul 23

Frumosul oraş Bolzano este situat în partea muntoasă din nord-estul ţării, în regiunea Trentino-Alto, o zonă recent alipită Italiei, un fragment desprins din teritoriul austriac în 1919 de Aliaţi drept recompensă pentru italieni, care luptaseră împotriva nemţilor. Ţinutul are o istorie complicată. Graniţele lui au fost croite şi răscroite de oricine s-a întâmplat să aibă o armată mai mare şi mai tare. Mulţi dintre locuitori se consideră de origine germană şi chiar arată astfel. Majoritatea vorbesc în primul rând germană, şi abia după aceea italiană, deseori cam fără chef. Alţi italieni spun în şoaptă: „Oamenii ăştia nu-s italieni adevăraţi". Eforturile de italienizare, de germanizare şi de asimilare a populaţiei au eşuat jalnic, dar, de-a lungul vremii, s-a născut un armistiţiu plăcut, iar viaţa de acolo este bună. Cultura, tipic alpină. Oamenii sunt conservatori, ospitalieri şi prosperi, şi-şi iubesc pământurile.

Iar peisajul arată ameţitor – creste abrupte de munţi, podgorii şi livezi de măslini pe malul unor lacuri, văi tivite de livezi de meri şi kilometri întregi de păduri protejate prin lege.

Rick aflase toate acestea din ghidul lui turistic. Cu toate acestea, Livvy ţinea să afle mai multe amănunte. Întrucât nu călcase în acea regiune, plănuise iniţial să facă deplasarea cu el. Interveniseră examenele, iar pe de altă parte, Bolzano se găsea la cel puţin şase ore de mers cu trenul de la Florenţa. De aceea, ea îi transmisese rezultatele cercetării făcute printr-o serie de mesaje întortocheate. Rick trecuse prin ele pe măsură ce sosiseră în cursul săptămânii, apoi le lăsase pe masa din bucătărie. Îl interesa mai mult fotbalul decât felul în care Mussolini îşi bătuse joc de regiune în perioada dintre războaie.

Iar fotbalul îi dădea multe motive de îngrijorare. Cei de la Bolzano Giants pierduseră doar un meci,

în faţa celor de la Bergamo, dar şi atunci la doar două puncte diferenţă. El şi Sam vizionaseră de două ori filmul meciului şi recunoscuseră că Bolzano ar fi trebuit să câştige. O simplă lovitură de picior dăduse naştere acelei diferenţe.

Bergamo. Bergamo. Încă neînvinsă. Ajungând la şaizeci şi şase de meciuri fără înfrângere. Orice ar fi făcut, cei de la Panthers erau legaţi de Bergamo. Planul lor de joc împotriva celor de la Bolzano avea legătură cu următorul lor meci, împotriva celor de la Bergamo.

Deplasarea cu autobuzul a ţinut trei ore, iar pe la jumătatea călătoriei, peisajul a început să se schimbe. La nord, au apărut Alpii. Rick stătea în faţă, alături de Sam, iar când nu moţăiau, discutau despre vacanţe – drumeţie prin Munţii Dolomiţi, schi şi camping în regiunea lacurilor. Cum nu aveau copii, în fiecare toamnă, Sam şi Anna îşi petreceau câteva săptămâni ca să exploreze nordul Italiei şi sudul Austriei.

Jocul împotriva celor de la Giants.

Rick nu putea uita un anumit meci din trista lui trecere prin NFL, iar acela fusese împotriva celor de la New York Giants, într-o duminică seara înceţoşată, la Meadowlands, care se televizase pe plan naţional, în faţa a optzeci de mii de suporteri fanatici şi gălăgioşi. El juca atunci la Seattle, în rolul lui obişnuit de quarterback, rezerva a treia pentru post. Titularul fusese scos pe targă până la jumătatea meciului, iar pasele rezervei lui fuseseră interceptate, asta când nu scăpase mingea pe jos. Fiind conduşi cu douăzeci de puncte până spre sfârşitul celui de-al treilea sfert, cei de la Seahawks au aruncat steagul de schimbare către arbitru şi l-au introdus pe Dockery. Iar el dăduse şapte pase complete, toate către colegi, câştigând nouăzeci şi cinci de yarzi. Două săptămâni după aceea, ajunsese la mare căutare.

Încă îi răsuna în urechi vuietul asurzitor de pe Giants Stadium.

Stadionul din Bolzano era mult mai mic şi mai liniştit, dar şi mai frumos. Având Alpii străjuind peisajul din fundal, echipele s-au aliniat pentru lovitura de începere în faţa a două mii de suporteri. Înarmaţi cu pancarte, o mascotă, imn şi petarde.

În cel de-al doilea atac de după angajare, a început coşmarul. Acesta purta şi un nume. Quincy Shoal, un fundaş masiv, care jucase pe vremuri la Indiana State University. După obişnuitele plimbări prin Canada şi prin liga de arena football, Quincy ajunsese în Italia în urmă cu zece ani şi-şi găsise adevăratul cămin acolo. Se căsătorise cu o italiancă, avea copii şi deţinea aproape toate recordurile ligii italiene pentru alergare în cursul meciurilor.

Quincy a alergat şaptezeci şi doi de yarzi şi a reuşit un touchdown. Chiar dacă reuşise cineva să-l atingă, asta nu avea să apară cu claritate la derularea filmului fazei. Spectatorii parcă au înnebunit după ce echipa preferată deschisese scorul: au aruncat petarde şi chiar o fumigenă. Rick a încercat să-şi imagineze o fumigenă pe Meadowlands.

Pentru că următorul meci era contra celor de la Bergamo, iar Sam ştia clar că oamenii de acolo trimiseseră un spion la meci, el şi Rick hotărâseră să încerce mai multe alergări cu mingea şi să-l joace foarte puţin pe Fabrizio. Strategia prezenta multe riscuri, reprezentând însă stilul de joc preferat de Sam. Amândoi se simţeau încrezători că ofensiva putea pasa de voie, dar preferau să păstreze ceva în mânecă pentru meciul cu Bergamo.

Deoarece Franco scăpa de regulă prima minge primită, Rick a anunţat schema pentru acel atac: pasă către un fundaş care să se deplaseze spre lateral şi înainte, adică spre Giancarlo, un tânăr tailback, care începuse sezonul ca rezerva a treia pentru linia de fund, dar progresase văzând cu ochii. Rick ţinea la el în primul rând pentru că avea o slăbiciune pentru rezerve. Iar Giancarlo avea un stil inimitabil de alergare. Era scund, avea în jur de optzeci de kilograme, nu era musculos, şi nu-i plăcea să primească lovituri. Făcuse înot şi sărituri

de la trambulină în adolescenţă, şi avea picioare iuţi şi fugă uşoară. Când simţea că urmează un contact fizic iminent, Giancarlo plonja brusc înainte, câştigând astfel yarzi suplimentari la fiecare asemenea salt cu mingea. Alergările lui deveniseră spectaculoase, îndeosebi prin voltele şi salturile care îi permiteau să capete inerţie înainte de a sări peste cei care încercau să-l placheze.

Sam îl rugase să accepte sfatul pe care i l-ar fi dat oricărui alergător din clasa a şaptea: „Nu uita de picioare! Lasă capul în jos, protejează mingea, dar mai presus de toate apără-ţi genunchii, şi nu uita de labele picioarelor!” Mii de jucători din colegii îşi încheiaseră cariera brusc, atunci când încercaseră să realizeze salturi spectaculoase peste grămezi. Sute de jucători profesionişti pe post de running back rămăseseră schilozi pe viaţă.

Giancarlo nu lua în seamă asemenea sfaturi. Lui îi plăcea să plutească prin aer şi nu se temea de aterizările dure. A alergat opt yarzi spre dreapta, apoi a făcut un salt, ca să mai câştige trei. Doisprezece yarzi spre stânga, inclusiv patru din salt. Rick a apelat la un bootleg[37] pentru a câştiga cincisprezece yarzi, după care i-a cerut lui Franco să încerce străpungerea apărării.

— Să nu scapi mingea din mână, a mormăit el şi l-a apucat de masca de faţă când s-au ridicat din grămadă.

Cu ochi ca de sălbatic şi parcă înnebunit, Franco l-a apucat la rândul lui pe Rick de mască şi i-a zis ceva urât în italiană. Cine ar mai fi îndrăznit să-l apuce pe quarterback de mască?

Franco n-a scăpat mingea, în schimb a târât apărători după el cale de zece yarzi, până când jumătate dintre adversari l-au „îngropat” la propria linie de 40 de yarzi. După încă şase atacuri, Giancarlo a făcut un zbor prin end zone şi Panterele au egalat.

Lui Quincy i-au trebuit toate cele patru atacuri ca să marcheze din nou.

— Lasă-l să alerge, i-a zis Rick lui Sam, cât stătea pe margine. Are treizeci şi patru de ani.

— Ştiu ce vârstă are, l-a repezit Sam. Dar aş vrea să-l ţin sub cinci sute de yarzi în prima jumătate a meciului.

Apărarea celor de la Bolzano se pregătise pentru pase şi părea derutată de jocul de alergare făcut de adversari. Fabrizio nici nu atinsese mingea până aproape de jumătatea jocului. La un al doilea down pentru şase yarzi, Rick a mimat o pasă către Franco, a folosit un bootleg, apoi a aruncat mingea către receiver-ul lui, care a reuşit touchdown-ul cu uşurinţă. Un meci curat, ordonat – fiecare echipă realizase câte două touchdown-uri în fiecare sfert. Spectatorii apreciau cum se cuvine fiecare fază a meciului.

La pauza de la jumătatea meciului, primele cinci minute sunt primejdioase în vestiarul oricărei echipe. Jucătorii sunt înfierbântaţi, transpiraţi, unii chiar sângerează. Îşi dau căştile de pământ, înjură, le găsesc nod în papură altora, urlă, se îndeamnă unii pe alţii să pună mai mult suflet şi să facă ce trebuie în joc. Pe măsură ce fluxul de adrenalină scade, se mai liniştesc şi ei. Beau apă. Se întâmplă să-şi scoată apărătoarele de umeri. Sau să-şi vadă de vânătăi sau răni.

În Italia, lucrurile se petreceau la fel ca în Iowa. Rick nu se lăsase niciodată antrenat de patimi, preferând să se retragă undeva în fundal, lăsându-i pe cei cu capetele înfierbântate să se răstească la echipă şi să o mobilizeze. Faptul că erau la egalitate cu Bolzano nu-l îngrijora. Lui Quincy Shoal îi atârna deja limba de-un cot, iar Rick şi Fabrizio mai aveau multe de arătat.

Sam ştia bine când era momentul potrivit să intervină, astfel că după cele cinci minute a intrat şi el în vestiar şi s-a apucat să răcnească. Quincy îi bătuse de unul singur – reuşise să alerge 160 de yarzi şi avusese patru touchdown-uri.

— Ce strategie e asta? s-a pornit Sam. Cum adică: „Lasă-l să alerge până crapă?” N-am mai auzit până acum aşa ceva! Vă credeţi sclipitori, băieţi, nu?

Şi aşa mai departe.

De la un meci la altul, Rick era tot mai impresionat de dezlănţuirile verbale ale lui Sam. El, Rick, fusese admonestat de mulţi experţi şi, cu toate că pe el îl lăsa în pace, Sam dovedea un talent deosebit când se lua de ceilalţi jucători. Iar faptul că reuşea să facă asta în două limbi îl lăsa cu gura căscată.

Criticile aduse jucătorilor în vestiar au dat prea puţine roade în primele minute din partea a doua. După o odihnă de douăzeci de minute şi un masaj, Quincy a reluat partida de parcă renăscuse cu totul. Touchdown-ul numărul cinci a venit la primul atac declanşat de cei de la Giants în jumătatea a doua a meciului, iar cel de-al şaselea a picat la câteva minute mai târziu, după un galop de cincizeci de yarzi.

Un efort eroic, dar nu era de ajuns. Fie că vârsta (treizeci şi patru de ani) se făcea simţită, fie că venea drept rezultat al consumului excesiv de paste, fie, pur şi simplu, ca urmare a uzurii, Quincy părea la capătul puterilor. A rămas pe teren până în ultimul minut de joc, dar era prea epuizat pentru a-şi mai salva echipa. În cel de-al patrulea sfert, apărarea Panterelor l-a simţit că era terminat şi a căpătat viaţă. Iar după ce Pietro l-a prins la un al treilea down pentru doi yarzi şi a dat cu el de pământ, jocul se putea socoti încheiat.

Cu Franco pregătit să treacă prin barajul de apărători şi cu Giancarlo ţopăind ca un iepure pe laturi, Panterele au egalat cu zece minute înainte de sfârşitul meciului. Un minut mai apoi, au marcat din nou, când danezul Karl a recuperat o minge scăpată de un adversar şi a alergat legănându-se ca o raţă cale de treizeci de yarzi, reuşind probabil cel mai penibil touchdown din istoria fotbalului american

jucat în Italia. Pe ultimii zece yarzi până în end zone, doi jucători minusculi de la Giants au stat în cârca lui Karl, de parcă ar fi fost nişte căpuşe.

Ca să lămurească definitiv lucrurile şi ca să nu-şi iasă din formă, Rick şi Fabrizio au realizat o fază frumoasă: o pasă exact pe centru în timp ce Fabrizio alerga spre end zone. Scorul final: 56-41.

După meci, vestiarul arăta cu totul altfel. S-au îmbrăţişat şi au sărbătorit, iar câţiva dintre jucători mai aveau puţin şi izbucneau în lacrimi. Pentru o echipă care cu numai câteva săptămâni în urmă părea lipsită de vlagă, practic moartă, jucătorii se treziseră dintr-odată foarte aproape de a realiza un sezon extraordinar. Următorul meci era cu Bergamo, dar Lions trebuiau să se deplaseze la Parma.

Sam şi-a felicitat jucătorii şi le-a dat fix o oră ca să savureze victoria.

— După aceea, terminaţi cu prosteala şi începeţi să vă gândiţi la meciul cu Bergamo, le-a zis el. Şaizeci şi şapte de victorii fără înfrângere, opt Super Bowl-uri la rând. O echipă pe care noi n-am bătut-o de zece ani.

Rick a rămas pe podea, într-un colţ, cu spatele rezemat de perete, făcându-şi de lucru cu şireturile ghetelor şi ascultându-l pe Sam vorbind în italiană. Deşi nu-l putea înţelege pe antrenor, ştia exact ce spunea. Bergamo în sus, Bergamo în jos. Coechipierii lui se agăţau de fiece cuvânt, în timp ce speranţele lor creşteau. Rick s-a simţit cuprins de un val de energie şi de agitaţie, şi neavând de ales, a zâmbit.

Nu se mai simţea un jucător năimit, un pistolar oarecare adus din Vestul Sălbatic pentru a duce tot greul ofensivei şi a câştiga meciuri. Nu mai visa gloria din NFL şi nici bogăţia de acolo. Asemenea năluciri rămăseseră în urmă şi i se ştergeau cu repeziciune din minte. Era cine era, o Panteră, iar când a privit în jur, către vestiarul aglomerat şi

duhnind a sudoare, s-a simţit fericit şi împăcat cu sine.

Capitolul 24

La sesiunea de vizionare de luni seara s-a băut mult mai puţină bere decât de obicei. În acelaşi timp, şi numărul de glume, de insulte şi de hohote de râs a fost mult mai redus. Dispoziţia jucătorilor nu era sumbră, pentru că încă se mândreau de victoria obţinută în deplasarea din ziua precedentă, însă nu se putea vorbi de seara obişnuită de luni, petrecută în faţa unui ecran. Sam a derulat destul de grăbit fazele mai importante din meciul cu Bolzano, apoi a trecut la un colaj alcătuit din imagini cu jocul echipei Bergamo, la care el şi Rick lucraseră mai toată ziua.

S-au declarat de acord cu aspectele evidente de la o poştă – cei de la Bergamo erau bine antrenaţi, bine finanţaţi şi bine organizaţi, având jucători de talent, care se situau o idee peste nivelul celor din ligă, lucru valabil pentru anumite posturi, nu neapărat la modul general. Americanii din echipa lor erau: un quarterback lent de la San Diego State University, un safety puternic, în stare să lovească dur şi care probabil va încerca să-l facă praf pe Fabrizio încă de la începutul jocului, şi un cornerback capabil să blocheze cam orice joc de alergare în apropiere de tuşă, dar despre care se zvonea că ar avea o întindere musculară la picior. Bergamo era singura echipă din liga italiană care avea doi dintre cei trei americani în defensivă. Jucătorul-cheie al lor nu provenea totuşi din Statele Unite. Linebacker-ul de mijloc era un italian pe nume Maschi, un jucător chipeş şi sclipitor, care purta părul lung şi ghete albe, şi avea o atitudine de vedetă, pe care o copiase din NLF, socotind, întâmplător, că locul lui ar fi fost acolo. Rapid şi puternic, Maschi avea un instinct deosebit, îi plăceau contactele fizice şi, de regulă, se trezea la baza mai tuturor grămezilor ce se creau în timpul jocului. La aproape 100 de kilograme, era suficient de masiv să stârnească teamă în Italia, şi ar fi putut

juca fără probleme pentru oricare echipă de liceu din Divizia I în Statele Unite. Purta numărul 56 pe tricou şi ţinea cu tot dinadinsul să i se spună L.T., socotindu-se astfel una cu idolul lui, Lawrence Taylor.

Bergamo avea o defensivă puternică, dar nu neapărat impresionantă atunci când trebuia să manevreze mingea, împotriva celor de la Bologna şi de la Bolzano – toate acele albine ucigaşe – jucătorii de la Bergamo se cam târâseră până spre cel de-al patrulea sfert, şi fuseseră cât pe ce să piardă ambele partide. Rick era convins că Panthers era o echipă mai bună, dar Sam fusese înfrânt de Bergamo de atâtea ori, încât refuza să mai fie încrezător, cel puţin în adâncul sufletului. După opt titluri de Super Bowl, Bergamo Lions îşi câştigase aura de echipă invincibilă, aură ce valora cel puţin cât zece puncte marcate în cursul fiecărui meci.

Sam a reluat filmul şi a pornit să descifreze slăbiciunile din apărarea celor de la Bergamo. Tailback-ul lor era rapid la tuşă, dar nu se încumeta să plece capul şi să încerce o alergare fără susţinere. Jucătorii pasau rareori, făcând-o doar atunci când se vedeau obligaţi, şi mereu la cel de-al treilea down, în primul rând pentru că le lipsea un receiver demn de încredere. Linia ofensivă era alcătuită din jucători masivi şi, în mare măsură, solizi, dar de multe ori lenţi atunci când ar fi trebuit să facă faţă unui blitz împotriva quarterback-ului lor.

După ce Sam a terminat, a luat cuvântul Franco şi, într-o manieră avocăţească, demnă de toată lauda, a transmis o rugăminte înălţătoare şi mişcătoare către toţi jucătorii, îndemnându-i să aibă o săptămână fără excese, plină de dăruire, care să îi ajute să obţină o victorie epocală. Încheind, el a sugerat antrenamente în fiecare seară până la meciul de duminică. Ideea a fost acceptată în unanimitate. Apoi, cum nu voia să se lase mai prejos, Nino s-a ridicat în picioare şi a început prin a anunţa că, pentru a marca importanţa momentului, el hotărâse să se lase de fumat până după această partidă în care

aveau să-i zdrobească pe cei de la Bergamo. Vestea a fost întâmpinată cu căldură, evident, pentru că Nino îşi mai luase în trecut un angajament similar şi, privat de nicotină, el se dovedise o forţă înspăimântătoare pe teren. După aceea, el a anunţat că duminică seara va oferi o masă pentru toată echipa la cafeneaua Montana, pe cheltuiala casei. Carlo se ocupa deja de alcătuirea meniului.

Din cauza încordării, cei de la Panthers se arătau oarecum agitaţi. Rick şi-a adus aminte de meciul cu Davenport Central, cel mai important joc al anului pentru Davenport South. Începând cu ziua de luni, conducerea şcolii planificase fiecare clipă din următoarea săptămână, iar oamenii din oraş nu vorbiseră decât despre importantul meci. Vineri după-amiază, jucătorii deveniseră atât de afectaţi din cauza supramotivării, încât unii sufereau de greţuri şi, cu câteva ore înainte de meci, îşi vărsaseră şi sufletele.

Rick se îndoia că jucătorii de la Panthers s-ar fi lăsat copleşiţi în aceeaşi măsură de o asemenea stare de nervozitate, dar situaţii de acest gen puteau apărea oricând.

Au ieşit din vestiar cu o hotărâre nestrămutată. Săptămâna aceea era a lor. Şi anul, la fel.

Livvy a sosit în toată splendoarea joi după-amiază, aducând cu sine o cantitate impresionantă de bagaje. Rick îşi petrecuse o parte din zi pe teren, împreună cu Fabrizio şi cu Claudio, repetând la nesfârşit trasee precise şi anunţuri în clar, transmise cu rapiditate, iar când făcuse o pauză, îşi verificase telefonul. Aşa aflase că Livvy se afla deja în tren.

În timp ce a adus-o de la gară cu Fiatul, Rick a aflat că: (1) ea terminase cu bine sesiunea de examene; (2) se săturase peste măsură de colegele de apartament; (3) se gândea la modul serios să nu revină la Florenţa, ca să stea acolo în ultimele zece zile din semestrul petrecut în străinătate; (4) era dezgustată de familia ei; (5) nu vorbea cu nimeni din familie, nici măcar cu sora ei, cu care se certase

mereu încă de pe vremea grădiniţei, şi care acum era amestecată până peste cap în divorţul părinţilor; (6) avea nevoie de un loc în care să stea câteva zile, iar asta explica existenţa atâtor bagaje; (7) era îngrijorată în legătură cu viza, deoarece intenţiona să mai rămână în Italia o perioadă nedefinită, şi (8) era gata să ţopăie direct în pat. Nu se plângea şi nici nu cerea să i se arate înţelegere de către cineva; în realitate, cu o detaşare glacială pe care Rick a considerat-o demnă de toată admiraţia, ascundea nenumăratele probleme cu care se confrunta. Avea nevoie de cineva, de aceea dăduse fuga să găsească protecţia lui.

Rick a cărat bagajele deosebit de grele cale de trei etaje şi a dovedit uşurinţă şi avânt. S-a arătat chiar fericit să o facă. Apartamentul i se părea mult prea tăcut, devenit aproape lipsit de viaţă, motiv pentru care se trezise petrecând mai multă vreme departe de el, umblând pe străzile Parmei, bând cafea sau bere la localuri cu mese pe trotuar, cercetând fără chef pieţele de carne şi magazinele de vinuri, chiar dând ture grăbite prin biserici antice, făcând de fapt orice, numai să stea departe de plictisul şi pustietatea acelui loc pe care nu-l resimţea ca fiind al lui. Şi se socotea mereu singur. După ce plecaseră, Sly şi Trey rareori îi mai răspundeau la mesaje. Abia dacă mai merita să facă efortul de a le trimite e-mailuri. Sam era ocupat mai tot timpul, plus că, fiind căsătorit, ducea altă viaţă. Coechipierul preferat, Franco, era bun pentru câte-o masă de prânz, când şi când, dar avea o slujbă solicitantă. Toţi jucătorii de la Panthers lucrau; erau obligaţi să o facă. Nu-şi permiteau să doarmă până la amiază, să-şi petreacă două ore în sala de gimnastică ori să rătăcească prin Parma, arzând gazul degeaba, pentru că astfel n-ar fi câştigat niciun sfanţ.

Cu toate acestea, Rick nu se simţea în stare să accepte un concubinaj cu program integral. Asta presupunea complicaţii şi impunea o seriozitate la care nici nu îndrăznea să se gândească. Nu trăise

niciodată vreme îndelungată cu vreo femeie, de fapt, nu făcuse asta de când jucase la Toronto, şi nici nu plănuia o tovărăşie pe termen lung.

De aceea, în timp ce Livvy despacheta, s-a întrebat, pentru prima oară, dacă ea se gândea cumva să rămână multă vreme în apartament.

Au amânat partida de sex până după antrenament. Acesta trebuia să fie unul uşor, fără apărătoarele de umeri şi alte sisteme de protecţie, dar el a preferat să poarte echipamentul complet.

Livvy a rămas în tribună şi a citit un roman în format ieftin, timp în care jucătorii au efectuat încălzirea şi antrenamentul, repetând o serie de scheme de joc. În jur se găseau şi alte câteva soţii sau prietene, ba chiar şi câţiva copii mici, care ţopăiau în susul şi-n josul tribunei oficiale.

În acea zi de joi, la ora 10:30, a apărut un funcţionar al municipalităţii, care i s-a prezentat lui Sam. Slujba lui era să stingă luminile.

Îi aşteptau o mulţime de castele. Rick a auzit această veste cam pe la opt dimineaţa, dar a reuşit să se rostogolească pe o parte şi să adoarmă la loc. Livvy şi-a tras blugii pe ea şi s-a dus să cumpere cafea. Jumătate de oră mai târziu, când s-a întors cu două căni mari, cumpărate de la un local care vindea produse pentru acasă, l-a anunţat din nou că îi aşteptau castelele şi că voia să înceapă cu unul care se afla în orăşelul Fontanellato.

— E prea devreme, a zis Rick, ridicându-se în capul oaselor în pat şi luând o gură din cafea, în încercarea de a se dezmetici la ora aceea, ciudată pentru el.

— Ai fost la Fontanellato? l-a întrebat Livvy, în timp ce-şi scotea blugii, după care şi-a luat ghidul turistic şi notiţele, revenind în partea ei de pat.

— Nici n-am auzit de oraşul ăsta.

— Ai ieşit măcar din Parma de când te afli aici?

— Da. Am avut meciuri la Milano, Roma şi Bolzano.

— Nu, Rick, voiam să ştiu dacă ai sărit vreodată în Fiatul acela al tău ca să pleci în vizită prin împrejurimi.

— Nu, dar de ce?

— Nu eşti curios să-ţi cunoşti noul cămin?

— M-am învăţat să nu mă ataşez de locurile prin care trec. Toate sunt temporare.

— Bravo! Ascultă, eu n-am de gând să lâncezesc în apartamentul ăsta toată ziua, să fac sex la fiecare oră şi să nu-mi stea gândul decât la prânz şi la cină.

— Păi, de ce nu?

— Eu vreau să ies din oraş. Ori mă duci tu cu maşina, ori iau autobuzul. Sunt prea multe lucruri de văzut. Deocamdată, n-am terminat nici cu Parma.

După jumătate de oră porniseră spre nord-vest să caute Fontanellato, un castel din secolul al XV-lea, pe care Livvy dorea cu disperare să-l viziteze. Ziua era una călduroasă şi însorită. Mergeau cu geamurile coborâte. Ea purta o fustă scurtă din material de blugi şi o bluză din bumbac, iar vântul îi mângâia formele, ţinându-l treaz şi atent pe Rick. A încercat să îi pipăie picioarele, însă Livvy, cu o mână, l-a împins deoparte, timp în care citea din ghidul turistic ţinut în cealaltă mână.

— Auzi, aici se produc 120.000 de tone de parmezan în fiecare an, a zis ea, privind spre peisajul rural. Chiar aici, la fermele astea.

— Pe puţin. Oamenii ăştia sunt în stare să-şi pună parmezan şi-n cafea.

— Cinci sute de lăptarii şi toate aflate într-o zonă clar delimitată din jurul Parmei. E stabilit prin lege.

— Se face şi îngheţată cu parmezan.

— Şi zece milioane de şunci de Parma pe an. Nu-mi vine să cred!

— Nu şi dacă trăieşti aici. Nici nu apuci să stai jos, că oamenii îţi şi pun şunca dinainte. Dar de ce vorbim atâta despre mâncare? Te-ai grăbit atât de tare, că nici n-am apucat să luăm micul dejun.

Ea a lăsat ghidul şi l-a anunţat:

— Mor de foame.

— Ce zici de nişte caşcaval şi şuncă?

Mergeau pe un drum îngust, puţin circulat, şi curând au ajuns în satul Baganzola, unde au găsit un bar ce oferea cafea şi croassanţi. Livvy abia aştepta să facă uz de cunoştinţele ei de italiană şi, cu toate că, după părerea lui Rick, ea vorbea foarte cursiv, femeia de la tejghea a înţeles-o cu destulă greutate.

— Vorbea un dialect, i-a explicat Livvy când se întorceau la maşină.

Rocca sau fortăreaţa de la Fontanellato fusese construită în urmă cu cinci sute de ani şi părea o cetate de necucerit. Era înconjurată de un şanţ cu apă şi străjuită de patru turnuri masive, cu deschideri largi în ziduri, pentru observaţie şi folosirea armelor. Înăuntru totuşi se găsea un palat minunat, având pereţii acoperiţi cu lucrări de artă, iar camerele aveau decoraţiuni remarcabile. După un sfert de ceas, Rick se săturase de privit, însă prietenei sale abia îi venise pofta.

Când, în cele din urmă, au revenit la maşină, la cererea ei, şi-au continuat drumul spre nord, îndreptându-se către orăşelul Soragna. Acesta era situat în câmpia roditoare de pe malul stâng al râului Stirone şi, după cum ştia istoricul din maşină, care nu reuşea să digere amănuntele suficient de repede, de-a lungul vremii, acolo se purtaseră multe bătălii. În timp ce ea enumera cu repeziciune nume şi ani, Rick şi-a lăsat mintea să hoinărească, ajungând să se gândească la Bergamo Lions, şi mai ales la *signor* Maschi, linebacker-ul foarte agil care, după părerea lui, reprezenta cheia întregului mecanism al acelei echipe. S-a gândit la toate planurile şi schemele concepute de antrenori sclipitori pentru neutralizarea unui linebacker de clasă. Rareori dădeau roade.

Castelul de la Soragna (în care încă locuia un prinţ adevărat!) fusese construit de-abia în secolul al XVII-lea, iar după ce l-au vizitat în grabă, au luat prânzul la un mic local. După aceea, şi-au continuat drumul spre San Secondo, renumit pentru *spalla,* o varietate de şuncă fiartă. Castelul din acel orăşel,

ridicat în secolul al XV-lea ca fortăreaţă, jucase un rol deosebit în multe bătălii importante.

— De ce s-au războit atât de mult oamenii ăştia? a întrebat Rick la un moment dat.

Livvy i-a dat imediat un răspuns scurt, dar pe ea războaiele o interesau prea puţin. Pe ea o atrăgeau mai mult arta, mobilierul, şemineurile din marmură şi altele asemenea. Rick s-a furişat afară şi a tras un pui de somn sub un copac.

Au încheiat plimbarea la Colorno, supranumit şi „micul Versailles de pe râul Po”. Era o fortăreaţă impunătoare ce fusese transformată într-o locuinţă splendidă, având grădini şi curţi uriaşe. Când au sosit acolo, Livvy era la fel de emoţionată ca şi în urmă cu şapte ore, când ajunseseră la primul castel, cel despre care Rick probabil că nici nu-şi mai aducea aminte. A mers şi el, cuminte şi îndatoritor până la un moment dat, dar cum vizita se prelungea, într-un târziu a renunţat.

— Mă găseşti la bar, a zis el şi a lăsat-o singură pe Livvy într-un hol uriaş, unde ea admira frescele de pe pereţi şi de pe tavan, pierdută într-o cu totul altă lume.

Rick a vrut să tragă chiulul sâmbătă, motiv pentru care au avut o scurtă ceartă. Era primul schimb de cuvinte mai dure de când se cunoşteau, şi acest lucru li s-a părut amuzant amândurora. Un foc de paie, practic, şi niciunul din ei nu i-a purtat ranchiună celuilalt, ceea ce reprezenta un semn promiţător.

Ea îşi pusese în gând să plece cu maşina spre sud, la Langhirano, prin zona viticolă, unde existau doar două castele importante, ce meritau vizitate. El însă avea în plan să stea liniştit, să doarmă, ca pentru a se concentra mai mult asupra meciului cu Bergamo, şi mai puţin asupra picioarelor ei. Au ajuns la un compromis, urmând să rămână în oraş şi să vadă câteva biserici.

Se simţea odihnit şi cu mintea limpede, în primul rând pentru că hotărâseră să renunţe la ritualul de

vineri, care cuprindea pizza şi bere băută cu găleata la Polipo. Făcuseră doar o încălzire uşoară, în şorturi, ascultaseră alte recomandări de joc făcute de Sam, apoi ascultaseră încă un discurs mişcător, de astă dată rostit de Pietro, şi, pe la zece seara, plecaseră acasă. Se antrenaseră îndeajuns.

Sâmbătă seara s-au strâns la Café Montana pentru masa dinaintea meciului, un festin gastronomic de trei ore, avându-i în prim-plan pe Nino şi pe Carlo, într-un continuu du-te-vino, între masa lor şi bucătărie. Venise şi *signor* Bruncardo, care le-a vorbit. Le-a mulţumit jucătorilor pentru sezonul extraordinar, sezon care nu era perfect reuşit decât dacă a doua zi îi făceau zob pe cei de la Bergamo.

Nu a participat nicio femeie la acea masă – micuţul restaurant era plin de jucători – iar acest lucru a prilejuit naşterea a două poeme într-un limbaj porcos şi a unui mesaj de rămas-bun, o odă plină de măscări, toate compuse de Franco, predispus la stări lirice, şi rostite într-un stil dementţial.

Sam i-a trimis pe toţi acasă înainte de ora unsprezece.

Capitolul 25

Cei de la Bergamo călătoriseră bine. Aduseseră cu ei un număr impresionant de susţinători care sosiseră devreme şi, cu mare hărmălaie, desfăşurând pancarte, se apucaseră să sufle în goarne şi să cânte imnul echipei şi, în general, se instalaseră pe Stadio Lanfranchi de parcă ar fi la ei acasă. Cele opt Super Bowl-uri câştigate la rând le confereau dreptul de a merge în orice loc din Italia unde se afla o echipă de fotbal american şi de a lua stadionul cu asalt. Majoretele lor erau costumate cu fuste foarte scurte de culoare aurie şi cu cizme negre înalte până la genunchi, iar asta s-a dovedit a fi un element perturbator pentru jucătorii de la Panthers pe perioada destul de lungă de încălzire dinaintea meciului. Concentrarea lor se dusese pe apa sâmbetei sau, mai degrabă, fusese deturnată temporar, pentru că fetele se apucaseră să se întindă şi să se foiască, pregătindu-se pentru coregrafiile din timpul marelui meci.

— Noi de ce n-avem majorete? l-a întrebat Rick pe Sam, când acesta din urmă a apărut prin dreptul lui.

— Ia mai ţine-ţi gura!

Sam a dat roată terenului, mârâind la jucători, agitat ca orice antrenor de NFL înaintea unui meci important. Apoi a schimbat câteva cuvinte cu un reporter de la *Gazzetta di Parma.* O echipă de televiziune a filmat un material documentar, cuprinzând imagini ale jucătorilor şi, în egală măsură, ale majoretelor.

Fanii Panterelor nu concepeau să se lase dominaţi. Alex Olivetto îşi petrecuse săptămâna mobilizându-i pe jucătorii mai tineri de la ligile de flag football, care înţesaseră un capăt al tribunei rezervate gazdelor, iar aceştia s-au pus curând să răcnească la suporterii celor de la Bergamo. Tot acolo se găseau şi mulţi foşti jucători ai Panterelor, împreună cu familiile şi cu prietenii. Orice persoană

care avusese vreo legătură, oricât de neînsemnată, cu *football americano* luase loc în tribună cu mult timp înainte de fluierul de început.

Atmosfera din vestiar era încinsă, dar Sam nu a făcut nici cel mai mic efort de a-şi calma jucătorii. Fotbalul este un joc al patimilor, bazându-se în mare parte pe teamă, iar fiecare antrenor vrea ca echipa lui să devină violentă. I-a avertizat, ca de obicei, să evite penalizările şi returnările, dar şi greşelile prosteşti, după care i-a lăsat în pace.

Când echipele s-au aliniat la centru, înaintea loviturii de început, stadionul era plin şi gălăgios. Parma a recepţionat lovitura, iar Giancarlo a ţâşnit cu mingea returnată de-a lungul tuşei şi a fost scos afară din teren în dreptul băncii de rezerve a echipei Bergamo, la 31 de yarzi de buturi. Rick a trecut la treabă, împreună cu ofensiva lui, foarte calm în aparenţă, dar, din cauza emoţiei, simţind un ghem în stomac.

Primele trei atacuri au fost de formă, pentru că niciunul nu era declanşat pentru a marca. Rick a hotărât să joace un quarterback sneak[38], şi nu a fost nevoie de traducere, pentru că toţi jucătorii au înţeles. Nino trepida de furie şi din cauza lipsei de nicotină. Fesele îi tremurau mai rău ca niciodată. Snap-ul a fost rapid, iar Rick s-a repezit ca o rachetă la Maschi, însă acesta i s-a opus, astfel că atacul a fost stopat după ce s-a câştigat doar un yard.

— Frumoasă cursă, Ţapule! a răcnit Maschi, cu accentul lui italienesc.

Acea poreclă avea să-i fie aruncată în faţă lui Rick de multe ori în cursul primei jumătăţi a partidei.

Al doilea atac a fost tot un quarterback sneak. Şi acesta a fost zădărnicit, pentru că aşa suna de fapt şi planul. Maschi declanşa, fără excepţie, câte un blitz la fiecare al treilea down, iar câteva dintre placajele lui au fost acte de brutalitate. Probabil din cauza lipsei de experienţă şi a dorinţei de a epata, Maschi

avea tendinţa de a executa un blitz înalt. Când jucătorii s-au aşezat pentru angajare, Rick a cerut să se joace o schemă specială: „Terminaţi-l pe Maschi”. Ofensiva exersase acea manevră mai toată săptămâna. În poziţie de shotgun, fără tailback şi fără trei receiver-i, Franco s-a aşezat foarte aproape în spatele lui Karl, danezul, pentru placajul pe stânga. S-a aplecat foarte mult spre pământ, ca să rămână nevăzut. La snap, linia ofensivă s-a dublat, lăsând astfel un spaţiu liber pentru ca *signor* „L.T.” Maschi să se repeadă pe acolo şi să-l atace pe Rick. Omul a muşcat momeala, iar rapiditatea cu care a acţionat l-a costat extrem de scump. Rick s-a retras puţin ca să paseze, sperând că atacul va funcţiona înainte ca linebacker-ul să sară pe el pentru a-l doborî. În clipa în care Maschi a ţâşnit prin mijloc, sigur de sine şi încântat că avea şansa să-l placheze pe Rick chiar de la începutul partidei, judecătorul Franco a ţâşnit pe neaşteptate parcă apărând din senin, şi asta a dat naştere unei ciocniri cumplite între doi jucători care cântăreau fiecare câte 100 de kilograme. Casca lui Franco a lovit perfect, imediat sub masca de faţă a lui Maschi, rupându-i bareta ce-i trecea pe sub bărbie şi făcând casca aurie să zboare în aer. Maschi a fost azvârlit în sus, iar picioarele au părut că vor să se ia la întrecere pe înălţime, după care a căzut aproape în cap, motiv pentru care Sam a crezut că jucătorul advers fusese ucis. Se apelase la un procedeu clasic, denumit decapitare, o fază extraordinară reprezentând tipul de atac ce ar fi fost difuzat de un milion de ori pe canalele de sport din Statele Unite. Perfect regulamentar şi de o brutalitate fără cusur.

Lui Rick i-a scăpat faza pentru că, imediat ce primise mingea, se întorsese cu spatele spre linia de atac. A auzit totuşi pocnetul şi scrâşnetul neplăcut produs de ciocnirea căştilor, totul petrecându-se la fel de violent ca şi în adevăratul NFL.

Pe măsură ce atacul se desfăşura, lucrurile s-au complicat, iar când acesta s-a încheiat, arbitrii au avut nevoie de cinci minute ca să descâlcească

situaţia. Pe teren fuseseră aruncate cel puţin patru steaguri, la care se adăugau trei jucători prăbuşiţi, care nu se clinteau.

Maschi rămăsese încremenit şi, aflat nu departe de el, nici Franco nu se mişca. Pentru acea fază, arbitrii nu au acordat nicio penalitate. Primul steag a fost aruncat pentru ceva petrecut în zona apărată de fundaşii defensivi. Jucătorul pe post de safety era o brută scundă, pe nume McGregor, un american provenit de la Gettysburg College, care îşi închipuia că făcea parte din clasa fundaşilor ucigaşi. Din dorinţa de a arăta cine e stăpânul, de a intimida şi a brutaliza şi, practic, de a începe jocul în tonul dorit de el, acesta i-a aplicat lui Fabrizio o clothesline[39]. Din fericire, unul dintre arbitri a văzut gestul. Din nefericire, l-a văzut şi Nino, şi după ce acesta s-a repezit la McGregor şi l-a doborât la pământ, pe teren au zburat alte steaguri galbene. Antrenorii au dat buzna pe teren, reuşind cu greu să împiedice izbucnirea unei încăierări generale.

Ultimele steaguri au ajuns pe teren în zona în care fusese placat Rick, după un câştig de cinci yarzi. Cornerback-ul advers, poreclit Profesorul, jucase sporadic în tinereţe la Wake Forest, iar acum, după ce trecuse de treizeci şi cinci de ani, dorea să-şi ia o diplomă în literatura italiană. Când nu studia sau preda, juca şi antrena jucătorii de la Bergamo Lions. Departe de a fi un intelectual delicat, Profesorul prefera loviturile la cap şi ţinea la trucuri ieftine. Nu se cunoştea că îl chinuia o întindere musculară. După ce l-a blocat cu duritate pe Rick, a urlat ca un dement:

— Grozavă cursă, Ţapule! Acum aruncă-mi şi mie o pasă!

Rick l-a îmbrâncit, Profesorul a ripostat în acelaşi fel, şi pe teren au apărut alte steaguri galbene.

În timp ce arbitrii se adunaseră pentru a se sfătui, dar păreau cu totul derutaţi în privinţa hotărârii ce trebuia luată, preparatorii fizici s-au ocupat de jucătorii accidentaţi. Franco s-a ridicat primul de la

pământ. A fugit spre tuşă, unde a fost înconjurat şi îmbrăţişat de coechipieri. Schema de scoatere din circulaţie a lui Maschi funcţionase perfect. Aflat încă pe jos, Maschi şi-a mişcat picioarele, astfel că spectatorii au răsuflat oarecum uşuraţi. Apoi el şi-a îndoit genunchii, preparatorii s-au ridicat, după care Maschi a sărit în picioare. A mers agale până la tuşă, şi-a găsit un loc pe banca de rezerve şi a început să respire cu masca de oxigen. Avea să revină curând pe teren, dar dorinţa lui pentru atacuri blitz se stinsese pe acea zi.

Sam răcnea la arbitri să-l elimine pe McGregor, pedeapsă pe deplin meritată. Dar, în acest caz, trebuia eliminat şi Nino, pentru că lovise cu pumnul. S-a ajuns la un compromis, o penalitate de cincisprezece yarzi împotriva celor de la Lions – iar primul down aparţinea Panterelor. Când a văzut ce penalitate se hotărâse, Fabrizio s-a ridicat fără grabă de acolo de unde zăcea întins şi s-a dus spre banca de rezervă a echipei.

Nu se înregistraseră accidentări grave. Toţi jucătorii aveau să revină pe teren. Cei de pe tuşă erau furioşi, firește, iar antrenorii principali şi secunzii lor răcneau la arbitri într-un amestec de limbi înfierbântat.

Rick spumega de furie după confruntarea avută cu Profesorul, de aceea a cerut repetarea schemei. A pornit spre dreapta, i-a ocolit pe jucătorii angajaţi în blocaje şi s-a dus direct spre el. Ciocnirea a fost impresionantă, mai ales pentru Rick, care era cunoscut pentru faptul că nu intra la bătaie, dar când l-a trântit pe Profesor în faţa băncii de rezerve a Panterelor, coechipierii au scos urlete de încântare. Cucerise şapte yarzi. Simţea deja cum testosteronul îi invadase sângele. Întregul corp îi vibra după cele două ciocniri fără menajamente, parcă dorind mai mult. Însă mintea îi era limpede, şi nu simţea urmele vechilor comoţii. A cerut aceeaşi schemă de atac, prin care quarterback-ul se deplasa spre dreapta. Claudio l-a blocat pe Profesor, iar când acesta a apucat să se răsucească, Rick gonea deja cu

viteză maximă, ţinând capul plecat, cu casca aţintită spre pieptul lui. Încă o ciocnire memorabilă. Rick Dockery devenise vânător de capete.

— Ce dracu' faci? a lătrat Sam când Rick a trecut în fugă prin dreptul lui.

— Mişc mingea din loc.

Dacă nu ar fi fost plătit, poate că la acea fază Fabrizio ar fi ieşit din nou de pe teren, ducându-se la vestiar, şi n-ar mai fi revenit. Numai că salariul adusese cu sine un sentiment de responsabilitate pe care puştiul îl accepta cu maturitate. Pe de altă parte, el încă voia să ajungă la vreun colegiu din Statele Unite şi să joace în echipa acestuia. Iar ieşirea de pe teren nu i-ar fi slujit defel. A revenit pe teren, împreună cu Franco, astfel că ofensiva rămăsese intactă.

În plus, Rick se săturase de alergări. Ştiindu-l pe Maschi pe banca de rezerve, Rick a jucat pe centru cu Franco judecătorul, care jurase pe mormântul mamei lui să nu scape mingea din mână şi i-a pasat lui Giancarlo, spre extremă. A apelat la bootleg de două ori, alergând şi reuşind să câştige mulţi yarzi. La un al doilea down pentru doi yarzi, aflaţi la 19 yarzi de ţintă, a mimat că-i pasează lui Franco, apoi a mimat pasa spre Giancarlo, a sprintat spre dreapta ca să mai facă un bootleg, după care s-a oprit pe linie şi i-a trimis mingea lui Fabrizio, ajuns în end zone. McGregor se aflase în preajma lui Fabrizio, dar nu îndeajuns de aproape ca să împiedice touchdown-ul.

— Ce părere ai? l-a întrebat Sam pe Rick, în timp ce se uitau amândoi la echipele ce se aşezau pentru lovitura de picior.

— Trebuie să fie atenţi la McGregor. Va încerca să-l rupă pe Fabrizio, îţi garantez asta.

— Ai auzit toate rahaturile alea cu Ţapul?

— N-am auzit nimic, Sam, sunt surd.

Tailback-ul celor de la Bergamo, cel despre care spionul trimis la meciul lor precedent afirmase că nu-i plăceau confruntările fizice, a prins mingea la cel de-al treilea down şi a reuşit să lovească

puternic fiecare Panteră ce i-a stat în cale într-o cursă frumoasă de şaptezeci şi patru de yarzi care i-a încântat la culme pe suporteri şi l-a făcut pe Sam să devină isteric.

După lovitura de repunere a mingii, *signor* Maschi a intrat ţanţoş pe teren, dovedind însă mai puţină elasticitate în mers. Aşadar, până la urmă, nu reuşiseră să-l scoată din circulaţie.

— Lasă, că-l prind eu, a promis Franco.

„La o adică, de ce nu?" a gândit Rick. A comandat un atac cu plonjon, i-a dat mingea lui Franco, apoi s-a uitat îngrozit cum judecătorul a scăpat mingea. Aceasta a fost lovită, nu şi-a dat seama cum, de genunchiul cuiva, ceea ce a făcut-o să sară mult peste linia celor aflaţi în angajare. În meleul ce s-a format, jumătate din jucătorii aflaţi pe teren au atins mingea care s-a rostogolit şi a ţopăit pentru ca, în cele din urmă, să iasă pe nesimţite dincolo de tuşă. Era încă mingea Panterelor. Câştigaseră şaisprezece yarzi.

— S-ar putea să fie ziua noastră norocoasă, a bombănit Sam, fără să se adreseze cuiva anume.

Rick a reorientat ofensiva, l-a trimis pe Fabrizio spre stânga şi l-a făcut să câştige opt yarzi cu un down and out[40]. McGregor l-a îmbrâncit dincolo de tuşă, dar tot nu se obţinuse o infracţiune. Rick a aplicat aceeaşi schemă pe dreapta, ca să mai câştige opt yarzi. Jocul cu pase scurte dădea rezultate din două motive: Fabrizio era prea rapid ca să fie ţinut strâns, astfel că McGregor trebuia să lase un spaţiu de manevră; iar aruncarea lui Rick era prea puternică pentru a fi interceptată într-un joc cu pase scurte. El şi Fabrizio stătuseră ore întregi ca să se sincronizeze – pentru pase rapide, alergări în cruciş spre end zone, pase cârlig ori curls[41].

Totul depindea de rezistenţa lui Fabrizio în faţa atacurilor lui McGregor după recepţionarea paselor lui Rick.

Panterele au marcat spre sfârşitul primului sfert, când Giancarlo a făcut salturi peste câţiva apărători

veniţi la placaj, după care a sprintat ultimii zece yarzi spre end zone. Touchdown. Fusese o manevră uimitoare, acrobatică, executată fără pic de teamă, iar susţinătorii Parmei păreau să-şi fi ieşit din minţi. Sam şi Rick au clătinat din cap. Doar în Italia se putea marca în acel fel.

Panterele conduceau cu 14-7.

În cel de-al doilea sfert s-a jucat mai mult prin lovituri de picior, pentru că niciuna dintre ofensive nu reuşea să lege nimic, încetul cu încetul, Maschi reuşise să-şi limpezească mintea, recăpătându-şi forma. Câteva dintre atacurile lui s-au dovedit impresionante, cel puţin văzute din spaţiul de siguranţă oferit de apărători, de unde Rick avea o perspectivă foarte bună. Cu toate acestea, Maschi nu dădea de înţeles că ar putea reveni la jocul de blitz, care îi pricinuise deja necazuri. Franco îl pândea, parcă abia aşteptând ca individul să se apropie de quarterback-ul lui.

Când mai era un minut până la jumătatea partidei, iar Panterele aveau avantaj de un touchdown, jocul a suferit o întorsătură crucială. Deşi de cinci meciuri Rick nu lansase vreo pasă care să fie interceptată, a făcut-o lată chiar în acel minut. Era vorba despre un curl către Fabrizio, care era liber, numai că mingea a căpătat înălţime. McGregor a prins-o la mijlocul terenului şi avea câmp deschis înspre end zone. Rick s-a repezit către el, la fel procedând şi Giancarlo. Fabrizio l-a agăţat pe McGregor cât să-l facă să se răsucească şi să piardă din viteză, însă el a rămas pe picioare şi a continuat să alerge cu mingea. Giancarlo a încercat acelaşi lucru, dar, după ce l-a fentat, McGregor a rămas brusc faţă în faţă cu quarterback-ul, pe traiectorie de coliziune.

Visul oricărui quarterback este să-l facă ţăndări pe safety-ul care i-a interceptat pasa, un vis ce niciodată nu se împlineşte, deoarece majoritatea jucătorilor quarterback nu vor să se apropie de un safety care are mingea şi este hotărât să marcheze. De aceea, totul rămâne doar la nivel de dorinţă.

Numai că Rick se arătase bătăios mai tot meciul şi, pentru prima oară de când terminase liceul, abia aştepta să realizeze un contact dur cu cineva. Brusc, a devenit un fundaş ucigător, un jucător de temut. Avându-l pe McGregor în vizor, a uitat de orice precauţie, s-a lansat, lăsând orice grijă faţă de propria siguranţă în seama altora, şi a pornit spre ţintă. Ciocnirea a fost violentă şi sonoră. McGregor s-a prăbuşit de parcă ar fi fost împuşcat în cap. Vreme de o secundă, şi Rick a rămas buimac, dar a reuşit să sară în picioare, ca şi cum abia aştepta următorul contact. Spectatorii au rămas fără glas, plăcut impresionaţi de o asemenea confruntare în forţă.

Giancarlo a plonjat peste minge, iar Rick a preferat să lase timpul să treacă, fără oprirea cronometrului. Când au ieşit de pe teren la pauză, Rick a aruncat o privire către banca de rezerve a celor de la Bergamo şi l-a văzut pe McGregor păşind cu fereală, însoţit de un preparator fizic, aducând cu un boxer care a fost pus la podea.

— Ai încercat să-l omori? avea să-l întrebe Livvy mai târziu, nu tocmai dezgustată, dar nici pe un ton admirativ.

— Da, i-a răspuns Rick.

McGregor n-a mai apărut după fluierul de începere, astfel că a doua jumătate a partidei s-a transformat într-un spectacol ţinut de Fabrizio. Profesorul a făcut pasul înainte şi a fost depăşit de o pasă pe centru către receiver. Dacă stătea prea spre interior, Fabrizio îl ocolea. Dacă stătea prea spre exterior, situaţie avantajoasă pentru Pantere, Rick arunca pase de zece yarzi care, încet-încet, duceau echipa spre end zone. În cel de-al treilea sfert, Panterele au marcat de două ori. În cel de-al patrulea sfert, Leii au adoptat strategia jocului la dublaj, jumătate din dublaj reprezentând-o Profesorul, care îşi pierduse deja suflul şi se simţea copleşit fizic, mai ales că celălalt jucător cu care colabora, un italian, nu era doar scund, ci şi prea

lent. După ce Fabrizio i-a depăşit în viteză pe amândoi în urmărirea unei pase lungi şi frumos arcuite ce fusese lansată de Rick tocmai de la mijlocul terenului, scorul a devenit 35-14, iar spectatorii au început să sărbătorească victoria.

Cântând tot timpul, fluturând pancarte uriaşe, precum acelea de la fotbalul obişnuit, suporterii Parmei au aprins artificii, iar cineva a aruncat şi obligatoria fumigenă. De cealaltă parte a terenului, susţinătorii echipei din Bergamo rămăseseră împietriţi şi năuciţi. Când o echipă câştigă 67 de partide la rând, se presupune că ea nu mai poate pierde. Victoria pare să vină de la sine.

Şi înfrângerea la o diferenţă de câteva puncte poate fi dureroasă, dar acum ea era una la scor. Suporterii din Bergamo şi-au strâns pancartele şi şi-au împachetat celelalte obiecte de făcut zgomot. Iar simpaticele lor majorete au rămas tăcute şi foarte triste.

Mulţi dintre jucătorii adverşi nu cunoscuseră până atunci înfrângerea, dar pe aceea au acceptat-o cu demnitate. Lucru surprinzător, Maschi s-a arătat înţelegător şi senin, rămânând pe teren, după ce şi-a scos apărătoarele de umeri, şi s-a întreţinut cu câţiva dintre jucătorii gazdă multă vreme după terminarea partidei. Îl admira pe Franco pentru atacul dur, iar când a auzit de schema menită să-l scoată din joc, a luat asta drept un compliment. De asemenea, a recunoscut că îndelunga perioadă de invincibilitate crease prea multă presiune asupra jucătorilor, dând naştere unor speranţe nejustificat de mari. Într-un fel, înfrângerea venea cumva la momentul potrivit. Parma şi Bergamo aveau să se confrunte din nou, probabil în Super Bowl, iar până atunci, Leii vor fi din nou în formă. Asta era promisiunea lui.

În mod firesc, americanii din ambele echipe ar fi trebuit să se întâlnească după meci pentru a schimba măcar câteva vorbe. Oricând era plăcut să mai afle ştiri de acasă şi să discute pe fugă despre jucătorii importanţi împotriva cărora jucaseră. Însă acest

lucru nu s-a întâmplat după meci. Rick nu uitase apelativul de „Ţap” ce îi fusese rezervat şi se grăbise să iasă de pe teren. A făcut imediat duş şi s-a schimbat, a sărbătorit victoria în limite rezonabile, după care a plecat cu Livvy.

În cel de-al patrulea sfert se simţise puţin ameţit, iar acum se părea că la baza ţestei se instala o durere. Încasase prea multe lovituri în cap. Asta, de la prea mult fotbal.

Capitolul 26

Au dormit până la prânz în camera minusculă din micuţul *albergo*[42] din apropierea plajei, după care şi-au strâns prosoape, loţiuni de plajă, sticle cu apă şi cărţi în ediţii ieftine şi au mers, încă ameţiţi de somn, spre malul Mării Adriatice, unde şi-au aşezat tabăra pentru acea după-amiază. Pentru acel început de iunie, era caniculă, iar sezonul turistic se apropia cu paşi repezi, însă deocamdată plaja nu era aglomerată.

— Ai nevoie de soare, i-a spus Livvy, în timp ce-şi dădea cu cremă de protecţie.

Apoi şi-a dat jos sutienul, rămânând doar cu câteva şnururi prin porţiunile absolut necesar a fi acoperite.

— Cred că tocmai de aceea ne aflăm pe plajă, a zis el. Eu, unul, n-am văzut niciun salon de bronzare în Parma.

— Pentru că nu-s destui americani acolo.

Plecaseră din Parma după antrenamentul şi pizza de vineri de la Polipo. Drumul cu maşina până la Ancona le-a luat trei ore, apoi mai merseseră jumătate de oră spre sud, de-a lungul coastei, până la Peninsula Conero şi, în cele din urmă, la Sirolo, un orăşel-staţiune. Trecuse de ora 15:00 când s-au înregistrat la hotel. Livvy rezervase camera, aflase traseul de parcurs şi ştia unde se găseau restaurantele. Îi plăceau la nebunie amănuntele legate de orice deplasare.

Într-un târziu, un chelner i-a observat şi s-a apropiat, în speranţa că va primi un bacşiş. Au comandat sendvişuri şi bere, dar au aşteptat o oră întreagă până le-au căpătat. Livvy a rămas cu nasul vârât într-o carte, timp în care Rick a reuşit să doarmă cu intermitenţe ori, atunci când era cu totul treaz, o admira, fără sutien şi prăjindu-se la soare.

La un moment dat, aflat la fundul genţii ei de voiaj, s-a auzit bâzâitul telefonului mobil. Livvy l-a

scos afară, s-a uitat la ecran şi a decis să nu răspundă.

— Taică-meu, a spus ea cu dispreţ, după care şi-a reluat lectura.

Fusese sunată de tată, dar şi de mama şi de sora ei. După anul de studii în străinătate, Livvy ar fi trebuit să ajungă acasă de zece zile, şi ea făcuse destule aluzii că era posibil să nu revină în Statele Unite. Ce motive ar fi avut? Se simţea mult mai bine în Italia.

Cu toate că Livvy îi ascunsese o serie de amănunte, Rick înţelesese situaţia în esenţa ei. Mama ei provenea dintr-o familie cu tradiţie din Savannah, nişte oameni nenorociţi, după cum îi descrisese pe scurt Livvy, care nu-l acceptaseră pe tatăl ei de la bun început, iar asta pentru că era din statul New England. Părinţii ei se cunoscuseră la Universitatea din Georgia, şcoala tradiţională pentru membrii familiei ei. În sinea lor, toţi cei din neamul mamei se opuseseră cu vehemenţă logodnei, iar acest lucru o determinase pe mamă să ducă lucrurile până la capăt. Neînţelegerile şi certurile desfăşurate pe ascuns continuaseră, iar căsătoria fusese sortită eşecului încă de la început.

Faptul că el era un specialist în neurochirurgie şi câştiga o sumedenie de bani nu însemna nimic pentru rudele prin alianţă, care, în realitate, aveau foarte puţine lichidităţi, dar se bucuraseră întotdeauna de statutul de „familie cu bani”.

Tatăl ei avea un program infernal, fiind acaparat complet de cariera medicală. Mânca la birou, tot acolo dormea şi, evident, se bucura de compania asistentelor în cabinetul lui. Acest lucru se petrecuse ani la rând, iar drept urmare, mama începuse să se vadă cu bărbaţi mai tineri decât ea. Mult mai tineri. Sora lui Livvy – afară de ele neexistând alţi copii – făcea psihoterapie de la vârsta de zece ani. Livvy evaluase situaţia familiei drept una în care „nimic nu merge”.

Când avea paisprezece ani, abia aşteptase să plece la o şcoală cu internat. Alesese una cât mai

departe posibil, tocmai în Vermont, şi vreme de patru ani, detestase vacanţele. Îşi petrecuse verile în Montana, unde lucrase în calitate de consilier al unor tabere de tineret.

Pentru vara aceasta, după revenirea fetei de la Florenţa, tatăl ei îi aranjase să lucreze ca internă la un spital din Atlanta, unde ea avea să lucreze cu victimele care suferiseră leziuni cerebrale în urma unor accidente. Dorea ca fiica lui să devină medic, la fel de bun ca şi el, fără îndoială. Ea însă nu-şi făcuse planuri, în afară de acela de a merge pe alt drum decât cel ales de părinţii ei.

Procesul de divorţ urma să se desfăşoare spre sfârşitul lunii septembrie, şi la mijloc erau o mulţime de bani. Mama voia ca Livvy să depună mărturie în favoarea ei, mai ales referitor la faptul că, fiind în spital, îşi surprinsese tatăl într-o postură nu tocmai ortodoxă cu o tânără doctoriţă. Tatăl juca pe cartea banilor. Divorţul trena de aproape doi ani, iar cei din Savannah abia aşteptau confruntarea directă dintre faimosul medic şi renumita reprezentantă a nobilimii locale.

Livvy dorea cu disperare să stea cât mai departe de acel scandal. Nu voia ca ultimul an de colegiu să-i fie distrus de gâlceava ridicolă dintre părinţii ei.

Rick aflase mai toată povestea din relatări scurte şi fragmentare, rostite aproape fără chef, de obicei atunci când Livvy era sunată la telefon şi se vedea silită să discute cu membrii familiei. El ascultase răbdător, iar ea se arătase îndatorată că găsise pe cineva căruia să i se destăinuie. La Florenţa, colegele ei de apartament erau prea absorbite de propriile vieţi.

El era recunoscător sorţii pentru faptul că părinţii lui nu ieşeau mai prin nimic în evidenţă, ducând o viaţă simplă în Davenport.

Telefonul ei a sunat din nou. Livvy l-a ridicat, a mormăit ceva, apoi a pornit de-a lungul plajei cu aparatul lipit de ureche. Rick a urmărit-o, admirându-i fiecare pas. Alţi bărbaţi aflaţi în

preajmă s-au aşezat mai bine pe şezlongurile de plajă pentru o vizionare cât mai adecvată.

A bănuit că vorbea cu sora ei, pentru că răspunsese şi se îndepărtase imediat, ca să-l scutească pe el de amănunte. Rick oricum nu ţinea să afle conţinutul discuţiei. Când a revenit, Livvy şi-a cerut scuze, după care s-a întins din nou la soare, reluându-şi lectura.

Din fericire pentru Rick, prin bombardamentele executate la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, Aliaţii răseseră toate vestigiile istorice din Ancona, astfel că acolo nu mai existau nici palate, nici castele. Potrivit colecţiei de ghiduri turistice deţinute de Livvy, mai rămăsese în picioare o singură catedrală ce merita vizitată, dar ea nu se dădea în vânt să o vadă. Duminică, au dormit din nou până târziu, au lăsat deoparte orice intenţii turistice şi, în cele din urmă, au ajuns la terenul de fotbal.

Cei de la Panthers au sosit cu autobuzul la 13:30. Rick era singur în vestiar şi îi aştepta. Livvy stătea izolată în tribună şi citea un ziar de duminică în italiană.

— Mă bucur c-ai reuşit să ajungi, a mormăit Sam către quarterback-ul lui.

— Văd că eşti bine dispus, ca de obicei, şefu'.

— A, sigur. Orice plimbare de patru ore cu autobuzul mă duce-n culmea fericirii.

Urmările victoriei răsunătoare împotriva celor de la Bergamo trebuiau să se şteargă, iar Sam, ca de obicei, se aştepta la un rezultat dezastruos în meciul cu Dolphins din Ancona. O singură greşeală, iar Panterele ratau intrarea în play-off. Îi supusese pe jucători la eforturi intense la antrenamentele de miercuri şi de vineri, dar ei încă trăiau entuziasmul rezultatului uimitor ce pusese capăt seriei de partide fără înfrângere a celor de la Bergamo. Pe prima pagină din Gazzetta di Parma apăruse un articol care cuprindea şi o fotografie mare, înfăţişându-l pe Fabrizio alergând spre end zone. În ziarul de marţi,

mai apăruse un articol în care erau prezentaţi Franco, Nino, Pietro şi Giancarlo. Panterele deveniseră cea mai mare atracţie din liga de fotbal american, iar victoriile fuseseră obţinute de o echipă adevărată, alcătuită aproape exclusiv din jucători italieni de calitate. Şi doar quarterback-ul lor era american. Şi aşa mai departe.

Ancona câştigase un singur joc, pierzând şase, majoritatea la diferenţe mari de scor. Cei de la Panthers erau placizi, lucru de aşteptat, dar ei îi bătuseră la scor pe cei de la Bergamo, iar acest lucru în sine putea intimida orice adversar. Rick şi Fabrizio au realizat două combinaţii reuşite chiar în primul sfert, iar Giancarlo a executat roata mare, apoi s-a aruncat pe burtă şi a lunecat cale de câţiva metri pe iarbă după fiecare din cele două touchdown-uri din cea de-a doua jumătate a partidei. La începutul celui de-al patrulea sfert, Sam i-a trimis pe toţi oamenii de rezervă în teren, astfel că Alberto a preluat conducerea ofensivei.

Sezonul regulat s-a încheiat cu o angajare la mijlocul terenului, în care jucătorii ambelor echipe stăteau aplecaţi şi încordaţi ca rugbiştii la o grămadă organizată, timp în care cronometrul a numărat ultimele secunde ale partidei. Jucătorii şi-au smuls de pe ei tricourile murdare şi apărătorile de umeri şi au petrecut jumătate de oră strângând mâinile adversarilor şi făcând promisiuni privind meciurile din anul următor. Tailback-ul celor de la Ancona provenea de la Council Bluffs, Iowa, şi jucase la un colegiu fără mare renume din Minnesota. Îl văzuse pe Rick jucând, în urmă cu şapte ani, într-un mare meci dintre Iowa şi Wisconsin, şi, foarte încântaţi, amândoi au depănat faze din acea partidă. Pe vremea colegiului, acela fusese un joc memorabil pentru Rick. Pe de altă parte, îi făcea plăcere să stea de vorbă cu cineva care avea acelaşi accent.

Au discutat despre jucători şi antrenori cunoscuţi. Tailback-ul îşi rezervase bilete de avion pentru ziua următoare şi abia aştepta să ajungă acasă. Rick avea

să rămână pentru play-off, desigur, dar nu-şi făcuse niciun plan pentru perioada de după aceea. Şi-au făcut urări de bine, promiţându-şi să se mai vadă.

Evident, dornici să reînceapă şirul neîntrerupt de victorii, cei de la Bergamo îi învinseseră pe cei din Roma la diferenţă de şase touchdown-uri, încheind sezonul cu 7 partide câştigate şi una pierdută. Cu o statistică de 6 la 2, Parma şi Bologna erau la egalitate şi urmau să joace între ele în semifinală. Marea surpriză a etapei era răsturnarea de situaţie de la Bolzano. Rhinocerii din Milano reuşiseră să marcheze la ultimul atac şi intraseră astfel la mustaţă în play-off.

Au continuat să se bronzeze şi în ziua următoare, după care s-au plictisit de Sirolo. Au plecat spre nord, oprindu-se pentru o zi şi o noapte în satul Urbino, datând din Evul Mediu. Livvy văzuse deja treisprezece dintre cele douăzeci de regiuni şi făcea aluzii serioase privind un tur prelungit care să le cuprindă şi pe celelalte şapte. Însă cu viza expirată, cât de departe putea merge?

Livvy prefera să nu aducă vorba despre asta. Şi se descurca admirabil în efortul de a-şi ignora familia, atâta vreme cât rămânea şi ea nebăgată în seamă. În vreme ce se deplasau pe drumurile secundare din Umbria şi Toscana, ea studia hărţile şi se pricepea să găsească sate minuscule, podgorii şi palate vechi. Cunoştea istoria regiunilor – războaiele şi conflictele armate, căpetenii şi statele-oraşe conduse de acestea, influenţa Romei şi decăderea ei. Era în stare ca doar după o privire aruncată la o biserică sătească să spună: „Stil baroc, de la sfârşitul secolului al XVII-lea” sau „Stil romanesc, începutul secolului al XII-lea”, şi, ca să clarifice deplin lucrurile, uneori adăuga: „Numai că turla a fost adăugată o sută de ani mai târziu de un arhitect care iubea clasicismul”. Cunoştea artiştii clasici, dar nu numai opera acestora, ci şi oraşele lor natale, educaţia primită, trăsăturile lor excentrice şi mai toate amănuntele importante ale vieţii şi

activităţii respectivilor. Se pricepea la vinurile italieneşti şi putea deosebi între nenumăratele soiuri de viţă-de-vie din diferitele regiuni. Dacă li se făcea sete, ea se pricepea să găsească o podgorie ascunsă cine ştie unde. Făceau un tur rapid, după care acceptau o mostră gratuită pentru degustare.

În cele din urmă, au revenit la Parma miercuri seara târziu, iar pe Rick îl aştepta un antrenament foarte lung. Livvy a rămas în apartament (căruia ea îi spunea „casă”), iar Rick s-a dus cam fără tragere de inimă la Stadio Lanfranchi ca să se pregătească pentru un nou meci împotriva celor de la Bologna Warriors.

Capitolul 27

Cel mai vârstnic component al echipei era Tommaso ori, pur şi simplu, Tommy. Avea patruzeci şi doi de ani şi juca fotbal de douăzeci de ani. Intenţia lui, mărturisită de prea multe ori în vestiar, era de a se retrage doar după ce Parma câştiga primul ei Super Bowl. Unii dintre coechipieri socoteau că el depăşise de mult vârsta retragerii din competiţie, iar dorinţa lui de a mai rămâne constituia un motiv întemeiat pentru ca Panterele să se grăbească în a câştiga marele meci.

Tommy juca pe post de defensive end[43], şi se putea pune bază pe el aproape o treime din meci. Era înalt şi cântărea în jur de nouăzeci de kilograme, dar era rapid cu mingea şi destul de bun când trebuia atacat sau placat quarterback-ul echipei adverse. Când juca în apărare, nu prea reuşea să facă faţă vreunui fullback sau vreunui om de linie care venea în viteză, de aceea Sam era extrem de atent când îl arunca pe Tommy în luptă. Existau câţiva jucători de la Panthers, mai ales cei mai vârstnici, care puteau juca doar câteva snap-uri pe partidă.

Tommy era funcţionar de carieră, nu se ştia exact ce anume făcea, având însă o slujbă sigură şi plăcută, şi un apartament extrem de elegant chiar în centrul oraşului. În afară de clădire, nimic nu era vechi în casa lui. În apartament, Tommy îndepărtase cu grijă orice semn care să trimită la vremuri trecute. Mobilierul era din crom, sticlă şi piele, podelele – din stejar gălbui, nelustruit, pereţii erau acoperiţi cu opere uimitoare de artă modernă şi peste tot se găsea, frumos instalat, tot ce exista mai bun în materie de audio şi video.

Femeia cu care se afla în acea seară, care nu-i era soţie, se potrivea perfect cu decorul. O chema Maddalena, fiind la fel de înaltă ca şi el, dar având jumătate din greutatea lui, şi fiind cu cel puţin cincisprezece ani mai tânără. După ce Rick a

salutat-o, Tommy a îmbrăţişat-o pe Livvy, sărutând-o pe obraz, şi s-a purtat cu ea de parcă în următorul moment avea să o invite în dormitorul lui.

Livvy atrăsese atenţia Panterelor, şi de ce nu? Era o americancă tânără şi frumoasă, care trăia cu quarterback-ul lor, chiar acolo, la Parma. Fiind italieni cu sânge fierbinte, le era imposibil să nu încerce să se apropie de ea. Rick primise mai mereu invitaţii la cină, dar, de la sosirea ei în viaţa sa, ajunsese la mare căutare.

Rick a reuşit să o salveze pe Livvy din braţele lui Tommy şi s-a apucat să admire colecţia de trofee şi amintiri din fotbal a acestuia. A remarcat o fotografie în care Tommy apărea alături de o echipă de fotbal alcătuită din jucători foarte tineri.

— Asta e în Texas, a precizat el. În apropiere de Waco. Mă duc acolo în fiecare an în luna august, să mă antrenez cu echipa.

— De liceu?

— *Si.* Iau concediu şi particip la ceea ce voi numiţi „două-pe-zi”[44]. Aşa e?

— A, da. Două-pe-zi, întotdeauna în august.

Rick a rămas ca trăsnit. Nu mai auzise ca un jucător să participe din proprie iniţiativă la ororile unor antrenamente ţinute de două ori pe zi, şi încă în august. Plus că, în acea lună, sezonul italian era încheiat, şi atunci, de ce şi-ar bate cineva capul să facă antrenamente atât de dure?

— Ştiu că pare o nebunie, a zis Tommy, parcă citindu-i gândurile.

— Da, exact. Şi te mai duci?

— A, nu. Am renunţat acum trei ani. Soţia mea, cea de-a doua, nu era de acord. Spunând asta, din motive ce i-au rămas neclare lui Rick, Tommy a aruncat o privire precaută spre Maddalena, apoi a continuat: M-a părăsit, dar eram prea în vârstă. Băieţii ăia au doar şaptesprezece ani, sunt prea tineri pentru un bărbat de patruzeci şi unu, nu crezi?

— Fără îndoială.

Rick a trecut la alte obiecte expuse, încă nedumerit de ideea că vreun jucător, fie el Tommy sau altcineva, şi-ar petrece concediul în arşiţa din Texas, făcând sprinturi şi izbindu-se cu putere în manechine pentru a exersa blocaje.

În continuare a văzut un raft pe care stăteau înşirate agende îmbrăcate în piele ce semănau perfect, fiecare dintre ele groasă de aproape trei centimetri, având imprimat pe copertă un an cu cifre aurii, câte una pentru fiecare sezon dintre cele douăzeci jucate de Tommy.

— Ăsta-i primul, a precizat el.

Pe prima pagină trona un program de meciuri al Panterelor, pe care, de mână, se adăugaseră rezultatele.

— Patru victorii, patru înfrângeri.

Apoi, programe de meci, articole apărute în ziare şi pagini cu fotografii. Tommy a arătat către un grup în care se afla şi el, spunând:

— Aici sunt eu, cu numărul 82, pe care-l aveam şi atunci, dar cu cincisprezece kilograme mai greu.

Părea uriaş, iar Rick era cât pe ce să spună că o parte din acea greutate pierdută le-ar fi fost de real folos acum. Însă Tommy mergea în pas cu moda, fiind elegant şi arătând mereu bine. Fără îndoială că pierderea în greutate avea mult de a face cu viaţa lui sentimentală.

Au răsfoit câteva dintre anuarele acelea, şi sezoanele păreau să semene unul cu altul.

— N-am câştigat niciodată Super Bowl-ul, a zis Tommy, lucru pe care îl mai rostise. A făcut semn către un spaţiu gol lăsat chiar în mijlocul raftului şi a adăugat: Aici e locul păstrat pentru poză, Riik. O să pun acolo o fotografie mare cu Panterele mele, după ce cucerim Super Bowl-ul. Rick, o să fii şi tu în ea, nu?

— Absolut.

Tommy şi-a petrecut un braţ pe după umerii lui Rick şi l-a condus spre masa unde îi aşteptau băuturile, păşind ca doi amici la cataramă.

— Riik, suntem îngrijoraţi, a zis el, dintr-odată foarte serios.

Rick a tăcut o clipă.

— Îngrijoraţi, pentru ce?

— Pentru meciul ăsta. Suntem atât de aproape… Apoi şi-a luat braţul de după umerii lui Rick şi a turnat vin în două pahare. Riik, eşti un mare jucător. Cel mai bun pe care l-a avut Parma, poate chiar cel mai bun din Italia. Un quarterback adevărat din NFL. Ne poţi spune dacă o să câştigăm Super Bowl-ul?

Femeile erau pe balcon, admirând nişte flori aflate într-o jardinieră.

— Nimeni nu poate spune cu certitudine, Tommy. Fotbalul e foarte imprevizibil.

— Da, Riik, dar tu ai văzut multe, mulţi jucători mari, pe stadioane minunate. Tu ştii jocul adevărat. Tu sigur îţi poţi da seama dacă o să câştigăm.

— Da, putem câştiga.

— Dar promiţi?

Tommy a zâmbit şi l-a bătut pe Rick peste piept. „Hai, amice, rămâne între noi. Spune-mi ceea ce vreau să aud.”

— Cred cu tărie că vom câştiga următoarele două meciuri, deci şi Super Bowl-ul, Tommy, dar numai un nebun ar face o asemenea promisiune.

— Păi, domnul Joe Namath a garantat. Când a fost asta, în Super Bowl III sau IV?

— Super Bowl III. Iar eu nu sunt Joe Namath.

Tommy respingea cu atâta convingere tradiţiile, încât nu le-a oferit parmezan şi şuncă prosciutto să ciugulească înainte de a se aşeza la masă. Iar vinul servit provenea din Spania. Maddalena a servit salate cu spanac şi roşii, apoi porţii mici de cod la cuptor, feluri de mâncare ce nu se vor regăsi niciodată în vreo carte de bucate cu specific din Emilia-Romagna. Nici urmă de paste la masă. Desertul a fost ceva conţinând biscuiţi crocanţi şi uscaţi, negri precum ciocolata, dar în rest fără niciun gust.

Pentru prima oară de când se afla în Parma, Rick se ridica flămând de la masă. După o cafea slabă şi luări de rămas-bun ce nu se mai terminau, au plecat şi, în drum spre casă, s-au oprit să mănânce o îngheţată mare.

— O jigodie, a spus Livvy. Putea să-şi ţină mâinile acasă.

— Nu-i pot găsi nicio vină pentru asta.

— Ia ţine-ţi gura!

— Şi, pe de altă parte, eu am pipăit-o pe Maddalena.

— Ba nu, că ţi-am urmărit fiece mişcare.

— Ce, eşti geloasă?

— Din cale-afară. A vârât o linguriţă de fistic în gură şi a zis fără să surâdă: M-auzi, Rick? Sunt geloasă până la Dumnezeu!

— Am înţeles, doamnă!

În acest fel, au mai parcurs o mică etapă. De la flirt, la sex de plăcere, apoi la o relaţie ceva mai profundă. De la scurte mesaje e-mail, la convorbiri lungi la telefon. De la o legătură amoroasă dezinvoltă, la jocul de-a familia. De la un viitor imediat nesigur, la unul care putea fi petrecut împreună. Iar acum, un contract de exclusivitate. Monogamie. Totul stabilit cât ai lua o gură de îngheţată cu fistic.

Antrenorul Russo se săturase de atâta vorbărie pe tema Super Bowlului. Vineri seara s-a răstit la toată echipa, amintindu-le jucătorilor că, dacă nu luau în serios jocul împotriva Bolognei, o echipă în faţa căreia, apropo, pierduseră, puteau să-şi ia adio de la Super Bowl.

— Fiecare meci este important, zevzecilor!

Apoi a răcnit din nou la ei sâmbătă, când au desfăşurat o pregătire uşoară, una pe care o ceruseră Franco şi Nino. La antrenament veniseră toţi jucătorii, majoritatea cu un ceas mai devreme.

A doua zi dimineaţă la ora zece, au plecat spre Bologna cu autobuzul. Drept prânz, au mâncat câteva sendvişuri la o cafenea de la marginea

oraşului, iar la unu şi jumătate, Panterele au coborât din autobuz şi au păşit pe cel mai bun stadion de fotbal american din Italia.

Bologna are o jumătate de milion de locuitori, iar printre aceştia se găsesc o mulţime de admiratori ai fotbalului american. Războinicii aveau o tradiţie îndelungată în ceea ce privea valoarea echipelor, a ligilor pentru tineret, dar şi patroni cu dare de mână, iar terenul lor (care slujea şi pentru meciurile de rugbi) fusese adaptat pentru a corespunde şi standardelor fotbalului american şi era atent îngrijit. Înainte de creşterea de formă a celor de la Bergamo, Bologna dominase campionatul.

După sosirea echipei, au ajuns şi cele două autobuze închiriate pentru susţinătorii celor de la Parma; aceştia şi-au făcut o intrare zgomotoasă pe stadion. Curând după aceea, cele două galerii au început să se întreacă una pe cealaltă în ţipete şi încurajări, care creşteau mereu ca volum. Au apărut apoi şi pancartele. Rick a observat una a fanilor Bolognei, pe care scria: „Să-l frigem pe Ţap”.

Din câte ştia Livvy, Bologna era renumită pentru bucătărie şi, lucru deloc surprinzător, locuitorii ei susţineau că au cele mai bune preparate culinare din întreaga Italie. Carnea de capră ori de ţap reprezenta probabil o specialitate locală.

La prima lor întâlnire, Trey Colby prinsese trei pase de touchdown în primul sfert. Până la jumătatea partidei, reuşise patru, apoi, în debutul celui de-al treilea sfert, cariera lui se încheiase. Tailback-ul Ray Montrose, care jucase la Rutgers şi câştigase cu uşurinţă titlul sezonului regulat pentru alergările de la linia de angajare, cu 228 de yarzi pe meci, îi ocolise ori îi fentase fără mari probleme pe apărătorii de la Panthers şi realizase primele trei touchdown-uri şi 200 de yarzi. Bologna învinsese cu 35-34.

De la acel meci, Panterele nu mai suferiseră nicio înfrângere şi nici nu mai scoseseră vreun rezultat strâns. Iar Rick se aştepta să câştige detaşat în acea zi. Bologna era o echipă care se baza pe un singur

jucător – iar acesta se numea Montrose. Quarterback-ul era, ca de obicei, recrutat de la un colegiu minor – dur, dar cam lent şi nesigur chiar şi în cazul paselor scurte. Cel de-al treilea american din echipă era un safety de la Dartmouth, care la meciul precedent se făcuse de tot râsul, pentru că nu reuşise să-l ţină pe Trey. Iar Trey nu era nici pe departe la fel de rapid şi de precis ca Fabrizio.

Jocul avea să se dovedească interesant, dar şi cu multe reuşite, iar Rick ar fi vrut să aibă mingea de la început. Numai că Războinicii au câştigat la sorţi lovitura de începere, iar când cele două echipe s-au aliniat pentru startul partidei, tribunele erau pline şi vuiau. Omul responsabil cu punerea mingii în joc era un italian extrem de scund. Rick remarcase pe filmul video că respectivul jucător avea obiceiul să ţină mingea jos, şi îndepărtată de corp, un amănunt care l-ar fi ţinut mereu pe banca de rezerve a oricărei echipe din America. „Interceptaţi mingea! răcnise Sam de o mie de ori în cursul săptămânii. Dacă numărul opt încearcă să relanseze mingea cu o lovitură de picior, încercaţi să-i interceptaţi mingea imediat ce o loveşte.”

Însă jucătorul acela trebuia mai întâi prins. În momentul când a ţâşnit într-o traversare a părţii de mijloc a terenului, jucătorul cu numărul 8 a simţit chemarea liniei de ţintă. Mingea s-a desprins de piept, fiind preluată în mâna dreaptă. Silvio, linebacker-ul foarte mărunt, dar extrem de rapid, l-a prins din lateral şi l-a tras de braţ, cât pe ce să i-l smulgă din încheietura umărului, iar mingea a început să se rostogolească pe pământ. Unul dintre jucătorii de la Panthers a recuperat-o. Montrose mai trebuia să aştepte.

La primul atac, Rick a mimat o pasă către Franco, acesta urmând să plonjeze imediat cu mingea la pământ, după care a executat un pump-fake[45], spre Fabrizio, pentru câştigarea de cinci yarzi şi ieşirea în tuşă. Mirosind o intercepţie timpurie şi spectaculoasă, cornerback-ul, fundaşul

defensiv, a înghiţit nada, iar când Fabrizio a pornit spre terenul de ţintă, a rămas mai bine de o secundă nedumerit, neştiind în ce direcţie să pornească. Rick a azvârlit mingea mult prea puternic, dar Fabrizio ştia la ce să se aştepte. A preluat mingea cu degetele, a tras-o spre corp, după care, în momentul în care l-a văzut pe safety apropiindu-se ca să-l atace, a ţinut-o strâns la piept. Cu toate acestea, cel care juca pe post de safety nu a mai apucat să-l placheze. Fabrizio a executat încă o răsucire în aer, a accelerat şi curând păşea foarte ţanţoş dincolo de linia de ţintă. După realizarea extrapunctului, era şapte la zero.

În ideea de a amâna intrarea domnului Montrose, Sam le-a cerut jucătorilor săi să execute un onside kick[46]. În cursul săptămânii ce trecuse, exersaseră procedeul acela de zeci de ori. Filippo, kicker-ul cu talpa mare, a lovit perfect mingea cu piciorul, iar aceasta a ţopăit nebuneşte în lateral. Franco şi Pietro au pornit ca nişte locomotive în urmărirea ei, nu neapărat să o prindă, ci să îi anihileze pe cei mai apropiaţi doi apărători de la Warriors. I-au strivit pe doi jucători derutaţi, care se retrăgeau pentru a pregăti aglomerarea şi blocajul, iar apoi s-au văzut nevoiţi să-şi schimbe planurile şi să atace mingea. Giancarlo a zburat peste grămada de jucători şi a aterizat pe minge. După alte trei atacuri, Fabrizio a ajuns din nou în end zone.

Într-un final, Montrose a adus mingea la un prim down pentru zece yarzi, de la linia de 31 de yarzi. Până şi un orb şi-ar fi dat seama că va pasa către tailback, iar pentru orice eventualitate, Sam i-a trimis pe toţi, mai puţin safety-ul, în zona acestuia. A urmat o învălmăşeală greu de descâlcit, cu placaje multe, Montrose reuşind totuşi să câştige trei yarzi. Apoi cinci, şi patru, şi iarăşi trei. Cursele lui erau scurte, câştigând teren în urma unor lupte date din greu cu apărătorii foarte activi la blocaj. La un al treilea down pentru un yard, jucătorii din Bologna au încercat o schemă ingenioasă. Sam a

cerut să se execute încă un blitz, iar când quarterback-ul a scos mingea din braţele lui Montrose şi a căutat din ochi un receiver, a găsit unul absolut nemarcat, care, ţopăind pe tuşa îndepărtată, flutura din braţe şi răcnea pentru că pe o rază de douăzeci de yarzi în jurul lui nu se găsea niciun jucător de la Panthers. Pasa a venit lungă şi înaltă, iar când receiver-ul a ajuns-o la linia de zece yarzi, susţinătorii echipei gazdă s-au ridicat în picioare şi au ovaţionat cu putere. Receiver-ul a prins mingea cu ambele palme, apoi ea a alunecat, scăpându-i printre degete, descriind acea mişcare cu o încetineală înnebunitoare şi dureroasă, de parcă s-ar fi desfăşurat cu încetinitorul. Jucătorul a mai făcut o încercare de a o prinde, dar a bâlbâit mingea, după care omul s-a prăbuşit pe burtă la linia de cinci yarzi, lovind pământul.

Scâncetele lui de plâns s-au auzit aproape în tot stadionul.

Punter-ul[47] din Bologna realizase până atunci o medie de douăzeci şi opt de yarzi, dar a reuşit să coboare acea medie printr-o lovitură către propriii suporteri. Rick şi-a împins ofensiva pe teren şi, fără să-i mai adune pentru consultări, a declanşat trei atacuri direct spre Fabrizio – o diagonală peste mijlocul terenului pentru a câştiga doisprezece yarzi, o pasă în curl pentru a cuceri încă unsprezece yarzi, şi o alta spre stâlpul porţii adverse, lungă de treizeci şi patru de yarzi, realizând astfel cel de-al treilea touchdown în primele patru minute ale jocului.

Cei de la Bologna nu au intrat în panică şi nici nu şi-au abandonat planul de joc. Montrose primea mingea la fiecare atac, şi la fiecare atac advers, Sam trimitea la blitz cel puţin nouă dintre jucători. Asta a făcut ca înaintarea să meargă foarte încet, cu eforturi foarte mari ale jucătorilor ofensivi, care câştigau yarzi cu ţârâita. Când Montrose a reuşit să marcheze de la trei yarzi, primul sfert al partidei deja se încheiase.

Cel de-al doilea sfert s-a desfăşurat cam tot după acelaşi tipic. Rick şi ofensiva lui au marcat cu uşurinţă, în vreme ce Montrose şi oamenii lui s-au chinuit din greu pentru a câştiga teren. La jumătatea meciului, Panterele conduceau cu 38-13, iar Sam n-a prea găsit ce să le reproşeze elevilor săi. Montrose reuşise două touchdown-uri din douăzeci şi una de pase şi aproape două sute de yarzi alergaţi, dar cine se sinchisea de statistici?

Sam le-a ţinut totuşi predica devenită deja tradiţională, pe un ton sfătos, privind căderile din cea de-a doua jumătate a partidei, dar tonul lui nu a prea convins pe nimeni. Adevărul era că Sam nu mai văzuse vreodată ca o echipă, indiferent de nivelul competiţiei, să se închege atât de frumos şi fără mari eforturi, iar asta după un debut atât de catastrofal în campionat. În mod evident, quarterback-ul lui reprezenta o găselniţă nemaipomenită, iar Fabrizio nu era doar bun, ci extraordinar, şi-şi merita fiecare cent din cei opt sute de euro pe care-i primea pe lună. Însă şi jucătorii neplătiţi reuşiseră să se ridice la alt nivel. Franco şi Giancarlo alergau cu autoritate şi îndrăzneală. Nino, Paolo şi Giorgio nu mai scăpau mingile şi rareori li se întâmpla să rateze vreun blocaj. Iar Rick era foarte rar placat sau supus presiunii apărătorilor adverşi. Şi defensiva, cu Pietro, care acoperea zona de centru şi cu Silvio, care lupta cu o dăruire exemplară, devenise o grupare foarte activă de oameni care placau, blocau mingea, repezindu-se asupra adversarilor ca o haită de câini.

Într-un fel, probabil datorită prezenţei quarterback-ului, Panterele căpătaseră o siguranţă de sine, combinată cu un soi de semeţie, calităţi pe care orice antrenor şi le doreşte la jucătorii lui. Acum călcau cu totul altfel atunci când intrau pe teren. Acesta era sezonul lor şi nu aveau cum să mai piardă.

În drive-ul de început al celei de-a doua jumătăţi, Panterele au marcat din nou, fără ca măcar să

apeleze la vreo pasă. Giancarlo a alergat ca vântul spre tuşa stângă, apoi spre cea dreaptă, în vreme ce Franco a trecut în forţă printre apărători. Acel drive a durat şase minute, iar cum scorul devenise deja 45-13, Montrose şi ai lui alergau pe teren cu un pronunţat sentiment al înfrângerii. Montrose nu s-a dat bătut, dar după treizeci de pase, îşi pierduse orice aplomb. După treizeci şi cinci de pase, a reuşit şi cel de-al patrulea touchdown al lui, dar Războinicii erau conduşi prea categoric pentru a mai reveni pe tabelă. Scorul final a fost 51-27.

Capitolul 28

În primele ore ale zilei de luni, Livvy a sărit din pat, a aprins lumina şi a anunţat:

— Mergem la Veneţia.

— Ba nu, a venit răspunsul de sub pernă.

— Ba da. Nici n-ai călcat acolo. Iar Veneţia e oraşul meu preferat.

— La fel au fost şi Roma, Florenţa şi Siena.

— Scoală, frumosule! O să-ţi arăt Veneţia.

— Nu. Parcă-s bătut.

— Ce plângăcios eşti! O să mă duc la Veneţia să-mi găsesc un bărbat adevărat, vreun fotbalist din celălalt.

— Mai bine să dormim încă puţin.

— Nici gând! Eu plec. Probabil că o să iau trenul.

— Să-mi trimiţi o ilustrată de pe-acolo.

Ea l-a plesnit în glumă peste fund şi a intrat la duş. După o oră, Fiatul era încărcat cu bagaje, iar Rick aducea cafele şi croasanţi de la un bar din apropiere. Antrenorul Russo anulase orice pregătire până vineri. Ca şi corespondentul lui american, pe care îl imita, Super Bowl-ul italian se pregătea vreme de două săptămâni.

Nimeni nu se mira că adversar le era echipa din Bergamo.

După ce au ieşit din oraş, ajungând departe de traficul aglomerat de dimineaţă, Livvy s-a apucat să-i vorbească despre istoria Veneţiei şi, din fericire pentru Rick, a punctat doar evenimentele majore din existenţa de două mii de ani a oraşului. Rick a ascultat ţinând palma dreaptă pe genunchii ei, în vreme ce ea povestea cum şi de ce se construise acel oraş pe maluri de noroi, în calea mareelor şi a inundaţiilor. Apela doar ocazional la ghidurile de călătorie, vorbindu-i mai mult din memorie. Mai fusese acolo de două ori, la sfârşit de săptămână. Prima oară făcuse vizita cu un grup de studenţi, iar asta îi dăduse ideea de a reveni singură o lună mai târziu.

— Şi cum, străzile sunt râuri? a întrebat-o Rick, destul de îngrijorat de soarta Fiatului şi de găsirea unui loc de parcare pentru acesta.

— Sunt cunoscute sub numele de canale. Acolo nu găseşti maşini, ci doar ambarcaţiuni.

— Şi cum se cheamă bărcile alea?

— Gondole.

— Gondole. Am văzut demult un film, în care o pereche se plimba într-o gondolă din asta, şi un căpitan mititel…

— Un gondolier.

— Cum zici tu, dar omul cânta foarte tare şi ei nu reuşeau să-i închidă gura. Destul de caraghios. Era o comedie.

— Asta e pentru turişti.

— Abia aştept.

— Veneţia este un oraş unic pe lume, Rick! Aş vrea să-ţi placă acolo.

— A, sigur o să-mi placă! Mă-ntreb dacă au vreo echipă de fotbal american.

— Ghidurile astea nu menţionează aşa ceva.

Livvy îşi închisese telefonul şi părea să se fi detaşat cu totul de ceea ce se petrecea acasă. Rick ştia că părinţii ei se înfuriaseră şi lansaseră ameninţări, dar situaţia era mult mai complicată decât îi dezvăluise ea până în acel moment. Era în stare să facă totul uitat, de parcă ar fi apăsat pe un comutator, iar după ce se cufunda în istoria şi arta Italiei, redevenea studenta fascinată de materia pe care şi-o alesese şi dornică să împărtăşească din cunoştinţele acumulate.

Pentru masa de prânz, s-au oprit în apropierea oraşului Padova. O oră mai târziu, au găsit o parcare specială pentru turişti şi au lăsat Fiatul acolo, plătind douăzeci de euro pe zi. Din Mestre, au luat un bac, şi astfel a început aventura lor pe apă. Bacul, foarte încărcat, a pornit să traverseze laguna veneţiană. Livvy l-a tras pe Rick lângă balustrada de pe puntea de sus şi a urmărit cu emoţie cum clădirile oraşului se vedeau tot mai limpede. Curând, au pătruns pe Canal Grande, care

era înţesat de ambarcaţiuni – taxiuri private, mici barje încărcate cu legume şi cu alte mărfuri, o şalupă a carabinierilor, purtând emblema poliţiei, un vaporaş plin de turişti, bărci de pescuit, alte bacuri şi, în sfârşit, zeci de gondole. Apa tulbure se vălurea până spre treptele palatelor elegante care stăteau lipite unul de altul. Campanila de la Piazza San Marco se înălţa semeaţă în depărtare.

Rick a remarcat imediat turlele a zeci de biserici vechi şi a avut o senzaţie de gol în stomac dându-şi seama că în curând avea să vadă măcar o parte dintre ele.

Au coborât la o oprire a bacului în apropiere de Palatul Gritti. Ajunşi pe pasarelă, Livvy i-a zis:

— Asta e singura parte rea a Veneţiei. Trebuie să ne ducem bagajele de-a dura ca să le lăsăm la un hotel.

Şi aproape că le-au dus de-a rostogolul pe străzile aglomerate, peste podeţe înguste, prin alei unde soarele nu pătrundea. Livvy îl prevenise să nu-şi ia multe lucruri, însă geanta ei de voiaj era de două ori mai voluminoasă decât a lui.

Hotelul era o căsuţă de oaspeţi cu un aer ciudat, ascunsă din calea turiştilor. Proprietăreasa, *signora* Stella, era o femeie vioaie trecută de şaptezeci de ani, care lucra şi la recepţie; şi aceasta a susţinut că şi-o amintea pe Livvy, care mai trecuse pe acolo în urmă cu patru luni. Le-a dat o cameră dintr-un colţ al clădirii, foarte îngrămădită, dar care oferea o privelişte frumoasă asupra oraşului – catedrale de jur împrejur – şi o baie complet dotată, ceea ce, după cum i-a explicat Livvy, nu era ceva obişnuit pentru nişte hoteluri atât de mici. Patul s-a zdruncinat şi a scârţâit când Rick s-a întins pe el, iar asta l-a îngrijorat oarecum. Ea nu avea chef de nimic, mai ales că îi aşteptau atâtea lucruri de văzut. Aşa se face că Rick nu a reuşit să obţină de la Livvy nici măcar aprobare pentru un pui de somn.

A reuşit totuşi să-i smulgă un armistiţiu. Nu putea rezista decât la două catedrale sau două palate pe zi.

Ce depăşea acea cifră, o privea. S-au îndreptat spre Piazza San Marco, destinaţia tuturor vizitatorilor, şi au petrecut prima oră la o cafenea cu mese pe trotuar, bând ceva şi urmărind valurile de studenţi şi de turişti ce se frământau prin piaţa magnifică. Fusese construită cu patru sute de ani în urmă, când Veneţia era un oraş-stat prosper şi puternic. Palatul Dogelui, o fortăreaţă uriaşă care apărase Veneţia vreme de cel puţin o sută de ani, ocupa un colţ a pieţei. Biserica sau *basilica* era mare şi atrăgea cel mai mare număr de turişti.

Ea s-a dus să cumpere bilete de intrare, iar Rick l-a sunat pe Sam. Antrenorul tocmai urmărea meciul din ziua precedentă dintre Bergamo şi Milano, corvoada obişnuită de luni a oricărui antrenor care se pregăteşte pentru Super Bowl.

— Unde eşti?

— La Veneţia.

— Cu fetişoara aceea?

— Are douăzeci şi unu de ani, şefu'. Da, e prin preajmă.

— Bergamo a jucat impresionant, fără mingi scăpate, doar două penalizări. Au câştigat cu un avantaj de trei touchdown-uri. Mi s-a părut că acum, după ce au scăpat de complexul acela de echipă neînvinsă, au jucat mai bine.

— Şi Maschi?

— Sclipitor. În sfertul al treilea, a reuşit să-l scoată de pe teren cu targa pe quarterback-ul celorlalţi.

— Am încasat-o şi eu cândva. Cred că o să-i pună pe cei doi americani să-l buşească zdravăn pe Fabrizio. S-ar putea ca băiatul nostru să aibă o zi foarte grea. Să ne luăm gândul de la jocul de pase. Iar Maschi poate bloca orice alergare.

— Slavă Cerului că ne merge jocul de punt, a spus Sam. Ai vreun plan?

— Am.

— Mi-l spui şi mie, ca să pot dormi liniştit la noapte?

— Nu, nu l-am definitivat. Încă două zile la Veneţia şi pun la punct toate amănuntele.

— Ne vedem joi după-amiază şi analizăm fiecare amănunt.

— Sigur, şefu'.

Rick şi Livvy s-au târât prin bazilica San Marco umăr la umăr cu nişte turişti danezi, al căror ghid sporovăia în orice limbă i se cerea. După o oră de vizită, Rick a dat bir cu fugiţii. A găsit o cafenea şi, cât a aşteptat-o pe Livvy, a băut o bere în soarele ce pălea.

S-au plimbat agale prin centrul Veneţiei şi au traversat podul Rialto, fără să cumpere nimic. Pentru fata unui doctor bogat, Livvy se purta foarte modest. Hoteluri minuscule, mese ieftine, călătorii cu trenul şi bacul, dovedind grijă faţă de costul lucrurilor. Ea a insistat să plătească pe jumătate ori cel puţin a sugerat să procedeze astfel. Rick i-a zis de mai multe ori că nici nu era bogat, nici nu primea salariu mare, dar refuza să-şi facă griji în privinţa banilor. Şi nu a lăsat-o să-şi cheltuiască din banii ei.

În cursul partidei de sex de la miezul nopţii, au mutat din loc patul cu cadru metalic, făcând cam mult zgomot, ceea ce a determinat-o pe *signora* Stella să-i şoptească lui Livvy ceva între patru ochi a doua zi dimineaţă, la micul dejun.

— Şi ce-a zis? a întrebat-o Rick după ce Stella a dispărut.

Roşind pe neaşteptate, Livvy s-a aplecat spre el şi i-a spus în şoaptă:

— Am fost cam gălăgioşi noaptea trecută. S-au plâns câţiva oaspeţi ai hotelului.

— Şi tu ce i-ai zis?

— Că-mi pare rău. Şi că nu ne putem abţine.

— Bravo, fetiţo!

— Nici ea nu e de părere că trebuie să ne abţinem, dar s-ar putea să ne mute în altă încăpere, cu un pat mai solid.

— Asta da, provocare!

În Veneţia nu există bulevarde lungi. Străzile sunt înguste, întortocheate, se împletesc cu canalele şi le traversează pe o diversitate de poduri. Cineva a numărat cândva 400 de poduri în oraş, iar miercuri, spre seară, Rick era convins că nu-i scăpase niciunul.

Se răsfăţa la o măsuţă cu umbrelă a unei cafenele, pufăia o ţigară de foi cubaneză şi sorbea dintr-un pahar cu Campari şi gheaţă, aşteptând-o pe Livvy să mai bifeze o catedrală de pe lista ei, aceasta din urmă fiind cunoscută sub numele de San Fantin. Nu se plictisise de prietena sa, dimpotrivă. Energia şi curiozitatea ei îl îmboldeau să-şi folosească mintea. Era o companie încântătoare, uşor de mulţumit şi dispusă să facă orice i-ar fi adus o bucurie. Încă era în aşteptarea unei răbufniri de atitudine tipice pentru un copil de bani gata şi răsfăţat, care se considera regina clubului studenţesc pe care îl frecventa. Poate că nici nu exista o asemenea persoană.

Şi nici nu se săturase de Veneţia. În realitate, prin cotloanele nenumărate, prin fundăturile şi prin piaţetele lui ascunse vederii, oraşul îl încânta. Fructele de mare erau incredibil de delicioase şi se bucura pe deplin că făcuse o pauză şi scăpase pentru o vreme de paste. Văzuse destule catedrale, palate şi muzee, dar interesul lui faţă de arta şi istoria oraşului fusese stârnit.

El era fotbalist totuşi, şi mai avea de jucat o partidă. Era un meci pe care trebuia să-l câştige ca să-şi justifice prezenţa acolo, precum şi salariul, aşa modest cum era. Lăsând deoparte banii, fusese cândva un quarterback de NFL, iar dacă nu reuşea să încropească o ofensivă cu ajutorul căreia să mai câştige un meci acolo, în Italia, atunci însemna că sosise vremea să-şi atârne ghetele în cui.

Dăduse deja de înţeles că trebuia să plece din Veneţia joi dimineaţă. Livvy lăsase impresia că nu auzise. Cât au luat masa la Fiore, el a spus:

— Mâine trebuie să plec la Parma. Antrenorul vrea să stăm de vorbă mâine după-amiază.

— Cred că eu o să mai rămân aici, a spus ea, fără să ezite, însemna că plănuise totul.

— Câtă vreme?

— Câteva zile. Mă descurc eu.

El nici nu se îndoia de asta. Deşi preferau să stea împreună, fiecare avea nevoie de un spaţiu de manevră şi putea să dispară pe negândite. Livvy ar fi fost în stare să călătorească singură şi în jurul lumii, cu mai multă dezinvoltură decât el. Nu se lăsa tulburată ori intimidată de nimic. Se adapta situaţiei ca orice călător cu experienţă şi nu se dădea înapoi când trebuia să se folosească de zâmbet şi de frumuseţe pentru a obţine ceea ce dorea.

— Te întorci până la Super Bowl?

— Nici n-aş îndrăzni să lipsesc de acolo.

— Mare şmecheră eşti!

Au mâncat tipar, chefal şi caracatiţă, iar când s-au săturat, au mers până la Harry's Bar de pe Canal Grande ca să bea ceva înainte de culcare. Au stat ghemuiţi într-un colţ, urmărind un grup masiv de americani foarte zgomotoşi, şi nu li s-a făcut dor de casă.

— Ce-o să faci după încheierea sezonului? l-a întrebat ea.

Stătea lipită de braţul lui drept, iar cu palma, el îi masa genunchii. Au sorbit alene din pahare, de parcă şi-ar fi pus în gând să stea acolo toată noaptea.

— Nu-s sigur. Tu?

— Trebuie să mă duc acasă, dar nu prea mă trage aţa.

— Eu nu trebuie, şi nici nu vreau. Dar nu prea mi-e clar ce aş putea face aici.

— Vrei să rămâi? l-a întrebat ea, reuşind parcă să ajungă şi mai strâns lipită de el.

— Cu tine?

— Mai ai pe cineva în plan?

— Nu la asta mă referam. Tu rămâi?

— M-ai putea convinge.

Patul mai solid era într-o cameră mai mare, iar asta a rezolvat problema reclamaţiilor. Au dormit până târziu, apoi şi-au luat rămas-bun, destul de stânjeniţi. În timp ce bacul se îndepărta de mal şi pornea pe Canal Grande, Rick a fluturat îndelung mâna spre ea.

Capitolul 29

Sunetul îi era oarecum cunoscut. Îl mai auzise, dar din străfundurile comei în care se prăbuşise, nu-şi amintea când ori unde i se mai întâmplase asta. S-a ridicat în capul oaselor, a văzut că era trei şi patru minute dimineaţa şi, într-un târziu, a pus lucrurile cap la cap. Cineva bătea la uşa lui.

— Vin! a mormăit el, iar vizitatorul şi-a luat degetul de pe butonul soneriei.

Rick şi-a tras un şort şi un tricou. A aprins luminile şi, brusc, şi-a adus aminte de detectivul Romo şi de acţiunea de ridicare de la domiciliu, care era şi nu era arestare. Amintindu-şi de Franco, judecătorul lui personal, a socotit că nu avea de ce să se teamă.

— Cine e? a întrebat el prin uşă, ţinând gura aproape de yală.

— Am vrea să discutăm ceva.

O voce baritonală, hârâită, de american. Cu un accent mai aparte.

— Bine, discutăm.

— Îl caut pe Rick Dockery.

— L-ai găsit. Şi?

— Te rog. Trebuie să vorbim cu Livvy Galloway.

— Eşti poliţist sau ceva de genul ăsta?

Apoi Rick şi-a dat seama că avea şi vecini şi că făcea prea mult zgomot vorbind prin uşa închisă cu cel de pe hol.

— Nu.

Rick a descuiat uşa şi, după ce a deschis-o, a ajuns faţă în faţă cu un bărbat cu piept cât un butoi, purtând un costum ieftin. Capul mare, mustaţă groasă, cearcăne mari sub ochi. Probabil băutor încercat şi cu o experienţă de durată în domeniu. Omul i-a întins mâna şi a zis:

— Lee Bryson, detectiv particular din Atlanta.

— Ce plăcere… a făcut Rick, fără să-i întindă mâna. Iar el, cine e?

În spatele lui Bryson se afla un italian cu o faţă ameninţătoare, purtând un costum ceva mai scump decât al lui Bryson.

— Lorenzo. El e din Milano.

— Cu asta, m-am lămurit. El e poliţist?

— Nu.

— Deci, niciunul din voi nu e poliţist?

— Nu, suntem detectivi particulari. Te rog, te reţinem doar zece minute.

Rick le-a făcut semn să intre şi a încuiat uşa. I-a urmat înăuntru, unde ei s-au aşezat unul lângă celălalt pe canapea. El s-a trântit pe un scaun de vizavi.

— Sper că nu m-aţi minţit, a spus Rick.

— Lucrez pentru nişte avocaţi din Atlanta, domnule Dockery. Poţi să-ţi spun pe numele mic?

— Nu.

— Cum vrei. Aceşti avocaţi se ocupă de divorţul dintre doctorul Galloway şi doamna Galloway, şi m-au trimis aici să stau de vorbă cu Livvy.

— Nu-i aici.

Bryson a făcut privirea roată prin cameră, iar ochii lui s-au oprit asupra unor pantofi roşii, cu toc înalt, aflaţi pe podea în apropierea televizorului. Apoi asupra unei poşete cafenii de pe masă. Nu mai lipsea decât un sutien atârnat de lampă. Unul cu imprimeu, imitând blana de leopard. Lorenzo se holba la Rick, ca şi cum rolul lui era cel de a comite crima, dacă era nevoie.

— Eu cred că e aici, a zis Bryson.

— Nu-mi pasă ce crezi. A fost pe aici, dar acum nu e.

— Te superi dacă arunc o privire?

— Sigur. Arată-mi un mandat de percheziţie şi poţi să scotoceşti şi-n rufele murdare.

Bryson şi-a răsucit capul masiv spre el.

— Apartamentul e mic, a spus Rick. Are trei camere. De unde te afli, poţi vedea două. Te asigur că Livvy nu e în dormitor.

— Dar unde?

— De ce vrei să ştii?

— Am fost trimis să o găsesc. Asta mi-e meseria. Familia ei este îngrijorată în legătură cu soarta ei.

— Poate nu vrea să se ducă acasă. Poate vrea să-i evite pe membrii familiei.

— Bine, dar unde e?

— E bine unde se află. Îi place să călătorească. O să-ţi fie greu s-o găseşti.

Bryson s-a tras de mustaţă şi a părut că zâmbeşte.

— Nu-i va veni tocmai uşor să călătorească, a spus el. Viza ei a expirat acum trei zile.

Rick a recepţionat lovitura, dar nu s-a lăsat.

— Nu e neapărat o infracţiune.

— Nu, dar lucrurile s-ar putea încurca. Trebuie să se întoarcă acasă.

— Poate că da. N-ai decât să-i explici ei toate astea, iar când o s-o faci, sunt convins că va hotărî după voia ei. Nu mai e un copil, domnule Bryson, şi ştie să-şi organizeze singură viaţa. Nu are nevoie de tine, de mine sau de cineva din familia ei.

Raidul lui de noapte dăduse greş, astfel că Bryson a început manevrele de retragere. A scos nişte documente din buzunarul hainei, le-a aruncat pe măsuţa de cafea, apoi, cu un efort de a părea dramatic, a zis:

— Uite care e situaţia. Acolo se află un bilet dus de la Roma până la Atlanta pentru duminica asta. Dacă apare, nimeni nu o ia la întrebări în legătură cu viza. Problema asta minoră s-a rezolvat. Dacă nu soseşte înseamnă că stă ilegal aici, fiindcă nu are actele necesare.

— A, frumos lucrat, dar te adresezi cui nu trebuie. Şi, cum spuneam, domnişoara Galloway hotărăşte pentru sine. Eu doar îi pun la dispoziţie o cameră când trece pe aici.

— Dar vei discuta cu ea.

— Probabil, dar nu există nicio garanţie că o voi întâlni până duminică; nu ştiu sigur nici măcar dacă o văd până luna viitoare. Îi place să se plimbe.

Bryson nu mai avea ce căuta acolo. Era plătit să găsească fata, să arunce câteva ameninţări, să o sperie pentru a o aduce acasă şi să-i predea biletul.

În rest, nu avea nicio putere. Nici pe sol italian, nici în altă parte.

S-a ridicat, iar Lorenzo l-a imitat în fiecare gest. Rick a rămas pe scaun. Ajuns la uşă, Bryson s-a oprit o clipă şi a zis:

— Sunt suporter al celor de la Falcons. Nu cumva ai jucat în Atlanta acum câţiva ani?

— Ba da, a spus Rick imediat, fără să mai stea pe gânduri.

Bryson a măsurat apartamentul din ochi. Etajul trei, fără lift. O clădire veche pe o străduţă din centrul vechi al oraşului. Cam departe de luminile strălucitoare ale NFL.

Rick şi-a ţinut răsuflarea şi a aşteptat remarca muşcătoare a celuilalt. Poate ceva de genul: „Am impresia că ţi-ai găsit locul până la urmă". Sau: „Interesantă carieră".

Ca să salveze situaţia, Rick a întrebat:

— Cum m-ai găsit?

În timp ce deschidea uşa, Bryson a zis:

— Una dintre colegele ei de cameră şi-a amintit numele tău.

Livvy i-a răspuns la telefon abia pe la amiază. Mânca de prânz în aer liber, în Piazza San Marco, hrănind şi porumbeii. Rick i-a relatat confruntarea cu Bryson.

Prima reacţie a fost una de furie – cum de îndrăzneau părinţii ei să o urmărească şi să se vâre în viaţa ei? Furie faţă de avocaţii care angajaseră brutele acelea ce pătrunseseră în apartamentul lui Rick la o asemenea oră. Furie faţă de colega ei care o turnase. După ce s-a liniştit, a fost cuprinsă de dorinţa de a afla care din ai ei pusese totul la cale. Apoi şi-a adus aminte că tatăl ei avea avocaţi din Atlanta, iar mama, din Savannah.

După ce i-a cerut părerea, Rick a recunoscut că doar la asta îi stătuse gândul în ultimele ceasuri şi a zis că ar trebui să accepte biletul şi să plece acasă. Ajunsă acolo, îşi rezolva problema vizei şi, după aceea, putea reveni cât mai curând.

— Nu înţelegi, i-a zis ea în câteva rânduri, iar Rick într-adevăr nu pricepea.

Explicaţia ei, stupefiantă, era că nu putea folosi biletul trimis de tată, pentru că el reuşise să o manevreze vreme de douăzeci şi unu de ani. Revenirea în Statele Unite trebuia să se facă în condiţiile impuse de ea.

— Eu n-o să folosesc biletul acela, iar el ştie asta, a zis Livvy.

Încruntându-se, Rick s-a scărpinat în cap şi s-a arătat încă o dată recunoscător Cerului pentru că avea o familie simplă şi lipsită de imaginaţie.

Apoi, pentru a nu ştiu câta oară, s-a întrebat: „Cât de afectată este Livvy?”

Dar cum se putea rezolva chestiunea vizei? Mda, lucru deloc surprinzător, ea avea un plan şi pentru asta. În Italia existau unele lacune în prevederile legii imigraţiei, un principiu numit *permesso di soggiorno* sau permis de şedere. Se acorda străinilor sosiţi în mod legal, ale căror vize expiraseră, şi era valabil nouăzeci de zile.

Livvy a întrebat dacă nu cumva judecătorul Franco ştia pe cineva de la Imigrări. Ori poate *signor* Bruncardo. Sau Tommy, funcţionarul de carieră, fundaşul care nu se pricepea să gătească. Imposibil ca vreun coechipier să nu găsească pe cineva care să tragă nişte sfori.

Minunată idee, a socotit Rick. Şi chiar realizabilă, mai ales dacă ar fi câştigat Super Bowl-ul.

Capitolul 30

Negocierile de ultim moment cu firma de televiziune prin cablu au făcut ca meciul să înceapă la ora opt, sâmbătă seara. Transmiterea în direct a meciului, chiar pe un post mai puţin cunoscut, era importantă pentru ligă şi pentru sport, iar desfăşurarea Super Bowl-ului la lumina reflectoarelor însemna un fast mai mare, plus spectatori mai numeroşi şi mai gălăgioşi. Spre sfârşitul după-amiezii, parcările din jurul stadionului s-au umplut de maşini ale suporterilor înrăiţi, care sărbătoreau versiunea italiană a fotbalului american. Urmând exemplul celuilalt fotbal, de-a lungul tribunelor se întinseseră bannere. Un balon miniatural cu aer cald se înălţa deasupra terenului. Ca întotdeauna, era cea mai importantă zi a anului pentru *football americano,* iar suporterii, nu tocmai mulţi, dar fideli, au sosit la Milano pentru meciul final al sezonului.

Stadionul, cu un teren foarte bine întreţinut, aparţinea unei echipe locale de fotbal. Pentru acea ocazie, porţile cu plasă fuseseră îndepărtate, iar terenul fusese trasat cu meticulozitate, făcându-se până şi liniile întrerupte, late de zece centimetri, de la centrul terenului, unde se dă lovitura de picior de început a meciului. O zonă de ţintă era vopsită în alb şi negru, având în centru cuvântul Parma. La exact o sută de yarzi depărtare, end zone-ul echipei din Bergamo era vopsit în auriu şi negru.

Înainte de începerea meciului, mai-marii ligii au ţinut cuvântări şi au prezentat foşti mari jucători de fotbal, s-a făcut tragerea oficială la sorţi pentru a se vedea cine are lovitura de începere, care a fost câştigată de Lions, apoi au fost anunţate formaţiile. Când, în cele din urmă, echipele s-au aliniat la centru, gata de confruntare, băncile tehnice şi de rezerve ale celor două echipe fremătau de emoţie, iar publicul parcă înnebunise. Până şi Rick, un quarterback glacial, care se lăsa cu greu

impresionat, se agita pe margine, izbindu-se peste umeri şi peste apărătoare cu alţi jucători, şi răcnind chemări la luptă. Aşa trebuia să înceapă un asemenea meci.

Bergamo a făcut trei atacuri şi apoi a apelat la o lovitură de picior. Panterele nu puseseră la punct o altă manevră menită să-l scoată din circulaţie pe Maschi. Iar acesta nu era chiar atât de nătărău. În realitate, cu cât văzuse mai multe înregistrări, cu atât îl admira Rick mai mult pe acel apărător care prefera poziţia de mijloc şi cu atât se temea mai mult de el. Omul se pricepea să distrugă ofensiva, la fel ca marele L.T. La primul down, Fabrizio a fost atacat simultan de cei doi americani – McGregor şi Profesorul – aşa cum anticipaseră Rick şi Sam. O iniţiativă înţeleaptă pentru Bergamo şi începutul unui meci foarte greu pentru Rick şi ofensiva lui. A cerut jucătorilor să facă o schemă cu pasă spre tuşă. Fabrizio a prins mingea şi a fost scos din teren de Profesor, apoi lovit în spate de McGregor. Cu toate acestea, pe gazon nu a fost aruncat niciun steag galben. Rick a sărit la un arbitru, în timp ce Nino şi Karl, danezul, s-au luat după McGregor. Sam a intrat în goană pe teren, răcnind şi înjurând în italiană, obţinând imediat o penalizare personală. Arbitrii au reuşit să împiedice producerea unei încăierări generale, dar îmbrâncelile şi injuriile au continuat minute bune. Fabrizio nu păţise nimic grav şi, şchiopătând, s-a apropiat de grupul ce stabilea strategia pentru următorul atac. La un al doilea down pentru douăzeci de yarzi, Rick i-a aruncat o pasă lui Giancarlo, iar Maschi a reuşit să-l placheze pe linia de tuşă. Între atacuri, Rick a continuat să-l apostrofeze pe arbitrul de centru, în timp ce Sam s-a răstit la arbitrul de margine.

La un al treilea down, Rick a decis să-i transmită mingea lui Franco, în speranţa că acesta nu o va scăpa din mână, aşa cum i se întâmpla în mod tradiţional în primul sfert. Franco şi Maschi s-au ciocnit cu putere, parcă pentru a-şi aduce aminte unul altuia partida precedentă, iar atacul a câştigat

câţiva yarzi, fără să se ajungă la schimbarea de posesie a mingii.

Cele treizeci şi cinci de puncte diferenţă reuşite la meciul precedent împotriva celor de la Bergamo, în urmă cu doar o lună, păreau dintr-odată un adevărat miracol. Echipele au recurs la lovituri de picior, în vreme ce ofensivele dominau jocul. Fabrizio era copleşit şi, la cele 80 de kilograme ale lui, se trezea luat pe sus la fiecare atac. Iar Claudio a scăpat două pase scurte care fuseseră aruncate mult prea tare.

Primul sfert s-a încheiat fără ca vreuna din echipe să marcheze, iar publicul a început să se consoleze cu gândul că va asista la un joc neinteresant, de uzură. Probabil chiar plicticos de urmărit, dar la linia de angajare, loviturile schimbate erau cumplite. Fiecare atac era ultimul al sezonului, astfel că nimeni nu ceda niciun centimetru. Primind un snap destul de nesigur, Rick a pornit în alergare, ocolind prin dreapta, sperând să ajungă până la tuşă, numai că Maschi a apărut ca din senin şi l-a placat, iar în cădere, căştile lor s-au ciocnit serios. Rick a sărit imediat în picioare, nu păţise mare lucru, dar când a ajuns pe tuşă, a început să se frece la tâmple încercând să-şi limpezească mintea.

— Ai păţit ceva? l-a întrebat Sam cu un mârâit, când a trecut pe lângă el.

— Mă simt grozav.

— Atunci, fă ceva!

— Am înţeles.

Însă nimic nu funcţiona. Aşa cum se temuseră de la început, Fabrizio fusese neutralizat, de aceea şi jocul de pase suferea. Iar Maschi nu putea fi controlat. Era prea puternic în zona centrală şi prea rapid în alergare. Părea să joace mai bine decât o făcuse pe imaginile vizionate de ei. Fiecare acţiune ofensivă reuşea să câştige primele down-uri, dar niciuna nu-i ajutase să se apropie de terenul de ţintă. Echipele, care jucau mai mult cu lovituri de picior, începuseră să obosească.

Când mai erau treizeci de secunde până la încheierea primei jumătăţi a jocului, kicker-ul de la

Bergamo a reuşit o lovitură de picior de la patruzeci şi doi de yarzi, iar Lions au preluat conducerea cu 3-0, plecând la cabine cu un moral mai bun.

Charley Cray – cu vreo zece kilograme mai slab, pentru că încă avea falca în sârme, cu faţa smeadă şi cu pielea atârnându-i pe bărbie şi obraji – stătea ascuns în spatele unui grup numeros de spectatori şi, în timpul pauzei, a scris câteva păreri pe laptop:

> Aranjamentul stadionului, deloc rău pentru meci; frumos, elegant decorat, spectatori entuziaşti, în număr de circa 5 000;
>
> S-ar putea considera că Dockery s-a depăşit pe sine, chiar şi aici, în Italia; în prima jumătate, a dat trei pase pentru opt yarzi, a alergat 22 de yarzi şi nu a marcat;
>
> Trebuie să recunosc totuşi că acesta e fotbal adevărat. Confruntările directe sunt foarte brutale; se vede dorinţa extraordinară de a câştiga; nimeni nu cedează niciun milimetru; oamenii aceştia nu joacă pentru bani; doar din mândrie, iar acesta este un stimulent puternic;
>
> Dockery e singurul american din echipa Parmei şi se pune întrebarea dacă jucătorii s-ar descurca mai bine fără el. Rămâne de văzut.

În vestiar nu s-a auzit niciun glas răstit. Sam a lăudat defensiva pentru eforturile superbe făcute până în acel moment. Îi ruga să continue la fel. Şi vor găsi ei o modalitate de a marca.

Antrenorii au ieşit şi discuţiile s-au purtat între jucători. Nino, primul, ca de obicei, s-a grăbit să laude pătimaş eforturile eroice ale defensivei, adresând totuşi rugămintea către ofensivă să marcheze.

— Acesta e momentul nostru de glorie, a zis el. S-ar putea ca unii dintre noi să nu mai ajungă vreodată în Super Bowl. Forţaţi-vă! Puneţi osul la treabă!

Când a terminat, şi-a şters lacrimile.

Apoi s-a ridicat Tommy, care a spus că-i iubea pe toţi cei aflaţi vestiar. Acela era ultimul lui joc, a zis el, şi voia cu orice preţ să se retragă din postura de campion.

A urmat Pietro, care s-a dus spre centrul încăperii. Acela nu era ultimul lui meci, dar nu voia cu niciun chip ca băieţii de la Bergamo să-i afecteze în vreun fel cariera. S-a lăudat că, în a doua jumătate, adversarii nu vor reuşi să marcheze trecând de el.

În clipa când Franco se pregătea să tragă nişte concluzii, Rick s-a înfiinţat lângă el şi a ridicat mâna. Avându-l pe Franco ca interpret, a zis:

— Chiar de batem, chiar de pierdem, eu vă mulţumesc pentru că mi-aţi îngăduit să joc alături de voi în acest sezon.

Stop. Traducerea. Cei din vestiar au rămas nemişcaţi. Coechipierii îi sorbeau fiecare vorbă.

— Victorie sau nu, sunt mândru că sunt o Panteră, că sunt unul dintre voi. Vă mulţumesc pentru că m-aţi acceptat.

Traducerea.

— Dacă batem sau nu, eu vă consider nu doar prieteni, ci fraţi.

Traducerea. Unii ajunseseră în pragul lacrimilor.

— Aici m-am simţit mai bine decât în celălalt NFL. Şi nu vom pierde meciul acesta.

După ce a terminat, Franco l-a îmbrăţişat strâns, iar ceilalţi din echipă au ovaţionat cu putere. Au aplaudat şi l-au bătut încurajator pe spate.

Dovedind o elocvenţă deosebită, lucru obişnuit pentru el, Franco a mizat pe cartea istoriei. Nicio echipă din Parma nu câştigase încă Super Bowl-ul, iar următoarea oră avea să fie cea mai fericită din viaţa lor. Îi mătrăşiseră pe cei de la Bergamo în urmă cu patru săptămâni, întrerupându-le şirul de

victorii, trimiţându-i acasă ruşinaţi, iar asta însemna că îi puteau bate din nou.

Pentru antrenorul Russo şi quarterback-ul lui, prima jumătate se desfăşurase perfect, aşa cum stabiliseră. Fotbalul de bază – departe de complexităţile colegiilor mari şi a meciurilor între echipe de profesionişti – se poate deseori schiţa ca o bătălie din Antichitate. Un atac insistent pe un anumit flanc poate crea premisele pentru un atac-surpriză pe celălalt flanc. Aceleaşi mişcări monotone, lipsite de imaginaţie, pot acţiona ca o legănare până în pragul somnului pentru adversari. Cei de la Parma lăsaseră impresia încă de la început că nu le mergea jocul de pase, cedând iniţiativa în această privinţă. Iar la alergări nu se dovediseră defel ingenioşi. Bergamo renunţase la orice măsură de prevedere, jucătorii ei fiind încredinţaţi că adversarii nu mai aveau nimic de arătat.

În cel de-al doilea atac din a doua jumătate a partidei, Rick a fentat că-i pasează lui Franco, pentru ca acesta să facă un plonjon, apoi a mimat o pasă spre stânga, spre Giancarlo, după care a sprintat spre dreapta, declanşând un bootleg clar. Maschi, mereu rapid în a interveni la minge, a fost prins mult prea departe în stânga şi într-o poziţie foarte nefericită. Rick a câştigat prin alergare douăzeci şi doi de yarzi, după care a ieşit în tuşă cu mingea, ca să evite un placaj sau un atac al lui McGregor.

Sam s-a apropiat de el când se alătura grupului de jucători pentru a se sfătui, şi i-a zis:

— O să meargă. Dar păstrează totul pentru mai târziu.

Trei atacuri mai târziu, Panterele au dat din nou o lovitură de picior. Pietro şi Silvio au sprintat spre terenul advers, căutând pe careva să-l trântească la pământ. Au reuşit să blocheze trei încercări de alergare. Prin aer au zburat alte câteva lovituri de picior, în vreme ce sfertul al treilea se scurgea, iar ambele echipe se înfruntau mai tot timpul la centru,

ca nişte boxeri de categorie grea, care se leagănă pe picioare în mijlocul ringului, încercând lovituri, mai încasând câte una, dar fără să se retragă măcar un pas.

Chiar la începutul celui de-al patrulea sfert, Leii au înaintat prin atacuri repetate până la 19 yarzi, aceasta fiind cea mai adâncă pătrundere reuşită în decursul întregii partide, iar la al patrulea down pentru cinci yarzi, kicker-ul lor a reuşit cu uşurinţă să marcheze printr-o lovitură de picior.

Conduşi cu 6-0, şi rămânând de jucat încă zece minute, oamenii de pe margine ai Panterelor au ajuns la un nivel superior de panică şi disperare. Suporterii nu au rămas nesimţitori, astfel că atmosfera a devenit curând incendiară.

— Gata, e momentul să le arătăm ce ne poate pielea, i-a zis Rick lui Sam, în timp ce urmăreau lovitura de reluare a jocului.

— Da. Ai grijă să nu te accidentezi.

— Poate glumeşti. Am fost trântit la pământ de oameni mai tari decât ăştia.

La primul down, Rick i-a pasat spre stânga lui Giancarlo, pentru a cuceri cinci yarzi. La al doilea, a mimat aceeaşi aruncare, a reţinut mingea şi a pornit în alergare ocolind grămada de jucători prin dreapta, neavând niciun adversar în cale pe o distanţă de douăzeci de yarzi, până când a apărut McGregor, cu capul înainte şi hotărât să nu cedeze. Rick a lăsat bărbia în piept şi s-a ciocnit cu putere de apărător. Amândoi au sărit în picioare imediat după aceea; nu era momentul potrivit pentru ameţeli sau pentru genunchi nesiguri.

Giancarlo a ţâşnit apoi spre dreapta şi a fost doborât de Maschi. Rick a apelat la un bootleg spre stânga şi a câştigat cincisprezece yarzi, după care McGregor i-a cosit genunchii. Singura strategie prin care se poate înfrânge o apărare rapidă este derutarea ei prin sugerarea de direcţii înşelătoare de atac, şi curând ofensiva a căpătat cu totul alt aspect. Cu fundaşii în permanentă mişcare, cu trei receiver-

i în tuşă, cu doi jucători pe post de tight end[48], alt stil de atac şi formaţii noi. Imediat ce a primit mingea de la center, într-o formaţie de iadeş[49], Rick a mimat o pasă către Franco, apoi s-a întors către înainte, după care a aruncat către Giancarlo, în acelaşi moment în care Maschi l-a atacat foarte jos. Rick luase cea mai bună decizie, pentru că Giancarlo a reuşit un sprint de zece yarzi. După shotgun, încă un bootleg executat de Rick, care a ieşit din alergare cu mingea la 18 yarzi de terenul de ţintă.

În acele momente, Maschi mai mult intuia decât reacţiona la atacurile celor de la Parma. Trebuia să gândească mai mult. McGregor şi Profesorul se retrăseseră un pas ori doi din faţa lui Fabrizio, trezindu-se brusc în situaţia presantă de a opri quarterback-ul care pornea în curse solitare. După şapte atacuri dure, s-a reuşit deplasarea mingii până la trei yarzi, iar la al patrulea down pentru marcare, Filippo a reuşit fără probleme să puncteze printr-un şut. Cei de la Bergamo conduceau cu 6-3 şi mai erau de jucat şase minute.

Înainte de lovitura de reluare a meciului, Alex Olivetto s-a vârât între apărători. A înjurat cot la cot cu ei şi i-a lovit peste căşti, simţindu-se foarte bine cât a fost în postura de a stârni ambiţia jucătorilor. Poate că insistase prea mult asupra acestui lucru, pentru că, la al doilea down, Pietro l-a atacat neregulamentar pe quarterback-ul advers şi astfel au fost penalizaţi cu cincisprezece yarzi pentru acea greşeală personală. Drive-ul s-a poticnit la mijlocul terenului, iar un punt extrem de reuşit al acelor din Bergamo a fost stopat la linia de 5 yarzi.

Cei de la Parma aveau de înaintat nouăzeci şi cinci de yarzi în trei minute. Când a intrat pe teren, Rick a evitat să se uite spre Sam. A constatat în grupul strâns pentru consfătuire că pe feţele coechipierilor se putea citi teama, de aceea le-a zis să-şi păstreze sângele rece, să nu scape mingea şi să nu facă greşeli ce puteau fi penalizate, ci doar să

tragă tare şi astfel vor ajunge curând în end zone. Pentru asta nu era nevoie de niciun interpret.

Când au ajuns la linia de angajare, Maschi l-a provocat:

— Hai, că poţi, Ţapule! Dă-mi şi mie o pasă!

În loc să-i urmeze sfatul, Rick a pasat către Giancarlo, care a prins bine mingea la piept şi a înaintat cinci yarzi. La cel de-al doilea down, s-a deplasat spre dreapta, l-a căutat din ochi pe Fabrizio dincolo de centru, a văzut însă prea mulţi jucători adverşi, astfel că a păstrat mingea. Din fericire, Franco s-a smuls hotărât din grămada de jucători de la linia de angajare şi l-a blocat violent pe Maschi. Rick a câştigat astfel optsprezece yarzi şi a ieşit cu mingea în tuşă. La primul down, a pornit din nou cu o fentă spre dreapta, a pus mingea subsuoară şi a sprintat decis. Fabrizio se foia aşteptând un curl, la fel de inutil echipei cum fusese mai tot jocul, iar când Rick a făcut manevra de evitare, a ţâşnit, alergând din toate puterile, lăsându-i pe McGregor şi pe Profesor la mare distanţă în urmă. Rick s-a oprit la doar câţiva centimetri de tuşă. Maschi venea cu viteză ca să-l facă una cu pământul.

Există un moment în fiecare meci când quarterback-ul, neprotejat şi rămas vulnerabil, vede un receiver liber şi are la dispoziţie o fracţiune de secundă ca să ia hotărârea. Să trimită o pasă şi să rişte un placaj nemilos şi traumatizant ori să arunce mingea unde o fi şi să alerge pentru a-şi salva pielea.

Rick s-a înfipt bine pe picioare şi a aruncat mingea cât de departe a putut. Imediat după lansarea mingii, Maschi, aruncându-se la placaj, l-a izbit cu casca sub bărbie, cât pe ce să-i rupă falca. Pasa a fost o spirală strânsă, atât de lungă şi de înaltă, încât spectatorii au scos strigăte ce le trăda neîncrederea. Avea plutirea unei lovituri perfecte de picior, plutire ce a ţinut câteva secunde bune, în care toţi, spectatori sau jucători, au îngheţat locului.

Toţi, mai puţin Fabrizio, care pornise în zbor, încercând să descopere poziţia viitoare a mingii. La

început, i-a fost imposibil să ghicească unde ar putea cădea, însă ei exersaseră de sute de ori acea pasă numită Hail Mary[50]. Rick spusese mereu în acele ocazii: „Important e să ajungi în end zone. Mingea o să te aştepte acolo". Când mingea şi-a început traiectoria descendentă, Fabrizio şi-a dat seama că trebuia să alerge mai repede. A accelerat ritmul, lăsând impresia că tălpile abia dacă atingeau pământul. La linia de cinci yarzi, a sărit de la sol, amintind de plutirea unui săritor în lungime, şi a zburat prin aer, cu braţele întinse în faţă, cu degetele avide de atingerea mingii. A recepţionat-o exact pe linia de fund, a aterizat cu duritate pe pământ, a sărit apoi ca un acrobat la încheierea exerciţiului, şi a fluturat mingea în aer, ca să o vadă toată lumea.

Şi, într-adevăr, toată lumea a văzut-o, mai puţin Rick, care ajunsese în patru labe, clătinându-se într-o parte şi în alta, străduindu-se să-şi aducă aminte cine era. În clipa când publicul a izbucnit în urale, Franco l-a ridicat de pe teren şi l-a târât spre tuşă, unde coechipierii l-au asaltat. Rick a reuşit să rămână în picioare, dar numai sprijinit.

Sam îşi închipuise că Rick suferise o comoţie din nou, însă rămăsese prea uimit de recepţia pasei ca să mai aibă vreo reacţie faţă de quarterback-ul lui.

Steagurile galbene au zburat spre teren, timp în care jucătorii de la Parma au pătruns pe gazon ca să sărbătorească reuşita. În cele din urmă, arbitrii au reuşit să restabilească ordinea şi să marcheze cei cincisprezece yarzi de penalizare, după care Filippo a reuşit extrapunctul pe care, după cum lovise mingea, putea să-l fi realizat chiar şi de la centrul terenului. Charley Cray avea să scrie următoarele:

> Mingea a zburat 76 de yarzi prin aer, fără ca măcar să lase cea mai vagă impresie că ar începe să se rotească, dar pasa în sine a pălit ca măreţie faţă de arta recepţiei dovedită de receiver. Am mai văzut

> touchdown-uri impresionante, dar aveţi cuvântul meu, iubitori ai acestui sport, cel pe care l-am văzut se situează în fruntea listei. Un italian slăbănog, pe nume Fabrizio Bonozzi l-a salvat pe Dockery de la o altă înfrângere umilitoare.

Filippo a pus la bătaie toată forţa pe care o avea în picior şi a executat lovitura de repunere, făcând mingea să zboare peste end zone. La un al treilea down pentru mai mult de şase yarzi, bătrânul Tommy l-a răsucit în aer pe apărătorul advers şi l-a placat pe quarterback-ul de la Bergamo. Ultimul lui joc ca Panteră era şi cel mai bun.

La cel de-a patrulea down, quarterback-ul celor de la Bergamo a bâlbâit un snap foarte nefericit şi, în cele din urmă, s-a culcat pe minge la linia de cinci yarzi. Jucătorii de pe tuşă ai Panterelor au sărit din nou de pe bancă, iar susţinătorii lor au răcnit de vuia stadionul.

Când mai erau cincizeci de secunde de joc, momente în care Rick stătea pe banca de rezerve şi mirosea amoniac, Alberto a preluat conducerea ofensivei şi s-a prăbuşit cu mingea la pământ de două ori. Timpul s-a scurs, iar Panterele din Parma câştigaseră primul lor Super Bowl.

Capitolul 31

În triumf, s-au strâns la Mario, o veche pizzerie din zona centrală-nord a Milanului, la douăzeci de minute depărtare de stadion. *Signor* Bruncardo închiriase întregul local pentru acea sărbătorire, o cheltuială extravagantă pe care ar fi regretat-o în cazul în care echipa lui ar fi pierdut. Însă nu se întâmplase aşa, astfel că amatorii de distracţie au sosit cu autobuze şi cu taxiuri, scoţând chiote imediat ce pătrundeau în local şi pornind în căutarea berii. Jucătorilor li s-au rezervat trei mese lungi în centrul sălii şi au fost curând înconjuraţi de admiratori – soţii, prietene şi fani veniţi de la Parma.

Cineva a pus filmul meciului, iar cei prezenţi l-au putut urmări pe câteva ecrane uriaşe, timp în care chelnerii au adus la mese zeci de pizze şi bere pe săturate.

Fiecare participant părea să aibă un aparat foto la el, astfel că s-au făcut mii de fotografii. Rick devenise ţinta tuturor, motiv pentru care a fost îmbrăţişat, strâns, lovit amical cu palma până când a început să aibă dureri de umeri. Şi Fabrizio se bucura de o atenţie deosebită, mai ales din partea adolescentelor. Acea recepţie a mingii căpătase deja proporţii legendare.

Rick simţea palpitaţii în gât, bărbie, falcă şi frunte, iar urechile încă îi vuiau. Matteo, preparatorul fizic, îi dăduse nişte analgezice, dar acestea excludeau ingerarea de alcool, astfel că Rick a stat departe de bere. Şi nici nu avea poftă de mâncare.

Filmul sărise peste scenele în care se desfăşuraseră consultările dintre jucători, time-outurile şi pauza de la jumătatea meciului şi, pe măsură ce meciul se apropia de sfârşit, zgomotul se stinsese în mod considerabil. Operatorul a trecut aparatul pe derulare lentă, iar când pe ecrane a apărut Rick din zona de protecţie asigurată de

apărători şi a simulat alergarea, toţi cei din pizzerie au amuţit. Atacul declanşat de Maschi fusese de o calitate extraordinară, iar o asemenea fază, dacă s-ar fi petrecut în Statele Unite, i-ar fi făcut pe comentatori să o prezinte cu o frenezie ieşită din tipare. Iar companiile de televiziune prin cablu ar fi difuzat acel film începând de luni dimineaţa, trâmbiţându-l drept *Lovitura zilei* şi l-ar fi reluat la fiecare zece minute. În localul Mario însă, s-a lăsat un moment de tăcere pentru quarterback-ul izbit, care reuşise însă să rămână în picioare, sacrificându-şi trupul, şi lansase pasa ca din tun. În clipa când Maschi l-a trântit, făcându-l KO, s-au auzit câteva gemete înfundate – atacul fusese foarte curat, regulamentar şi de o brutalitate uimitoare.

Dar la depărtare de acel loc, jucătorii se bucurau deja.

Recepţia pasei fusese imortalizată frumos pe film, iar urmărirea ei în reluare, pentru a doua şi a treia oară, le dădea celor prezenţi un sentiment de entuziasm similar cu acela simţit şi când văzuseră faza pe viu. Lucru ce nu-i prea stătea în fire, Fabrizio se purta de parcă realizarea lui nu însemna mare brânză, fiind pur şi simplu ceva ce se întâmplă în fiecare zi. Era în stare de multe asemenea recepţii.

După ce au terminat de mâncat pizza şi s-a terminat şi derularea imaginilor, cei prezenţi au trecut la cele câteva formalităţi de rigoare. După o cuvântare lungă, ţinută de *signor* Bruncardo, şi o alta scurtă, a lui Sam, cei doi au pozat cu trofeul Super Bowlului, marcând astfel cel mai măreţ moment din istoria echipei Panthers. Când participanţii au trecut la cântece de petrecere, Rick şi-a dat seama că venise momentul să se retragă. Noaptea victoriei era pe cale de a se prelungi cine ştie cât. S-a strecurat afară din pizzerie, a găsit un taxi şi a revenit la hotel.

Două zile mai târziu, l-a întâlnit pe Sam la localul numit Sorelle Picchi, de pe strada Farini, din

apropierea apartamentului său. Aveau unele lucruri de discutat, dar mai întâi au recapitulat meciul. Cum Sam nu avea niciun angajament ca ghid, la pastele umplute cu carne au împărţit o sticlă de vin de Lambrusco.

— Când pleci acasă? l-a întrebat Sam.

— N-am niciun plan. Şi nici nu mă grăbesc.

— Mă mir. În mod obişnuit, americanii îşi fac rezervări la avion la o zi după ultimul meci. Nu ţi-e dor de casă?

— Trebuie să-i văd pe ai mei, dar „acasă" e un concept destul de neclar în prezent.

Sam a mestecat încet o lingură de paste.

— La anul viitor te-ai gândit?

— Nu tocmai.

— Putem discuta despre asta?

— Putem vorbi despre orice. Doar tu oferi masa asta.

— Masa ne e oferită de *signor* Bruncardo, care se află într-o dispoziţie grozavă zilele astea. Îi place să câştige, iubeşte articolele din ziare, pozele, trofeele. Şi vrea să repetăm isprava şi anul viitor.

— Sunt convins că ar vrea.

Sam a umplut din nou paharele.

— Impresarul acela al tău, cum îl cheamă?

— Arnie.

— Aşa, Arnie. Se mai ocupă de tine?

— Nu.

— Bun, atunci putem discuta afaceri?

— Sigur.

— Bruncardo îţi oferă două mii cinci sute de euro pe lună pentru un an, plus apartamentul şi maşina, pe aceeaşi perioadă.

Rick a luat o gură bună de vin şi a examinat faţa de masă pepit, în care predomina culoarea roşie.

— Preferă să te plătească pe tine decât să-i cheltuiască aducând alţi americani, a continuat Sam. M-a întrebat dacă putem câştiga din nou anul viitor, folosind aceeaşi echipă. Ea am zis da. Tu ce părere ai?

Rick a dat din cap, aprobând şi arborând un zâmbet puţin strâmb.

— Deci e o înţelegere care-ţi convine.

— Contractul nu e rău, a spus Rick, gândindu-se mai puţin la salariu şi mai mult la faptul că, din câte se părea, de apartamentul acela vor avea nevoie de acum înainte două persoane.

S-a mai gândit şi la Silvio, care muncea la ferma familiei, şi la Filippo, care conducea o betonieră. Ei ar fi fost în stare să ucidă pentru un asemenea salariu, deoarece se antrenau şi trudeau la fel de mult ca şi Rick.

Da, dar ei nu jucau pe post de quarterback, adevărat?

Încă o înghiţitură de vin, după care şi-a amintit de cei 400.000 de dolari pe care îi oferise echipa Buffalo, când semnase cu ei în urmă cu şase ani, apoi s-a gândit la Randall Framer, coleg de echipă de la Seattle, care primise 85 de milioane ca să joace quarterback încă şapte ani. Totul era relativ.

— Uite ce e, Sam, acum şase luni m-au scos cu targa de pe terenul din Cleveland. M-am trezit douăzeci şi patru de ore mai târziu în spital. Era a treia comoţie suferită de mine. Doctorul mi-a sugerat să mă las de fotbal. Mama m-a rugat acelaşi lucru. Duminica trecută, m-am trezit în vestiar. Am rămas pe picioare după lovitură, am ieşit singur de pe teren şi cred că am sărbătorit alături de toată lumea. Dar nu mai ţin minte asta, Sam, pentru că mi s-a rupt iar filmul. A patra oară. Nu ştiu prin câte comoţii aş mai putea trece.

— Înţeleg.

— Am încasat-o de câteva ori în sezonul ăsta. Tot fotbal se cheamă ce se joacă şi aici, iar Maschi m-a lovit la fel de tare ca orice jucător de NFL.

— Şi vrei să abandonezi?

— Încă nu ştiu. Lasă-mi câtva timp de gândire, să-mi limpezesc mintea. Mă duc să stau pe o plajă câteva săptămâni.

— Unde?

— Consultantul meu turistic a hotărât să merg la Apulia, în sud, pe la călcâiul cizmei italiene. Ai fost pe-acolo?

— Nu. Iar consultantul e Livvy?

— Da.

— Şi treaba cu viza?

— Nu-şi face ea griji cu asta.

— O răpeşti?

— Cu acordul ei.

S-au suit în tren printre primii şi apoi au stat în arşiţă, urmărindu-i pe alţi pasageri precipitându-se. Livvy se aşezase vizavi, îşi scosese pantofii şi-şi aşezase picioarele în poala lui. De astă dată, ojă oranj. Fustă scurtă. Picioare lungi până la gât.

Ea a desfăcut o hartă a rutelor de cale ferată din sudul Italiei. Îl întrebase pe Rick dacă avea vreo sugestie, vreo idee sau dorinţă, iar cum el nu se arătase prea vorbăreţ, ea s-a arătat încântată. Aveau să petreacă o săptămână în Apulia, apoi zece zile în Sicilia, după care urmau să ia un vapor până în Sardinia. Iar când se va apropia luna august, vor porni spre nord, departe de turişti şi de caniculă, şi vor explora munţii din zona Veneto şi Friuli. Livvy ţinea să vadă oraşele Verona, Vicenza şi Padova. Voia să nu-i scape nimic.

Aveau să stea la cămine pentru studenţi şi la hoteluri ieftine, slujindu-se de paşaportul lui pentru cazare până când se rezolva problema vizei. Franco se ocupa de zor de acea treabă.

Vor călători cu trenul şi cu bacul, apelând la taxi doar în caz de nevoie. Ea făcuse planuri, planuri alternative şi multe alte planuri. Singura pretenţie exprimată de Rick se referea la dorinţa lui de a vizita maximum două catedrale pe zi, niciuna mai mult. Livvy negociase această cerere şi, în cele din urmă, lăsase de la ea.

Însă nu aveau niciun plan pentru perioada de după august. Orice aluzie la familie o făcea să se înfurie, semn că se străduia să uite de scandalurile de acasă. Pe măsură ce vorbea tot mai puţin despre

părinţi, făcea tot mai multe aluzii la amânarea ultimului an de colegiu.

Lui Rick îi convenea situaţia. În timp ce-i masa tălpile, şi-a zis că ar urma acele picioare oriunde. Trenul era pe jumătate plin. În timp ce treceau prin dreptul lor, bărbaţii nu se puteau abţine şi se holbau la Livvy. Dar ea era cu mintea la sudul Italiei, ignorând cu desăvârşire atenţia de care se bucurau picioarele ei desculţe şi bronzate.

După ce trenul Eurostar s-a pus în mişcare, Rick a rămas cu privirea pe fereastră, în aşteptare. Curând trenul a trecut prin dreptul de-acum familiarului Stadio Lanfranchi, la mai puţin de şaizeci de metri de peluza dinspre nord sau terenul de ţintă, sau cum o fi fost denumită acea zonă în regulamentul jocului de rugbi.

În acele clipe, şi-a îngăduit un zâmbet de profundă satisfacţie.

Nota autorului

Cu câţiva ani în urmă, când mă documentam pentru un alt roman, am aflat întâmplător de liga de fotbal american din Italia. Acolo există un NFL în toată regula, cu echipe şi jucători, chiar şi cu un Super Bowl. Prin urmare, cadrul acestei cărţi este îndeajuns de exact, deşi, ca de obicei, nu am ezitat să-mi iau o serie de libertăţi atunci când m-am confruntat cu necesitatea unei documentări suplimentare, mai profunde.

Echipa Parma Panthers există. Pe ploaie, i-am văzut jucând cu Ancona Dolphins pe Stadio Lanfranchi. Antrenorul echipei se numeşte Andrew Papoccia (fost la Illinois State), iar sprijinul pe care mi l-a acordat s-a dovedit de nepreţuit. Quarterback-ul lor, Mike Souza (Illinois State), wide receiver-ul Craig McIntyre (Eastern Washington) şi coordonatorul apărării Dan Milsten (University of Washington) mi-au fost de mare ajutor. Când a fost vorba de fotbal, aceşti americani mi-au răspuns la orice întrebare. Când s-a ajuns la mâncăruri şi la vinuri, au fost şi mai săritori.

Patronul echipei Panthers este Ivano Tira, o persoană foarte prietenoasă, care a avut grijă ca eu să mă bucur pe deplin de şederea la Parma. David Montaresi mi-a fost ghid prin acest oraş încântător. Paolo Borchini şi Ugo Bonvicini, foşti jucători, se ocupă de buna funcţionare a tuturor lucrurilor. Echipa este alcătuită din italieni bine clădiţi, care joacă de plăcere şi pentru pizza ce se oferă după meciuri. După antrenamentul dintr-o seară, ei m-au invitat la Polipo, unde am râs de mi-au dat lacrimile.

În aceste pagini totuşi, toate personajele sunt inventate. Am făcut eforturi deosebite să nu prezint persoane reale. Orice similitudini sunt cu totul întâmplătoare. Adresez, de asemenea, mulţumiri următorilor: Bea Zambelloni, Luca Patouelli, Ed Pricolo, Liana Young Smith şi Bryce Miller.

Mulţumiri deosebite primarului Elvio Ubaldi, pentru biletele oferite la Operă. Am avut onoarea de a-i fi oaspete în loja sa oficială şi m-am delectat văzând *Othello* la Teatro Regio.

John Grisham
27 iunie 2007

© Lynne Brubaker

Cu mult înainte ca numele său să devină sinonim cu thrillerul juridic modern, Grisham lucra 60 – 70 de ore pe săptămână la un mic birou de avocatură din Southhaven, Mississippi.
De la publicarea primului său roman în 1988 – *... Și vreme e ca să ucizi* –, Grisham a scris câte un roman pe an, și toate au devenit bestselleruri internaționale.
În prezent, există 225 de milioane de cărți ale lui publicate în întreaga lume, fiind tradus în 29 de limbi.
Nouă dintre romanele sale au fost ecranizate cu mare succes, printre cele mai celebre fiind *Firma, Cazul Pelican* și *Clientul.*

Rick Dockery era un fericit jucător de fotbal american de la Cleveland Browns, până când prestația lui într-un meci contra echipei din Denver, considerat înaintea intrării lui pe teren aproape câștigat, „ajută" echipa să piardă și ajunge să fie privită drept cea mai dezastruoasă performanță din NFL. Cariera lui Rick pare încheiată, însă agentul lui îi găsește în cele din urmă o echipă care să-l accepte. Parma Panthers din... Italia. Da, și italienii joacă fotbal american... într-o oarecare măsură. Cu inima îndoită, Rick acceptă provocarea, până la apariția unei oferte mai bune, și pleacă spre Parma – un american care nu știe nici măcar unde se află orașul, care nu a fost niciodată în Europa și care nu vorbește și nici nu înțelege limba italiană. Iar a spune că Italia – patria operei, a vinurilor fine și a mașinilor extrem de mici, a romantismului și a *football americano* – îi pregătește câteva surprize lui Rick este doar un eufemism.

Încântător – scrisoarea de dragoste a lui Grisham pentru Italia.

PUBLISHERS WEEKLY

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-103-672-4

www.rao.ro
www.raobooks.com

[1] Cel mai important jucător al unei echipe de fotbal american. El este practic „căpitanul” echipei. Dirijează acţiunile ofensive, primind mereu mingea şi alegând strategia de urmat (n. red.).

[2] AFC – American Football Conference. Câştigătoarea AFC primeşte Cupa Lamar Hunt, apoi joacă finala, numită Super Bowl, cu câştigătoarea NFC (Northern Football Conference), în prima duminică din luna februarie. Echipa câştigătoare primeşte Trofeul Vince Lombardi, iar ziua meciului este aproape o sărbătoare naţională americană. AFC şi NFC sunt cele două conferinţe ale NFL (National Football League) (n.tr.).

[3] Down – încercare de a înainta cu mingea în terenul advers. O echipa are la dispoziţie 4 down-uri pentru a parcurge 10 yarzi. Dacă se parcurg cei 10 yarzi, urmează un nou prim down şi alte 4 încercări pentru 10 yarzi. Dacă nu se parcurge distanţa de 10 yarzi, se pierde posesia (n. red.).

[4] Eseu în variantă americană. Valoarea unui touchdown este de 6 puncte (n. red.).

[5] Lovitură de picior folosită de obicei în cel de-al patrulea down, procedeu la care se apelează pentru a muta jocul cât mai departe în terenul advers (n.tr.).

[6] Atac cu pasă în care receiver-ul prinde mingea cu faţa la linia de angajare, după care transmite mingea către un alt jucător, care aleargă spre terenul de ţintă advers (n.tr.).

[7] Acţiune a echipei aflată în ofensivă, când center-ul pasează mingea de la linia de angajare spre quarterback sau spre alt jucător, în funcţie de schema de joc stabilită (n.tr.).

[8] Atacul (n.tr.).

[9] Super Bowl XIII a avut loc pe 21 ianuarie 1979, între Pittsburg Steelers şi Dallas Cowboys (n.tr.).

[10] Acest campionat este cel mai vechi din SUA şi cuprinde de fapt echipe din 11 colegii din opt state situate în nord-estul SUA, între care şi Iowa (n.tr.).

[11] Jucător în linie, pe faza defensivă (n. red.).

[12] Jucător la recepţie. Rolul său este acela de a prinde pasele pe care i le adresează quarterback-ul (n. red.).

[13] Green Bay, localitate în statul Wisconsin, care are echipă de fotbal în NFL (Green Bay Packers) şi este renumită pentru sortimentele de caşcaval produse (n.tr.).

[14] Denumiri de stadioane din Statele Unite (n.tr.).

{15} *Flag football* este o versiune a fotbalului american, care seamănă cu fotbalul profesionist, dar regulamentul său nu permite placajele şi alte procedee ce pot produce accidentări. Placajul se realizează prin smulgerea unei eşarfe *(flag)* de la brâul atacanţilor pentru a opri realizarea unui down (n.tr.).

{16} Leii şi Panterele.

{17} Luptătorii din Bologna, Gladiatorii din Roma, Bandiţii din Napoli, Rinocerii din Milano, Puşcaşii Marini din Lazio, Delfinii din Ancona, Giganţii din Bolzano.

{18} Fundaş ofensiv, de obicei un bun atlet, cu viteză mare (n. red.).

{19} Alături de jucătorul cornerback, jucătorul safety asigură ultima linie a defensivei (n. red.).

{20} Poreclă dată studenţilor, absolvenţilor şi celor care fac parte din echipele sportive ale Universităţii Texas A&M (n.tr.).

{21} Jucător din spatele liniei ofensive, fundaş ofensiv. Este de obicei un jucător mai masiv, primind mingea atunci când se doreşte înaintarea pe distanţe scurte (n. red.).

{22} Meci anual în care se înfruntă cei mai buni jucători din cele două conferinţe ale NFL (n. red.).

{23} Kroger Co., lanţ de magazine, înfiinţat în 1883 de Bernard Henry Kroger, ocupând în prezent primul loc în ceea ce priveşte vânzările de produse de băcănie. Conceptul Kroger se referă la posibilitatea de a cumpăra alimente pentru o perioadă mai lungă de timp (n.tr.).

{24} Selecţia în NFL (draft) se face în fiecare an în luna aprilie. Echipele aleg jucători amatori din colegii printr-un proces ce cuprinde şapte runde (n.tr.).

{25} Arena football este o versiune de sală a fotbalului american, existând şi o ligă, înfiinţată în 1987 (n.tr.).

{26} Jucător ofensiv, al cărui rol principal este să înainteze cu mingea, pentru a câştiga teren (n.tr.).

{27} Jucător ofensiv care evoluează lângă linia de margine a terenului. Rolul lui e de a recepţiona pasele quarterback-ului (n. red.).

{28} Jucător ofensiv care evoluează foarte aproape de linia de margine a terenului (n. red.).

{29} Formaţie în care snap-ul de început nu merge la quarterback, ci la un jucător aflat în apropierea acestuia (n.tr.).

{30} Cuvântul rostit de quarterback drept semn pentru declanşarea snapului (n.tr.).

{31} Audibile sunt comenzile date de quarterback atunci când se răzgândeşte în privinţa schemei alese; acest lucru se întâmplă după ce vede dispunerea jucătorilor adverşi la linia de angajare (n.tr.).

{32} Atac în care mingea se înmânează unui fundaş, care atacă prin mijlocul formaţiei ofensive (n.tr.).

{33} Încercare a defensivei de a ajunge la quarterback-ul advers pentru a-l placa înainte ca acesta să poată pasa (n.tr.).

{34} Strategie defensivă în care un apărător îşi părăseşte locul obişnuit pentru a ataca şi pune presiune pe quarterback-ul echipei adverse, împiedicându-l să dea pase de calitate (n.tr.).

{35} Prescurtare pentru Southeastern Conference, campionat naţional de fotbal american la nivel de colegiu (n.tr.).

{36} Touch football este o versiun a fotbalului american, în care placajele se execută doar prin atingerea adversarului cu o mână sau cu amândouă, iar echipele sunt mai reduse numeric, de obicei 4 sau 7 jucători (n.tr.)

{37} În cadrul jocului ofensiv, bootleg este mimarea de către quarterback a unei pase scurte către un fundaş care pleacă într-o direcţie, relizând de fapt pasa către un jucător de-al său aflat în direcţie opusă (n.tr.)

{38} Un atac în care quartetback-ul primeşte mingea de la center şi încearcă să înainteze cu ea (n.tr.).

{39} Clothesline, în traducere frânghie de rufe, este un procedeu neregulemantar prin care un jucător îl loveşte pe un adversas peste faţă sau gât cu braţul ţinut întins. Penalizarea pentru o asemenea infracţiune este de 15 yarzi (n.tr.).

{40} Schemă de joc prin care receiver-ul aleargă cu mingea spre end-zone, după care, brusc, porneşte spre tuşă (n.tr.).

{41} Curl – schemă de pasă în care receiver-ul aleargă întâi spre end-zone, după care revine spre linia de angajare (n.tr.)

{42} Hotel (în lb. italiană în orig.) (n.tr.).

{43} Apărător a cărui poziţie este la capătul liniei defensive, cu rol de a bloca atacurile pe tuşă sau de a pune presiune pe quarterback-ul advers (n.tr.).

{44} Termen din fotbalul american care descrie situaţia în care o echipă, de obicei de liceu, are antrenamente de două ori pe zi, dimineaţa şi seara (n.tr.).

{45} Mişcare folosită de quartetback pentru a păcăli apărarea adversă, făcând o mişcare de aruncare către un receiver, dar reţinând mingea

şi aruncând-o în altă direcţie (n.tr.).

{46} Încercare a echipei aflate în ofensivă de a recupera mingea prin şutarea ei pe o distanţă scurtă. Nici un jucător al echipei adverse nu are dreptul să atingă mingea decât după încercarea unui atacant de a o recupera (n.tr.).

{47} Jucător care, de obicei la cel de-al patrulea down, prinde pasa de la center şi şutează mingea cât mai departe în terenul advers, silind astfel celalată schipă să pornească jocul din apropierea terenului propriu de ţintă (n.tr.).

{48} Jucător ofensiv care se poziţionează în apropierea quarterback-ului, folosit la blocaj în cazul atacului cu alergare (n.tr.).

{49} Formaţie de joc ce presupune trei fundaşi buni la alergare, aşezaţi în spatele quarterback-ului, în forma unui Y, de unde şi numele de iadeş (n.tr.).

{50} Pasă foarte lungă, aruncată de obicei către un grup de receiver-i, în apropierea terenului de ţintă, în speranţa realizării unui touchdown. Se foloseşte ca ultimă soluţie cânt timpul regulamentar de joc este pe sfârşite. Expresia, derivată de la numele unei rugăciuni la catolici, s-ar putea traduce prin „Doamne ajută” (n.tr.).

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Nota autorului

Table of Contents

Capitolul 1 4
Capitolul 2 16
Capitolul 3 24
Capitolul 4 34
Capitolul 5 43
Capitolul 6 50
Capitolul 7 62
Capitolul 8 74
Capitolul 9 82
Capitolul 10 94
Capitolul 11 106
Capitolul 12 115
Capitolul 13 125
Capitolul 14 134
Capitolul 15 145
Capitolul 16 157
Capitolul 17 163
Capitolul 18 173
Capitolul 19 183
Capitolul 20 189
Capitolul 21 197
Capitolul 22 205
Capitolul 23 215
Capitolul 24 223
Capitolul 25 232
Capitolul 26 243
Capitolul 27 250

Capitolul 28 261
Capitolul 29 269
Capitolul 30 274
Capitolul 31 285
Nota autorului 291